
ഇസ്ലാമിലെ ആഘോഷങ്ങൾ

മോയിൻ മലയമ്മ ഹുദവി

1

ആഘോഷങ്ങളുടെ ഇസ്ലാമിക പക്ഷം

ആഘോഷം, ഉത്സവം തുടങ്ങിയ അർത്ഥങ്ങളെ പ്രതിനിധീകരിക്കുന്ന അറബ് സംജ്ഞയാണ് ഈട്. ആദ, യഊദു എന്ന ക്രിയധാതുവിൽനിന്നാണ് ഇതിന്റെ നിഷ്പത്തി. ആവർത്തിച്ചുവരിക, മടങ്ങിവരിക എന്നെക്കൊണ്ട് ഇത് അർത്ഥമാക്കുന്നത്. അത് കൊണ്ടുതന്നെ ഈട് എന്നാൽ, ആവർത്തിച്ചു വരുന്നത് എന്നർത്ഥം. വർഷം തോറും ആവർത്തിച്ചു വരുന്നതിനാൽ വിശ്വസിയുടെ പെരുന്നാളിനും ഈട് എന്ന് പറഞ്ഞുവരുന്നു. അറബി ഭാഷയിൽ എല്ലാ ആഘോഷങ്ങൾക്കും ഈട് എന്ന് തന്നെയാണ് പ്രയോഗിച്ചുവരുന്നത്. ഈദുൽ മൗലീദിന്നബവി (നബിദിനാഘോഷം) ഈദുൽ ഇസ്തിഖ്ലാൽ (സ്വാതന്ത്ര്യദിനാഘോഷം) ഈദുസ്സനവി (വാർഷികാഘോഷം) തുടങ്ങിയവ ചില ഉദാഹരണങ്ങൾ മാത്രം.

ആഘോഷങ്ങൾ സാമൂഹിക ആചാരങ്ങളാണ്. ഏതൊരു വർഗ്ഗത്തിന്റെയും വിശ്വാസങ്ങളും ചിന്താഗതികളും ആത്മീയ നിലവാരവും തുറന്ന് വെക്കപ്പെടുന്ന പ്രദർശന സംരംഭമാണത്. സാംസ്കാരിക മൂല്യങ്ങളെ കേന്ദ്രീകരിച്ചാണ് ഏതൊരു സമൂഹവും ആഘോഷങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കുന്നത്.

പരസ്പര ബന്ധവും ഐക്യവും സുദൃഢമാക്കാൻ ഒരു സംഘമാളുകളുടെ ഹൃദയങ്ങളിൽ രൂപമെടുക്കുന്ന വികാരങ്ങളുടെ ബഹിർപ്രകടനങ്ങളാണ് ആഘോഷങ്ങൾ എന്നാണ് സമൂഹശാസ്ത്രത്തിന്റെ ഭാഷ്യം. ആഘോഷങ്ങൾ, ആഘോഷങ്ങൾ എന്ന സത്വത്തിലേക്ക് നോക്കുമ്പോൾ മൂല്യാധിഷ്ഠിതവും സംസ്കാരനിബദ്ധവുമാണെങ്കിലും പ്രായോഗിക തലത്തിലെത്തുമ്പോൾ മതത്തിന്റെയും വിശ്വാസത്തി

ന്റെയും സർവ്വമാന അതിർവരമ്പുകളും കവച്ചുവെക്കപ്പെടുന്നത് ഒരു സാർവ്വത്രിക സത്യമാണ്.

മതത്തിന്റെയും വിശ്വസങ്ങളുടെയും വികസിത രൂപങ്ങളായിട്ടാണ് ഇന്ന് പൊതുവെ ആഘോഷങ്ങൾ വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. മതത്തിനുള്ളിലിരുന്ന് എന്ത് തെമ്മാടിത്തരങ്ങൾ ചെയ്യാനും ഔദ്യോഗികമായി വേണ്ടാവ്യത്തികൾ വർധിപ്പിക്കാനുമുള്ള കൂത്തരങ്ങായി മാറിയിരിക്കുന്നു ഇത്. ആരായാലും ഏതു മതക്കാരനായാലും ആഘോഷദിവസം മതം വിശ്രമിക്കുകയും താൻ സ്വതന്ത്രനാണെന്ന പ്രതീതിയാണ് ഇന്ന് പൊതുവെ കാണപ്പെടുന്നത്. പരമാവധി അമിതവ്യയം നടത്തിയും ധൂർത്തടിച്ചും മതനിയമങ്ങളെ കാറ്റിൽ പറത്തിയും ആഘോഷങ്ങൾ കഴിഞ്ഞുപോകുന്നു.

കേവലം സാമൂഹിക ബന്ധങ്ങളുടെ അനിവാര്യതകളായിട്ടാണ് സോഷ്യോളജിസ്റ്റുകൾ ആഘോഷങ്ങളെ നിർവ്വചിക്കുന്നത്. മനുഷ്യൻ ആഹാരം കഴിക്കുകയും വെള്ളം കുടിക്കുകയും ചെയ്യുന്നത് പോലെ ഒത്തുചേരലും സംവദിക്കലും സന്തോഷം പങ്ക് വെക്കലും അനിവാര്യമാണ്. അല്ലാത്തപക്ഷം മനുഷ്യനിലനിൽപ്പ് തന്നെ അപകടത്തിലാവാനു സാധ്യതയുണ്ട്. മാത്രവുമല്ല, അതൊരുപക്ഷേ, ശാരീരിക പ്രയാസങ്ങളിലേക്കും മാനസിക പിരിമുറുക്കങ്ങളിലേക്കും ചെന്ന് പെടാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ആധുനിക സൈക്കോളജിസ്റ്റുകൾ ആഘോഷത്തെ കുറിച്ച് ഇങ്ങനെ പറഞ്ഞുപോകുന്നു.

എന്നാൽ ആഘോഷങ്ങൾ സത്യത്തിൽ മനുഷ്യ പുനർജനനിയുടെ സംരംഭങ്ങളാണെന്നും ആത്മവിചിന്തനത്തിന്റെ മുഹൂർത്തങ്ങളാണെന്നും ഇസ്‌ലാമല്ലാതെ ഒരു മതവും ഇന്നേവരെ ലോകത്തോട് തുറന്ന് പറഞ്ഞിട്ടില്ല. ജീവിതങ്ങൾ ആഘോഷിക്കപ്പെടാനുള്ളതാണെന്ന പ്രത്യയശാസ്ത്രങ്ങളുടെ ചിന്താകതിക്കുള്ള ഒരു അടിസ്ഥാന തിരുത്തായിരുന്നു വിശുദ്ധ ഇസ്‌ലാം. ആഘോഷങ്ങൾ എന്ന, നാനാർത്ഥവും വികസിത മുഖവുമുള്ള കടമെടുത്ത ഒരു ടൈറ്റിൽ വെച്ച് ആരാധനകളെ മലീമസമാക്കുന്ന അഭിനവ തട്ടിപ്പിനെ ഇസ്‌ലാം കണിശമായി വിമർശിക്കുന്നു. 'ആഘോഷങ്ങൾ' എന്ന സംജ്ഞ സാർത്ഥകമാകണമെങ്കിൽ നിയമങ്ങൾ തകിടം മറിക്കപ്പെടുകയും സ്വതന്ത്രമായ കൂത്തരങ്ങിന് അവസരമൊരുങ്ങുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്

എന്നാണെങ്കിൽ ഇസ്‌ലാമിലെ ഈദുകൾക്ക് ആഘോഷങ്ങൾ എന്ന അർത്ഥം നൽകുന്നത് ഭൂഷണമല്ല. അറബി ഭാഷയിൽ ഈദിനുള്ള അർത്ഥവികാസങ്ങളെല്ലാം ഇസ്‌ലാമിൽ പ്രായോഗികവൽക്കരിക്കേണ്ട തില്ലല്ലോ.

ഇസ്‌ലാമിൽ ആഘോഷങ്ങളും ആരാധനയാണ്. മറ്റുആരാധനകളെ പോലെ ഇതിനും നിയമങ്ങളും നിബന്ധനകളുമുണ്ട്. ആ നിയമങ്ങളും നിബന്ധനകളും വേണ്ട പോലെ പാലിക്കപ്പെട്ടാൽ മാത്രമെ ആഘോഷം സാധുവാകുകയുള്ളൂ. അല്ലാത്ത പക്ഷം അതൊരു വേണ്ടാവൃത്തിയായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്.

ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട രണ്ട് ഇസ്‌ലാമിക ആഘോഷങ്ങളാണ് ചെറിയ പെരുന്നാൾ, ബലിപെരുന്നാൾ എന്നീ പേരുകളിൽ അറിയപ്പെടുന്ന ഈദുൽഫിത്റും ഈദുൽ അസ്‌ഹയും. അനസ്(റ) പറയുന്നു: നബി (സ) മദീനയിൽ വന്നു. അവിടത്തെ ജനങ്ങൾ വർഷത്തിൽ രണ്ടു ദിവസം ഉത്സവദിനങ്ങളായി ആഘോഷിക്കാറുണ്ടായിരുന്നു. അതു സംബന്ധിച്ച് നബി(സ) അന്വേഷിച്ചപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: ഉല്ലാസത്തിനും വിനോദത്തിനുമായി ഞങ്ങൾ ജാഹിലിയ്ക്കാലം മുതൽ നീക്കി വെച്ച രണ്ട് ദിനങ്ങളാണിവ. അപ്പോൾ നബി(സ) പറഞ്ഞു: ഈ രണ്ട് ദിനങ്ങൾക്ക് പകരം നിങ്ങൾക്കിതാ മറ്റു രണ്ട് ദിനങ്ങൾ നിശ്ചയിക്കപ്പെട്ടിരിക്കുന്നു. ഫിത്ർ ദിവസവും അസ്‌ഹാദിവസവുമാണത് (അബൂദാവൂദ്).

ഉത്തമ സമൂഹത്തിന്റെ സൂഷ്ടിപ്പിന് അത്യന്താപേക്ഷിതമായ ഐക്യത്തിന്റെയും ഒരുമയുടെയും സന്ദേശം കൈമാറിയാണ് വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഓരോ ആഘോഷവും കടന്നു വരുന്നത്. അത് അങ്ങനെ തന്നെ ആകുമ്പോൾ മാത്രമെ പെരുന്നാൾ ദിനങ്ങൾ ആത്മ വിചിന്തനത്തിന്റെയും തിരിച്ചറിവിന്റെയും ദിനങ്ങളായി മാറുകയുള്ളൂ. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇസ്‌ലാമിക ആഘോഷങ്ങൾ ഭിന്നിപ്പിന്റെതല്ലെന്നും തൗഹീദിലധിഷ്ടിതവും എന്നാൽ ഏകീകരണത്തിന്റെതുമാണെന്ന് നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കേണ്ടതുണ്ട്.

2

ബലി പെരുന്നാൾ

വിശ്വാസിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെ ധീരസ്മൃതികളുയർത്തിയാണ് ഓരോതവണയും ബലിപെരുന്നാൾ സമാഗതമാകുന്നത്. ജീവിത പ്രാരാബ്ധങ്ങൾക്കു മുമ്പിൽ ലക്ഷ്യം നഷ്ടപ്പെട്ടവന് ഹൃദയശുദ്ധി വരുത്താനും ആത്മ വിമലീകരണം സാധിതമാക്കാനും അനുയോജ്യമായ മുഹൂർത്തം. അനന്തമായ ഉപജീവന തേട്ടത്തിനിടയിൽ ആത്മീയത മറന്ന് പോയവന് തന്റെ ആത്മാവിലേക്കൊരു തീർത്ഥയാത്ര നടത്താൻ അനുഗുണമായ സന്ദർഭം. പാപപങ്കിലമായ ഹൃദയങ്ങൾക്ക് സ്പുടീകരണത്തിന്റെ വാതായനങ്ങൾ തുറക്കാൻ വർഷത്തിലൊരിക്കൽമാത്രം അല്ലാഹു കനിഞ്ഞു നൽകിയ അനുഗ്രഹീത നിമിഷങ്ങൾ... അതെ, മനുഷ്യനിവിടെ പുനർജ്ജനിക്കുകയാണ്. ഭൗതിക സുഖാനുഭൂതികൾക്ക് മുമ്പിൽ മരവിച്ചുപോയ ചിന്തകൾക്കു ദിവ്യാനുഭൂതിയുടെ സ്വതന്ത്രവിഹായസ്സിൽ തത്തിപ്പറക്കാൻ അവസരമൊരുക്കുകയാണ്. അങ്ങനെ, അധരങ്ങളിലൂടെ ഉതിർന്ന് വീഴുന്ന തക്ബീറിന്റെ മന്ത്രധ്വനികൾക്ക് മുമ്പിൽ ഓരോർത്തരും തന്നിലെ മുസ്ലിമിനെയും ഇസ്ലാമിലെ തന്നെയും അന്വേഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുകയാണ്.

പൊലിമയുടെ പെരുന്നാൾ ഇവിടെ ഒരു കണ്ണാടിയായിട്ടാണ് വർത്തിക്കുന്നത്. വർഷത്തിലൊരിക്കൽമാത്രം വിശ്വാസിക്കുമുമ്പിൽ പ്രത്യക്ഷപ്പെടുന്ന കണ്ണാടി. ദിവസവും രാവിലെ കുളിച്ച് മുടിചീകി മുഖം വെടിപ്പാക്കുന്ന പോലെ അവനിവിടെ കണ്ണാടിക്കുമുമ്പിൽ വന്ന് തന്റെ ഹൃദയത്തെ വെടിപ്പാക്കുകയാണ്. കറകളും മാലിന്യങ്ങളും നീക്കി ഉള്ളകം സംശുദ്ധീകരിക്കുന്നുള്ള ബദ്ധപ്പാടിലാണ് അവൻ അപ്പോൾ. സാക്ഷാൽ മനുഷ്യനെന്നാൽ മാംസരൂപങ്ങളുടെ സങ്കരകോ

ലമല്ലായെന്ന് അവനിവിടെ തിരിച്ചറിയുന്നു. കൺമഷിയും മൈലാഞ്ചിയും ഫാഷനുകളും അലങ്കാരചുർണ്ണങ്ങളുമല്ല സൗന്ദര്യത്തിന്റെ മാനദണ്ഡമെന്ന് അവൻ മനസ്സിലാക്കുന്നു. മറിച്ച് സൗന്ദര്യമെന്നാൽ ഹൃദയ സൗന്ദര്യമാണ്. അതിന് ക്രീമുകളും ആർഭാട വസ്ത്രങ്ങളും വേണ്ട. അനിയന്ത്രിതമായി വിഭവങ്ങളൊരുക്കി വാരിവിതറുകയും വേണ്ട. പകരം, അത് ഹൃദയ ബന്ധിതമാണ്. ഹൃദയം ദൈവത്തിലേക്ക് തുറന്ന് വെക്കുമ്പോൾ അത് സുന്ദരമാകുന്നു. ഹൃദയബന്ധങ്ങൾ വിശാലമാകുമ്പോൾ അത് മനോഹരമാകുന്നു. പെരുന്നാൾ മൈലാഞ്ചി കല്ലാണങ്ങളല്ല, മറിച്ച്, ദൈവാരാധനകളാണെന്ന് അവൻ തിരിച്ചറിയുകയും ചെയ്യുന്നു.

ജീവിത വഴിത്താരയിൽ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ കേവലാചാരങ്ങളായി അധഃപതിക്കുമ്പോൾ, പാരമ്പര്യത്തിലേക്കുള്ള മടക്കമാണ് പെരുന്നാൾ. ചിഹ്നങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ സൂചകങ്ങളാണ്. മക്കയും മദീനയും മിനയും അല്ലാഹുവിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടുന്നു. അല്ലാഹുവിന്റെ അടയാളങ്ങളെ ആദരിക്കുന്ന പക്ഷം അത് ഹൃദയ പ്രകാശനമാണെന്ന ദിവ്യ സൂക്തം കൂടുതൽ ശക്തമായി പുലരുകയാണിവിടെ. വർഷത്തിലൊരിക്കലേങ്കിലും സ്മൃതികളുടെ പങ്കായമെടുത്ത് മനുഷ്യനിവിടെ അല്ലാഹുവിലേക്ക് തുഴയുകയാണ്. അങ്ങനെ, ഈടുൽ അസ്ഹാ ദിവ്യ സ്മൃതികളുടെ അനുഗ്രഹീത ഓർമ്മകളിൽ കൊണ്ടാടപ്പെടുന്നു.

ബലി പെരുന്നാളിന്റെ സന്ദേശം

സഹസ്രാബ്ദങ്ങൾക്കപ്പുറത്തെ ഓർമ്മകളിൽ നിന്നും പാഠങ്ങൾ സ്വീകരിക്കുകയാണ് വിശ്വാസി ബലിപെരുന്നാളിലൂടെ ചെയ്യുന്നത്. ത്യാഗത്തിന്റെ തീച്ചുളയിൽ കാച്ചിയെടുത്ത ഈമാനികാവേശത്തോടെ ഇന്നലെകളുടെ കനൽപഥങ്ങളിലൂടെ നടന്നുപോയ ഒരു കുടുംബത്തിന്റെ ഐതിഹാസികമായ ചെയ്തികളുടെ പുനഃപ്രകാശനമാണിവിടെ. ഇത് കഥാകഥനത്തിലും ചരിത്ര ചിത്രണത്തിലും മാത്രം ഒതുങ്ങിനിൽക്കുന്നതല്ല. വരികൾക്കിടയിലൂടെ വായിക്കുക വഴി ആത്മാവിന്റെ തീരങ്ങളിൽ കോറിയിടപ്പെടേണ്ടതാണ്. ചരിത്രങ്ങൾ കാലത്തിന്റെ കേവലം പ്രതികരണങ്ങളല്ല. മറിച്ച് വരും കാലത്തിന്റെ മാർഗദർശനവും കെടാവിളക്കുമാണ്. ഇതിൽ നിന്നും വെളിച്ചം സ്വീകരിച്ച്

വഴി തെറ്റാതെ സഞ്ചരിക്കലാണ് വിശ്വാസിലോകത്തിന്റെ ധർമ്മം.

ത്യാഗനിർഭരമായ മഹൽ ജീവിതങ്ങളുടെ പുനർവായനയാണ് പെരുന്നാൾ. ആ ജീവിത കാൽപാടുകൾ ഒപ്പിയെടുക്കാനാണ് ചരിത്ര ബിന്ദുക്കൾ ചിന്നിച്ചിതറിയ വിശുദ്ധ നിലങ്ങളിലൂടെ അല്ലാഹുവിന്റെ അതിഥികളിന് നഗ്നപാദരായി നടന്നുനീങ്ങുന്നത്. ഇത് അപമ സഞ്ചാരങ്ങളോ നാടകീയ നൃത്തങ്ങളോ അല്ല. മറിച്ച്, വിശ്വാസത്തിന്റെ ഉത്തുംഗതയിൽ ദൈവിക പ്രീതി തേടിയുള്ള യാത്രയാണ്. തങ്ങളിലെ ഇസ്‌ലാമിനെ പൂർണ്ണമാക്കാനുള്ള ചിരകാല സ്വപ്നങ്ങളുടെ സാക്ഷാൽക്കാരം.

ഇബ്‌റാഹീം നബിയും ഇസ്‌മാഇൽ നബിയും ഹാജറാബീ വിയും വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഓർമകളിലെ വസന്തമാണ്. പെരുന്നാളുകൾ കെങ്കേമമായി ആഘോഷിക്കപ്പെടുമ്പോൾ ഈ ത്രി-ശീർഷകങ്ങളുടെ ജീവിത പിന്നാമ്പുറങ്ങൾ അപ്രധാനങ്ങളായി വിസ്മരിക്കപ്പെട്ടുകൂടാ. വൈഷമ്യങ്ങളുടെ ആഴങ്ങളിൽ ജീവിത്തിന്റെ മധുരവും ആകർഷകത്വവും നഷ്ടപ്പെട്ട സമകാലിക ലോകത്തിനു മുമ്പിൽ യഥാർത്ഥ ഇസ്‌ലാമിക ജീവിത്തിന്റെ ആത്മാവും അർത്ഥവും വരച്ചുകാട്ടിയവർ ഇവരായിരുന്നു. ഒറ്റവാക്കിൽ പറഞ്ഞാൽ, ത്യാഗത്തിന്റെ കണ്ണീർ പൂക്കളായിരിന്നു എന്നും ഇവരെ വരവേൽക്കാനായി ഉണ്ടായിരുന്നത്.

ഒന്നിനു പിന്നാലെ മറ്റൊന്നായി വന്ന അസംഖ്യം ദൈവപരീക്ഷണങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ അടിപതറാതെ ഉറച്ചുനിൽക്കാൻ സാധിച്ചുവെന്നതാണ് ഇബ്‌റാഹീമിയൻ വിശ്വാസത്തിന്റെ കരുത്ത്. ഇത് ആർക്കോ വേണ്ടി ഓക്കാനിക്കലല്ല. മറിച്ച്, ദിവ്യസ്നേഹത്തിൽ ചാലിച്ചെടുത്ത വിശ്വാസമാണ്. ഹൃദയത്തിന്റെ അടിത്തട്ടിൽ നിന്നും നിഷ്കളങ്കമായ വിശ്വാസം വരുമ്പോൾ അതിനെ ഒരാൾക്കും കീഴ്പെടുത്തുക സാധ്യമല്ല. ഒരാൾക്കുമുമ്പിലും പഞ്ചപുഷ്പ മടക്കി ഓച്ചാനിച്ചു നിൽക്കേണ്ട ഗതികേടും വന്നുപെടുന്നില്ല. “നിങ്ങൾ വിശ്വാസികളെങ്കിൽ നിങ്ങൾ തന്നെയാണ് ഉത്തമരെ”ന്ന ബോധം ഇവിടെ വിശ്വാസികളിൽ അങ്കുരിക്കുന്നു. കത്തിപ്പടരുന്ന ഇസ്‌ലാമിക വിരുദ്ധതക്ക് മുമ്പിൽ ഇബ്‌റാഹീം നബി(അ) സ്വീകരിച്ച നിലപാടും ഇത് തന്നെയായിരുന്നു.

ത്യാഗത്തിന്റെ തീച്ചളയിലിട്ട് മിനുക്കിയെടുത്ത മനക്കരുത്തിന്റെ

ശക്തിയും ഓജസ്സും കൊണ്ടാണ് ഇബ്രാഹീം നബി അല്ലാഹുവിന്റെ അഗ്നിപരീക്ഷണങ്ങളിൽ വഴുതിപ്പോകാതെ വിജയം വരിച്ചത്. നറുദിന്റെ തീകുണ്ഡത്തെ അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ പൂമെത്തയായി സ്വീകരിച്ച നബിക്ക്, ആളിപ്പടർന്ന അഗ്നിനാളങ്ങൾ ശീതള സ്വാന്തന സ്പർശമായി മാറുകയായിരുന്നു. പ്രയാസങ്ങളും പരീക്ഷണങ്ങളും കൂടാഴിയാത്ത ആ പ്രവാചകൻ തന്റെ ജീവിതം പൂർണ്ണമായും അല്ലാഹുവിലർപ്പിച്ചു. ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ അല്ലാഹു കനിഞ്ഞു നൽകിയ ഓമനക്കുഞ്ഞിന്റെ കഴുത്തറക്കണമെന്ന ദൈവ കൽപന ചഞ്ചല ചിത്തനാകാതെ സ്വീകരിക്കുകയും ചെയ്തു. ജീവിത വീഥിയിലെ തീക്ഷ്ണമായ പരീക്ഷണങ്ങളെ ത്യാഗ സന്നദ്ധതയോടെയും പൈശാചിക പ്രലോഭനങ്ങളോട് സന്ധിയില്ലാ സമരം ചെയ്യുതാണ് ഇബ്രാഹീം നബിയും കുടുംബവും ചരിത്രത്തിൽ ഇടം നേടുന്നത്. ആ അർപ്പണ ബോധത്തിന്റെയും ത്യാഗസന്നദ്ധതയുടെയും വിജയാരവങ്ങളാണ് പെരുന്നാൽ ദിനരാത്രങ്ങളിൽ തക്ബീറിന്റെ അമരധ്വനികളായി അന്തരീക്ഷത്തിൽ മുഴങ്ങിക്കേൾക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ടാണ് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പോലും പറഞ്ഞത്: “നിശ്ചയം ഇബ്രാഹീം അല്ലാഹുവിനെ അനുസരിക്കുന്ന ഏകാഗ്രചിത്തതയുള്ള ഒരു സമുദായമായിരുന്നു. അവർ ബഹു ദൈവ വിശ്വാസികളിൽ പെട്ടവരായിരുന്നില്ല”. (16:120)

ചരിത്ര ചിത്രണം

അനുഭൂതിയുടെ മഹാലോകമാണ് ഇബ്രാഹീമിയൻ സമർപ്പണത്തിന്റെ കഥ. ബുദ്ധിയുള്ളവർക്ക് ചിന്തിക്കാനും മനസ്സാക്ഷിയുള്ളവർക്ക് വിലയിരുത്താനും ഇത് അനവധി വാതായനങ്ങൾ തുറന്ന് വെക്കുന്നു. ചിന്തോദ്ദീപകമായി തോന്നിയത് കൊണ്ട് മാത്രം തിരുമേനി അനുയായികളുമായി പങ്കുവെച്ച ഒരു ഹദീസ് ഇവിടെ ഉദ്ധരിക്കുകയാണ്.

ഹസ്റത്ത് അബ്ദുല്ലാഹിബ്നു അബ്ബാസ്(റ)ൽ നിന്നും നിവേദനം: മുലപ്പാൽ കുടിക്കുന്ന ഇസ്മായിലിനെയും മാതാവ് ഹാജറയെയും ഇബ്രാഹീം നബി(അ) കഅ്ബാലയത്തിനടുത്ത് താമസിപ്പിച്ചു. അന്ന് മക്കയിൽ ജനവാസം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. എങ്ങും തരിശായ ഭൂമി. ജലലബ്ധിയുടെ സൂചനപോലും എവിടെയും കാണാനില്ല. രണ്ട് തോൽപാത്രങ്ങളിൽ നിറയെ ദാഹജലവും ഈത്തപ്പഴവും അടുത്ത്

തന്നെ ഒരുക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. മടങ്ങിപ്പോകാൻ ഒരുവെടുമ്പോൾ ഹാജറ ബീവി ഭർത്താവിനെ അനുഗമിച്ചുകൊണ്ട് ചോദിച്ചു:

“ഒരു മനുഷ്യൻ പോലുമില്ലാത്ത ഈ താഴ്വരയിൽ ഞങ്ങളെ ഉപേക്ഷിച്ച് നിങ്ങൾ എങ്ങോട്ടാണ് പോകുന്നത്”?

ഈ ചോദ്യം പലതവണ ആവർത്തിച്ചെങ്കിലും ഇബ്റാഹീം നബി യാതൊന്നും പ്രതികരിച്ചില്ല, തിരിഞ്ഞ് നോക്കിയതുമില്ല. ഇത് കണ്ടപ്പോൾ അവർ ചോദിച്ചു:

“ഇങ്ങനെ ചെയ്യാൻ അല്ലാഹു കൽപിച്ചതാണോ”? അവർ “അതെ” എന്ന് മറുപടി നൽകി.

“എങ്കിൽ നിങ്ങൾ പോവുക അല്ലാഹു ഞങ്ങളെ കഷ്ടപ്പെടുത്തുകയില്ല”. ഹാജറ ബീവി പ്രതികരിച്ചു.

ഒടുവിൽ ഇബ്റാഹീം സഞ്ചരിച്ച് സനിയായിലെത്തി. തന്നെ ആരും കാണുന്നില്ലെന്ന് ഉറപ്പായപ്പോൾ കഅ്ബാലയത്തിന് നേരെ തിരിഞ്ഞ് കൈകളുയർത്തി പ്രാർത്ഥിച്ചു:

“ഞങ്ങളുടെ നാഥാ, ഞാനിതാ എന്റെ സന്താനങ്ങളിൽ നിന്ന് (ഇസ്‌മായിലിനെ) നിന്റെ ആദരണീയ മന്ദിരത്തിനടുത്ത കൃഷിയില്ലാത്ത താഴ്വരയിൽ താമസിപ്പിച്ചിരിക്കുന്നു. അവർ നിസ്കാരം നിലനിർത്തിപ്പോരാൻ വേണ്ടിയാണിത്. അതിനാൽ ഒരു വിഭാഗം ജനങ്ങളുടെ ഹൃദയങ്ങളെ നീ അവരിലേക്ക് തിരിക്കേണമേ, അവർക്ക് ഭക്ഷണമായി പഴങ്ങൾ നൽകുകയും ചെയ്യേണമേ, അവർ നന്ദികാണിക്കുന്നവരാകട്ടെ”

ഹാജറ കൂടെയുണ്ടായിരുന്ന ജലവും ഈത്തപ്പഴവും ഉപയോഗിച്ച് വിശപ്പടക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. കുഞ്ഞിനെയും അത് തന്നെ ഭക്ഷിപ്പിച്ചു. കുറേകഴിഞ്ഞപ്പോൾ പാത്രങ്ങൾ കാലിയായി. വെള്ളവും തീർന്നു. ഇനി എന്ത് ചെയ്യും? ഹാജറക്ക് ഒരു നിശ്ചയവും തരപ്പെട്ട് വന്നില്ല. ദാഹം കൂടിവരികയാണ്, കുഞ്ഞ് വാവിട്ട് കരയുന്നു. അത് നോക്കി നിൽക്കാൻ കഴിയാതെ വന്നപ്പോൾ അവർ കുഞ്ഞിനെ താഴെ കിടത്തി അടുത്തുള്ള സഫാ പർവ്വതത്തിലോക്കോടി. ആരെയെങ്കിലും കാണാൻ കഴിഞ്ഞെങ്കിലോ എന്ന് കരുതി താഴ്വരയിലേക്ക് നോക്കിക്കൊണ്ടിരുന്നു. എന്നാൽ ആരെയും കാണാൻ സാധിച്ചില്ല. ശേഷം സഫയിൽ നിന്നും മർവയിലേക്കോടി. അവിടെയും ആരെയും

കണ്ടില്ല. ഈ പ്രവർത്തനത്തെ അനുസ്മരിച്ചു കൊണ്ടാണ് ഹജ്ജാ ജിമാർക്ക് സഹാ-മർവ്വക്കിടയിൽ ഏഴ് തവണ ഓടൽ കടമായത്.

അവസാനം, ഹാജറ(റ) മർവ്വയിലെത്തിയപ്പോൾ ഒരശരീരി കേട്ടു. വീണ്ടും വീണ്ടും അത് ആവർത്തിച്ചപ്പോൾ അവർ പറഞ്ഞു: “നിന്റെ ശബ്ദം ഞാൻ കേട്ടു. നിനക്ക് എന്നെ സഹായിക്കാൻ സാധിക്കുമെങ്കിൽ സഹായിക്കുക. പെട്ടെന്ന് ഒരു മാലാഖ പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടു. കുഞ്ഞ് കിടന്നിടത്ത് അത് ചിറകുകൊണ്ട് കുഴിക്കേണ്ട താമസം സംസം ഉറവെടുക്കാൻ തുടങ്ങി. ഹാജറ(റ)അതിൽ നിന്നും മുക്കി ശേഖരിച്ചു. പക്ഷെ അത് കുറഞ്ഞ് പോയതേ ഇല്ല. തിരുമേനി പറഞ്ഞു: “ഹാജറ(റ) സംസമിനെ അങ്ങനെ തന്നെ ഉപേക്ഷിക്കുകയായിരുന്നുവെങ്കിൽ അത് നിറഞ്ഞൊലിക്കുന്ന ഒരു അരുവിയാകി മാറുമായിരുന്നു”.

അങ്ങനെയവർ സംസമിൽ നിന്നും വേണ്ടുവോളം കുടിച്ചു. കുഞ്ഞിനെ മൂലയൂട്ടി ദാഹം ശമിപ്പിച്ചു. അതിനിടെ മാലാഖ പറഞ്ഞു:

“ഇത് നഷ്ടപ്പെടുമെന്ന് പേടിക്കേണ്ടതില്ല. ഇവിടെയാണ് ഇവനും ഇവന്റെ പിതാവും ചേർന്ന് അല്ലാഹുവിന്റെ ഗേഹം പണിയുക. അതിന്റെ അവകാശികളെ അല്ലാഹു ഒരിക്കലും നഷ്ടപ്പെടുത്തുകയില്ല”.

ഭൂമിയിൽ ഉയർന്ന് നിൽക്കുന്ന ഒരു പ്രദേശമായിരുന്നു കഅ്ബ സ്ഥിതിചെയ്യുന്ന സ്ഥലം. അതിന്റെ വലതുഭാഗത്തിലൂടെയും ഇടതുഭാഗത്തിലൂടെയും കൊച്ചരുവികൾ ഒഴുകാൻ തുടങ്ങിയിരുന്നു. അങ്ങനെയിരിക്കെ ഒരു ദിവസം ജൂർഹും ഗോത്രത്തിൽപ്പെട്ട ഒരു സംഘം അതിലെ പോകാൻ ഇടവന്നു. അവിടെ എത്തിയപ്പോൾ വല്ലാത്ത ദാഹവും തുടങ്ങി. പക്ഷികൾ വട്ടമിട്ട് പറക്കുന്ന ഒരു സ്ഥലം കണ്ടപ്പോൾ അവർക്ക് സമാധാനമായി. അവർ അന്വേഷിക്കാനായി ആളെ വിട്ടു. നോക്കുമ്പോൾ മണലാരണ്യത്തിൽ അനുഗ്രഹീതജലം. അടുത്ത് തന്നെ ഒരുമ്മയും മകനും. അവർക്ക് സന്തോഷമായി. കൂട്ടത്തോടെ അവിടെ ഇറങ്ങിനിന്നു.

ഞങ്ങൾ ഇവിടെ ഇറങ്ങി താമസിക്കുന്നത് നിങ്ങൾക്ക് സമ്മതമാണോ, സംഘം ചോദിച്ചു.

സമ്മതമാണ് പക്ഷേ, ഈ ജലാശയത്തിൽ നിങ്ങൾക്ക് ഒരു

അവകാശവും ഉണ്ടായിരിക്കില്ല. അവർ പ്രതികരിച്ചു. തീരുമാനം സംഘത്തിനും ഇഷ്ടമായി.

അപ്രതീക്ഷിതമായി വന്നുകിട്ടിയ മനുഷ്യ സമ്പർക്കത്തിനുള്ള അവസരം ഹാജറ (റ)യെ വല്ലാതെ സന്തോഷിപ്പിച്ചു. അങ്ങനെ അവർ സംസാരവും കുടുംബവുമായി അവിടെ താമസിച്ചുപോന്നു. അങ്ങനെ അവർ അവിടത്തുകാരായി മാറി.

ഇസ്‌മാഇൽ വളർന്നു യുവാവായി. ജൂർഹൂം ഗോത്രത്തിൽ നിന്നും അറബി പഠിച്ചു. പ്രായമായപ്പോൾ അവിടെ നിന്ന് തന്നെ വിവാഹം കഴിച്ചു. അതിനിടെ ഹാജറബീവി ദിവംഗതയായി. അങ്ങനെയിരിക്കവെയാണ് ഒരു ദിവസം ഇബ്‌റാഹിം നബി തന്റെ മകനെ കാണാൻ വരുന്നത്. പക്ഷെ, മകനെ കണ്ടില്ല. ഭാര്യയോട് അന്വേഷിച്ചു. ഇസ്‌മാഇൽ ഞങ്ങൾക്ക് ഉപജീവനം തേടി പോയതാണ്, അവർ പറഞ്ഞു. ശേഷം ഇബ്‌റാഹിം മകന്റെ വീട്ടു ചുറ്റുപാടിനെ കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചു. ഭാര്യ പറഞ്ഞു ഞങ്ങൾ അത്ര സുഖത്തിലൊന്നുമല്ല. കടുത്ത ദാരിദ്ര്യത്തിലും പ്രയാസത്തിലുമാണ്. ഇബ്‌റാഹിം നബി പറഞ്ഞു: നിന്റെ ഭർത്താവ് വന്നാൽ എന്റെ സലാം പറയണം, വീടിന്റെ ഉമ്മരപ്പടി മാറ്റിവെക്കണമെന്നും പറയണം. ജോലി കഴിഞ്ഞ് ഇസ്‌മാഇൽ വന്നു. എന്തോ മണത്തറിഞ്ഞപോലെ അവർ ചോദിച്ചു: “ഇവിടെ ആരെങ്കിലും വന്നിരുന്നോ”. “ഇവിടെ ഒരു വൃദ്ധൻ വന്നിരുന്നു” ഭാര്യ പറഞ്ഞു. നിങ്ങളെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചു. നിങ്ങൾ ജോലിക്ക് പോയതാണെന്ന് പറഞ്ഞു. നമ്മുടെ ജീവിത ചുറ്റുപാടുകളെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചപ്പോൾ വളരെ ഞെരുക്കത്തിലാണെന്ന് ഞാൻ പറഞ്ഞു.

അദ്ദേഹം എന്തെങ്കിലും പറഞ്ഞോ?. ഇസ്‌മാഇൽ ചോദിച്ചു: “നിങ്ങൾക്ക് സലാം പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്”. ഭാര്യ പറഞ്ഞു. “ഉമ്മരപ്പടി മാറ്റിവെക്കാനും പറഞ്ഞു”.

ഇസ്‌മാഇൽ പറഞ്ഞു “വന്നത് എന്റെ പിതാവാണ്, നിന്നെ ഉപേക്ഷിക്കാനാണ് എന്നോട് നിർദ്ദേശിച്ചിരിക്കുന്നത്. അതുകൊണ്ട് നീ നിന്റെ വീട്ടിൽ പോവുക”. ഇസ്‌മാഇൽ അവളെ വിവാഹമോചനം നടത്തി. അവളുടെ കുടുംബത്തിൽ നിന്നും മറ്റൊരു സ്ത്രീയെ വിവാഹം ചെയ്തു.

കാലചക്രം കറങ്ങി. മറ്റൊരിക്കൽ ഇബ്റാഹീം നബി വീണ്ടും വന്നു. അപ്പോഴും ഇസ്‌മാഇലിനെ കാണാൻ കഴിഞ്ഞില്ല. ഭാര്യയോട് ഇസ്‌മാഇലിനെ കുറിച്ച് അന്വേഷിച്ചു..“അവർ ഞങ്ങൾക്ക് ഉപജീവനം തേടി പോയതാണ്” ഭാര്യ പറഞ്ഞു.“നിങ്ങളുടെ സ്ഥിതി എങ്ങനെയാണു്?”.“ഞങ്ങൾക്ക് സുഖം തന്നെയാണ്” അവൾ പറഞ്ഞു.അല്ലാഹുവിനെ സ്തുതിക്കുകയും ചെയ്തു.

“നിങ്ങളുടെ ഭക്ഷണം എന്താണ്?” ഇബ്റാഹീം നബി ചോദിച്ചു.

“മാംസം” അവൾ മറുപടി നൽകി.

“നിങ്ങളുടെ പാനീയം?”

“വെള്ളം”

“നാഥാ, മാംസത്തിലും വെള്ളത്തിലും ഇവർക്ക് നീ ബർക്കത്ത് ചെയ്യേണമേ”.

തിരുമേനി പറയുന്നു: അവർക്ക് ധാന്യം ഉണ്ടായിരുന്നില്ല. ഉണ്ടായിരുന്നുവെങ്കിൽ അതിലും ബറക്കത്തുണ്ടാകാൻ പ്രാർത്ഥിക്കുമായിരുന്നു. മക്കത്തല്ലാതെ മറ്റൊരിടത്തും ഈരണ്ടണ്ണും മാത്രം ആശ്രയിച്ച് ജീവിക്കാൻ കഴിയുകയില്ല.

ഇബ്റാഹീം നബി പറഞ്ഞു:“നിന്റെ ഭർത്താവ് വന്നാൽ എന്റെ സലാം പറയണം.ഇപ്പോഴത്തെ ഉമ്മറപ്പടി നിലനിർത്താനും പറയണം.

ഇസ്‌മാഇലിൽ നബിവന്നപ്പോൾ ചോദിച്ചു: “ഇവിടെ ആരെങ്കിലും വന്നിരുന്നോ?”

“സുന്ദരനായൊരു വൃദ്ധൻ വന്നിരിന്നു”. ഭാര്യപറഞ്ഞു. “നിങ്ങളെ കുറിച്ച് ചോദിച്ചു, ഞാൻ വിവരങ്ങളെല്ലാം പറഞ്ഞു കൊടുത്തു. നമ്മുടെ ജീവിതം എങ്ങനെയുണ്ടെന്ന് ചോദിച്ചപ്പോൾ സുഖമാണെന്ന് മറുപടി നൽകി”.

“അദ്ധേഹം വല്ലതും പറഞ്ഞോ?”.

“നിങ്ങൾക്ക് സലാം പറഞ്ഞു.ഇപ്പോഴത്തെ ഉമ്മറപ്പടി നിലനിർത്താനും പറഞ്ഞു”.

“എന്നാൽ ആ വന്നത് എന്റെ പിതാവാണ്, നിന്നെ നിലനിർത്താനാണ് നിർദ്ദേശം”.

കാലം പിന്നെയും കടന്നു പോയി. ഒരു ദിവസം ഇബ്റാഹീം നബി(അ)വന്നപ്പോൾ ഇസ്‌മാഇൽ സംസാരിച്ച അടുത്തുള്ള മരച്ചുവട്ടിൽ അന്ന് ശരിയാക്കുകയായിരുന്നു. പിതാവിനെ കണ്ടപ്പോൾ പുത്രൻ എഴുന്നേറ്റു നിന്നു. രണ്ടുപേരും അന്യോന്യം ഉപചാരം കൈമാറി. ശേഷം ഇബ്റാഹീം നബി(അ) പറഞ്ഞു. “ഇസ്‌മാഇൽ അല്ലാഹു എന്നോട് ഒരു കാര്യം കൽപിച്ചിരിക്കുന്നു”

“അല്ലാഹു കൽപിച്ചത് ചെയ്യുക” ഇസ്‌മാഇൽ പറഞ്ഞു

“നീ എന്നെ സഹായിക്കുമോ?”

“തീർച്ചയായും”

ഒരു ഉയർന്ന സ്ഥലം കാണിച്ചുകൊണ്ട് ഇബ്റാഹീം പറഞ്ഞു: “ഇവിടെ ഒരു ഭവനം നിർമ്മിക്കാനാണ് അല്ലാഹു എന്നോട് കൽപിച്ചിരിക്കുന്നത്”.

താമസിയാതെ നിർമ്മാണം തുടങ്ങി. അതെ സ്ഥലത്ത് തന്നെ കഅ്ബാലയത്തിന്റെ തറയുയർന്നു. ഇസ്‌മാഇൽ നബി കല്ലെടുത്ത് കൊടുത്തു. ഇബ്റാഹീം നബി പടുക്കുകയും ചെയ്തു. കെട്ടിടം ഉയർന്ന് വന്നപ്പോൾ ഒരു കല്ല് കൊണ്ടുവന്ന് അതിൻമേൽ കയറിനിന്നുകൊണ്ട് ഇബ്റാഹീം കെട്ടിടം പണി തീർത്തു. ആ സമയത്ത് രണ്ടുപേരും പ്രാർത്ഥിച്ചു:

“ഞങ്ങളുടെ നാഥാ, ഇത് ഞങ്ങളിൽ നിന്ന് നീ സ്വീകരിക്കേണമേ. നിശ്ചയം എല്ലാം കാണുന്നവനും കേൾക്കുന്നവനുമാണല്ലോ നീ”

ഹജ്ജും പെരുന്നാളും

ദിവ്യ സാമീപ്യത്തിന്റെയും ആത്മാർപ്പണത്തിന്റെയും ഏറ്റവും വലിയ നിദർശനമാണ് ഹജ്ജ്. ഇസ്‌ലാമിന്റെ പഞ്ചസ്തംഭങ്ങളിൽ അഞ്ചാമത്തേതായത് കൊണ്ട് തന്നെ അതിന്റെ കനവും ഗാഢീര്യവും വർദ്ധിച്ചതാണ്. ആത്മീയതയുടെ പരമോന്നത രൂപമായിട്ടാണ് ഇവിടെ ഹജ്ജ് വിലയിരുത്തപ്പെടുന്നത്. അത് അങ്ങനെയൊന്നുതാനും.

പക്ഷേ, ഹജ്ജും പെരുന്നാളും ഒരുമിച്ച് സംഭവിക്കുന്നതിന്റെ അർത്ഥമെന്ത്? നമ്മുടെ പെരുന്നാൾ വീക്ഷണത്തിന് വല്ല പിഴവും സംഭവിച്ചിട്ടുണ്ടോ? പെരുന്നാളിനെ ഒരു അനിയന്ത്രിത ആഘോഷമായും ഹജ്ജിനെ ആത്മീയതയുടെ പരമാഗ്രമായമമമയും നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കി തുടങ്ങിയത് എവിടം മുതൽക്കാണ്? അല്ലെങ്കിൽ പെരുന്നാളിനെ

നാളും ഹജ്ജിനെ പോലെ തന്നെ ആത്മീയതയിൽ ഊന്നിനിൽക്കേണ്ടതാണോ? നാം തെറ്റിദ്ധാരണയുടെ മുന്നമ്പിലൂടെയാണോ സഞ്ചരിക്കുന്നത്? ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ചിന്തിപ്പിക്കേണ്ട ചോദ്യങ്ങളാണിവ.

പെരുന്നാളിനെ ഭൗതികതയുടെയും ഹജ്ജിനെ ആത്മീയതയുടെയും പ്രതീകങ്ങളായി നമ്മെക്കൊന്നോ മനസ്സിലാക്കി വെച്ചിട്ടുണ്ട്. ഇത് തീർത്തും തെറ്റിദ്ധാരണയാണ്. ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം രണ്ടും ആത്മീയനിർവൃതിയുടെ ഘട്ടങ്ങളായിരിക്കണം. അതാണ് അവയുടെ ചേർത്തിരിപ്പും വ്യക്തമാക്കുന്നത്.

പെരുന്നാൾ ദിവ്യ സാമീപ്യത്തിന്റെ സ്നേഹവല്ലഭിയിൽ ആറാടിക്കളിക്കുന്ന സന്തോഷത്തെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. അല്ലാതെ അതിന്റെ സന്തോഷവും സ്നേഹകൈമാറ്റവും മറ്റൊന്നല്ല. ചരിത്ര പശ്ചാത്തലങ്ങൾ രണ്ടിനും ഒന്നായതിനാൽ വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം കൂടുതൽ ചിന്തിക്കേണ്ട സ്ഥലമാണിത്. ഇബ്റാഹീമിയൻ ത്യാഗ സന്നദ്ധത ഈ ഹജ്ജിലൂടെ എന്ന പോലെ പെരുന്നാളിലൂടെയും വിശ്വാസി ആർജ്ജിക്കേണ്ടതുണ്ട്. അത് കൊണ്ട് തന്നെ ഒരു നാണയത്തിന്റെ ഇരു പുറങ്ങളോ അല്ലെങ്കിൽ ഒരു പുറത്തിന്റെ ഇരു വശങ്ങളോ ആണിവ. അതിനാൽ രണ്ടിനും രണ്ട് മാനങ്ങൾ നൽകിക്കൂടാ. രണ്ടിന്റെയും ആത്മാവ് ഒരേ കോണിൽ തന്നെ കണ്ടത്തെപ്പെടേണ്ടതുണ്ട്. അഥവാ പെരുന്നാൾ ആഘോഷവും തൗഹീദിലധിഷ്ഠിതമാവുമ്പോൾ വീട്ടിലിരിക്കുന്നവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അതും ഒരു കൊച്ചു ഹജ്ജോ ഹജ്ജിന്റെ നിർവൃതി നൽകുന്നതോ ആയി പരിണമിക്കുന്നു.

ഹജ്ജിന്റെയും പെരുന്നാളിന്റെയും ആത്മാവിന്റെ ഏകത്വത്തിലേക്ക് സൂചിപ്പിച്ചു കൊണ്ട് അല്ലാഹു പറയുന്നു“(നാം അദ്ധേഹത്തോട് പറഞ്ഞു) ജനങ്ങൾക്കിടയിൽ നീ തീർത്ഥാടനത്തെ പറ്റി വിളംബരം ചെയ്യുക. നടന്നു കൊണ്ടും വിദൂരമായ സകല മലമ്പാതകളിലൂടെയും വരുന്ന എല്ലാവിധ മെലിഞ്ഞ ഒട്ടകങ്ങളുടെ പുറത്ത് കയറിയും അവർ നിന്റെ അടുത്ത് വന്ന് കൊള്ളും. അവർക്ക് പ്രയോജനകരമായ രംഗങ്ങളിൽ അവർ സന്നിഹിതരാകുവാനും അല്ലാഹു അവർക്ക് നൽകിയിട്ടുള്ള നാൽകാലി മൃഗങ്ങളെ നിശ്ചിത ദിവസ

ങ്ങളിൽ അവന്റെ നാമം ഉച്ചരിച്ച് ബലി കഴിക്കാൻ വേണ്ടിയത്രെ ഇത് അങ്ങനെ അവയിൽ നിന്ന് നിങ്ങൾ ഭക്ഷിക്കുകയും പരമവശരും ദരിദ്രമായിട്ടുള്ളവർക്ക് ഭക്ഷിക്കാൻ കൊടുക്കുകയും ചെയ്യുന്നു” (22:27-28)

ഹജ്ജ്: മനുഷ്യൻ പുനർജനിക്കുന്നു

ഹജ്ജ് എന്നാൽ കരുതൽ എന്നർത്ഥം. തീർത്ഥാടനം എന്ന് ഭാഷാർത്ഥം. ഹജ്ജിന് തയ്യാറെടുക്കുന്നതോടെ ഓരോവിശ്വാസിയും തന്റെ ആത്മാവിലേക്കൊരു തീർത്ഥാടനത്തിന് തയ്യാറെടുക്കുകയാണ്. തന്റെ ഉള്ളിന്റെയുള്ളിൽ സ്വന്തത്തെ തിരയാനുള്ള തീർത്ഥയാത്ര. ത്യാഗസ്മരണകളുടെ കാൽപ്പാടുകൾ തേടിയുള്ള അനന്തയാത്ര. ഇത് തുടങ്ങുന്നത് കാലത്തിന്റെ അപ്പുറത്ത് നിന്നാണ്. അവസാനിക്കുന്ന തോ, അഗ്നിയിലൂടെ നടന്ന് ഇച്ഛാബലിദാനത്തിലൂടെ സ്വന്തം ആത്മാവിനെ കണ്ടത്തുമ്പോഴും.

ഇവിടെ വിശ്വാസി കാലത്തോട് രാജിയാവുന്നില്ല. ചുറ്റുപാടു കളോട് രാജി പറയുകയാണ്. അശ്ശീലങ്ങളുടെയും ആഭാസങ്ങളുടെയും വിളനിലമായ പരിസരങ്ങളിൽ നിന്നും എന്തെന്നേക്കുമായി കരകയറുകയാണ്. അല്ലെങ്കിലും സദാ ഒഴുകിക്കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സമൂഹത്തിൽ നിന്നുള്ള ഒരു വിധം കരകയറ്റം തന്നെയാണ് ഹജ്ജ്. കുറേ ഒഴുക്കിനൊത്ത് നീന്തിയാലും ജീവിത സായാഹ്നത്തിൽ സ്വന്തത്തെ കുറിച്ച് ചിലചിന്തകളുദിക്കുന്നു. അങ്ങനെ ആത്മ വിമലീകരണത്തിന്റെ ഒരു വിധം കര കയറ്റത്തിലേക്ക് നാം എത്തിപ്പെടുന്നു.

സത്യത്തിൽ ആധുനികതയിൽ നിന്നുള്ള ഒളിച്ചോട്ടവും ഭൗതികതയുടെ തിരസ്കാരവുമാണ് ഹജ്ജ്. ഇവിടെ ത്യാഗമനസ്കതക്ക് മാത്രമേ പ്രസക്തിയുള്ളൂ. അല്ലാതെയുള്ളതെല്ലാം വെറുതെയാണ്. ആത്മാവ് മരുന്ന പരിഷ്കാരങ്ങൾ ഹാജിക്ക് പറഞ്ഞതല്ല. അതിർവിട്ട ആർഭാടവും അവന് ഭൂഷണമല്ല. സ്വന്തത്തിന് തനിമ പകർന്ന് -ആ തനിമ നിലനിർത്തി അതിലൂടെ അല്ലാഹുവിലേക്കുള്ള യാനമാണ് ഹജ്ജ്. കണ്ണഞ്ചിപ്പിക്കുന്ന ഭൗതികതയുടെ സുഖലോലുപതയിലൂടെ കടന്ന് പോകുമ്പോൾ അതിന്റെ ചപ്പുചവറുകൾ വിശ്വാസിയുടെ ഹൃദയതീരങ്ങളിൽ അടിഞ്ഞു കൂടുമെന്നത് സ്വാഭാവികമാണ്. പക്ഷേ, ഇവ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങൾക്ക് അയാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ പുറംചട്ട പണിയുന്നു.

ആ നേർത്തമേലാപ്പുകൾ ക്രമേണ തകർക്കപ്പെടാനാവാത്ത വൻ ഭിത്തികളായി പരിണമിക്കുന്നു. അങ്ങനെ സത്യമെന്നും അഴുക്കിനിടയിൽ ആഴ്ന്നുകിടക്കുകയും അസത്യങ്ങൾ യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളായി ഉയർന്നുനിൽക്കുകയും ചെയ്യുന്നു. മനുഷ്യാത്മാവിന്റെ ഇത്തരം പുറം ചട്ടകളെ മാറ്റിനിർത്തി യാഥാർത്ഥ്യങ്ങളുടെ ആത്മാവിലേക്ക് സഞ്ചരിക്കലാണ് ഹജ്ജിന്റെ ധർമ്മം. ഇവിടെ ഓരോ ഹാജിയും സ്വന്തത്തിൽ മനുഷ്യനെ തിരയുകയാണ്.

ഹജ്ജ് നൽകുന്ന ത്യാഗസന്ദേശം നമുക്ക് നിത്യജീവിതത്തിലേക്ക് പകർത്താൻ സാധിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ത്യാഗം എന്നത് വിശ്വാസിയുടെ യാത്രയിൽ എന്നും കൂടെ കരുതേണ്ട പാഥേയമാണ്. പരിത്യാഗത്തിലൂടെയാണ് അത് പൂർണ്ണമാകുന്നത്. ഹജ്ജിന്റെ വേഷങ്ങളിലും കർമ്മങ്ങളിലും പരിത്യാഗത്തിന്റെ ശകലങ്ങളുണ്ട്. എല്ലാം ത്യജിക്കുക എന്നതാണ് ഹജ്ജിന്റെ രീതി. അല്ലാഹു പടച്ചു ചപ്പോലെ തന്നെ അവനിലേക്ക് മടങ്ങുക. പക്ഷേ, ഔറത്ത് മരണമെന്ന് മാത്രം. അല്ലാഹുവിൽ ലയിക്കാൻ ഇത് അനിവാര്യമാണ്. അല്ലാതെ ആധുനികതയുടെ വർണ്ണ ശഭളിമയിൽ ദൈവ സാമീപ്യം തേടൽ ഏറെ ദുഷ്കരമാണ്. ഇഹ്റാമിൽ എത്തിയാൽ പിന്നെ സുഗന്ധങ്ങളില്ല, സ്ത്രീകളില്ല, മുന്തിയ ഉടയാടകളില്ല, ശരീരത്തിന്റെ ഇച്ഛകളില്ല. ഒടുവിൽ മുടിമുറിക്കുമ്പോഴും ബലിയെടുക്കുമ്പോഴും ഈ ത്യാഗസന്നദ്ധതയുടെ അടയാളങ്ങൾ കൂടുതൽ വെളിപ്പെടുകയാണ്. രാജാവും പ്രജയും ഒന്നാകുന്ന ഒരപൂർവ്വ അനുഭവം ഹജ്ജിന്റെ സമത്വ സന്ദേശമാണ്.

ഓരോ ഹാജിയും തന്റെ കർമ്മങ്ങൾ പൂർത്തിയാക്കുന്നതോടെ ഒരു മനഷ്യന്റെ പുനർജന്മത്തെയാണ് പ്രതിനിധീകരിക്കുന്നത്. തിരുമേനി പറയുന്നു: “വല്ലവരും അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി ഹജ്ജ് ചെയ്യുകയും ദുരാചാരങ്ങളിലും ദുർവൃത്തികളിലും അകപ്പെടാതെ അകന്നു നിൽക്കുകയും ചെയ്താൽ മാതാവ് അവനെ പ്രസവിച്ച ദിവസത്തെപ്പോലെ അവൻ പരിശുദ്ധനായിത്തീരുന്നതാണ്.” (ബുഖാരി)

ഹജ്ജ് പകരുന്ന ചൈതന്യങ്ങളുടെ ലോകത്ത് നാം ലോകത്തെ എത്തിക്കുമ്പോഴേ അത് അർത്ഥപൂർണ്ണമാകുന്നുള്ളൂ. ഇവിടെ വ്യക്തിവിശുദ്ധിയുടെ ലോകത്തിന്റെ മോചനമാണ് ഹജ്ജ്. വ്യക്തി

സംസ്കരണത്തിലൂടെയാണ് സമൂഹ സംസ്കരണം സാധ്യമാകുന്നത്. അതുകൊണ്ട് തന്നെ ജീവിത വഴിത്താരയിൽ ഇബ്റാഹീമീ പാത പിന്തുടരാൻ ഖുർആൻ ആഹ്വാനം ചെയ്യുന്നു. ഇബ്റാഹീം നബി നടന്ന പാതയിലൂടെ നടക്കുന്ന ഹാജി ആ പ്രതിജ്ഞ പുതുക്കുകയാണ്. അതെ, തൗഹീദിന്റെ പ്രതിജ്ഞ. ലബൈകല്ലാഹുമ്മ ലബൈക്. ലബൈക്ക ലാശരീക്കലക് ലബൈക് . ഇന്നൽ ഹംദ വന്നിഅ്മത്ത ലക് വൽമുൽക്. ലാശരീക്കലക്.

ചില അനിവാര്യ ചിന്തകൾ

അമരസ്നേഹത്തിന്റെയും സമഭാവനയുടെയും പ്രതീകമാണ് ഹജ്ജ്. ലോകത്തിന്റെ നാനാ ദിക്കുകളിൽ നിന്നുമെത്തിച്ചേരുന്ന സത്യ വിശ്വാസികളുടെ അന്താരാഷ്ട്ര സമ്മേളനമാണിത്. ഒരേ വേഷം, ഒരേ കർമ്മം, ഒരേ ലക്ഷ്യം എന്നതാണ് ഇവിടത്തെ പ്രത്യേകത. തൗഹീദി ലധിഷ്ഠിതമായ ചിന്തകളും കർമ്മങ്ങളുമാണ് ഇതിൽ അലിഞ്ഞ് ചേർന്നിരിക്കുന്നത്. വർഗ്ഗ, വർണ്ണ, ദേശ-ഭാഷാ വിത്യാസമന്വേ ജനങ്ങളെല്ലാം ഏകോദര സഹോദരന്മാരാണെന്ന് വിളിച്ചുപറയുന്ന പ്രതീതിയാണ് ഹജ്ജിന്റേത്.

പാരമ്പര്യത്തിലേക്കുള്ള മടക്കമെന്ന മഹിമയൊരു ആശയമാണ് ഹജ്ജ് ഉയർത്തിപ്പിടിക്കുന്നത്. പിന്നിലേക്ക് തിരിഞ്ഞ് നടക്കുമ്പോൾ വിശ്വാസത്തിന്റെ ലോകത്ത് അവൻ സമ്പൂർണ്ണനാകുന്നു വെന്ന് ഇത് മനുഷ്യനെ ബോധ്യപ്പെടുത്തുന്നു. ആധുനികതയോടൊപ്പം മുന്നോട്ട് നടക്കുമ്പോൾ മതം കൈമോശം സംഭവിക്കുകയാണെന്ന തിരിച്ചറിവ് ലഭിക്കുകയാണിവിടെ. അതേ സമയം ഹജ്ജ് പാരമ്പര്യ നിഷേധികൾക്കുമുമ്പിൽ വലിയൊരു താക്കീതായി നിലകൊള്ളുകയും ചെയ്യുന്നു.

നിഷ്കളങ്കമായ ഹജ്ജിന്റെ പ്രതിഫലം സ്വർഗ്ഗമാണെന്നാണ് തിരുവചനം. വെള്ളം അഴുക്കിനെ കളയും പോലെ ഹജ്ജ് പാപങ്ങളെ കഴുകുമെന്നും തിരുമേനി പറയുന്നു.

ദാരിദ്ര്യത്തിനും ഇല്ലായ്മക്കും മുമ്പിൽ വലിയൊരു തിരിച്ചറിവ് നൽകുകയാണ് ഹജ്ജ്. പണമുണ്ടാകുമ്പോൾ സുഖപൂർണ്ണമായ ജീവിതത്തിനായി നീക്കിവെക്കുന്നതിന് പകരം വേഗം പോയി ഹജ്ജ് നിർവ്വഹിക്കണമെന്ന് ഇത് മനുഷ്യനെ പഠിപ്പിക്കുന്നു. ഇവിടെ ഹജ്ജ് ഒരേ

സമയം പാഠവും അദ്ധ്യാപകനുമായി മാറുകയാണ്. പണം അല്ലാഹു വിന്റേതാണ്. അത് കയ്യിലുള്ളവൻ അല്ലാഹു ഇഷ്ടപ്പെടുന്നമാർഗ്ഗത്തിൽ തന്നെ വിനിയോഗിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ഹജ്ജിനുള്ള അവസരങ്ങൾ വന്നുണ്ടെങ്കിലും അത് വിനിയോഗിക്കാത്തവൻ കുറ്റക്കാരനാണെന്ന വസ്തുത ഒരിക്കലും വിസ്മരിച്ച് പോകരുത്.

നിർവൃതിയുടെ വ്രതം

ഹജ്ജെന്നാൽ അറഹ്മയാണെന്ന് തിരുമേനി പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അറഹ്മയിൽ താമസിക്കലിന്റെ ഗാംഭീര്യം വ്യക്തമാക്കിയതാണിത്. എന്നാൽ ഹജ്ജാജിമാർ അറഹ്മയിൽ സംഗമിക്കുമ്പോൾ നമ്മളിവിടെ ആഘോഷിക്കേണ്ടത് നോമ്പനുഷ്ഠിച്ച് കൊണ്ടാണ്. പെരുന്നാളിന്റെ മധുരവും ആഘോഷത്തത്തിന്റെ വൈപുല്യവും ഇതിൽ നിന്നാണ് നാം മനസ്സിലാക്കേണ്ടത്.

ഈ വ്രതത്തിന് അനുപമമായ പ്രതിഫലമുണ്ടെന്ന് ഹദീസുകളിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. തിരുമേനി പറയുന്നു: അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗ്ഗത്തിൽ ഒരാൾ ഒരു ദിവസം വ്രതമനുഷ്ഠിച്ചാൽ അവന്റെ ശരീരത്തെ നരഗത്തെ തൊട്ട് എഴുപത് വർഷത്തെ വഴി ദൂരം അല്ലാഹു അകറ്റുന്നതാണ്. (ബുഖാരി, മുസ്ലിം)

മുസ്ലിം(റ) പറയുന്നു: “അറഹ്മ ദിവസം നോമ്പനുഷ്ഠിച്ചവന്റെ ആവർഷത്തെയും ശേഷമുള്ള ഒരു വർഷത്തെയും പാപങ്ങൾ പൊറുക്കപ്പെടുന്നതാണ്.”

ഈ ദിവസം ഹജ്ജാജിമാരല്ലാത്തവർക്ക് നോമ്പനുഷ്ഠിക്കൽ പ്രബലമായ സുന്നത്താണെന്ന് ഈ ഹദീസിന്റെ വെളിച്ചത്തിൽ കർമ്മശാസ്ത്ര പണ്ഡിതന്മാർ വ്യക്തമാക്കുന്നു. അതോടൊപ്പം ഇതിന് മുമ്പിലുള്ള എട്ട് ദിവസങ്ങളിലും നോമ്പനുഷ്ഠിക്കൽ കൂടുതൽ പ്രതിഫലജന്യമായ കാര്യമാണ്.

ബലി പെരുന്നാൾ: അർത്ഥവും ആത്മാവും

വിശ്വാസിയുടെ രണ്ട് പ്രധാനപ്പെട്ട ആഘോഷങ്ങളിലൊന്നാണ് ബലിപെരുന്നാൾ. ആത്മ ത്യാഗത്തിന്റെ അഗ്നിയിൽ ചാലി ചെടുത്ത വിശ്വാസത്തിന്റെ ആഘോഷവിഷ്കാരം. ഇവിടെ വിശ്വാസിയുടെ ഗതകാല ജീവിതത്തിന്റെ അഴുക്കുകളെ കഴുകി ശുദ്ധിവരുത്താൻ

പാടുപെടുകയാണ്. ഒരു ദിവസത്തിന്റെ വിശാലതയാണെങ്കിലും ആയിരം ദിവസങ്ങളുടെ പവിത്രതയുണ്ടിതിന്.

നിരന്തരമായ ദൈവിക പരീക്ഷണങ്ങൾക്കുമുമ്പിൽ വിജയം വരിച്ച ഒരു പ്രവാചകന്റെ വിജയാഘോഷമാണിത്. ആത്മീയതയുടെ നിർവൃതിയിൽ സന്തോഷം കണ്ടെത്തുകയെന്നതാണ് പെരുന്നാളിന്റെ വിജയം. പെരുന്നാൾ പെരുന്നാൾ ആകുന്നതും അവിടെയാണ്. ആത്മീയതയിലൂന്നിയുള്ള ഈ നിർവ്വചനം മാത്രമേ പെരുന്നാളിനെ അനാവരണം ചെയ്യുന്നുള്ളൂ. പുതിയ നിർവ്വചനങ്ങളും വ്യാഖ്യാനങ്ങളും ഇതിനെ ഉത്സവ സമാനമായി മാറ്റുകയാണ്.

കേവലം അനാചാരങ്ങളുടെയും ചടങ്ങുകളുടെയും ലാഘവത്തോടെ കൊണ്ടാടപ്പെടേണ്ടതല്ല പെരുന്നാളുകൾ. ഒരു വിശ്വാസി എന്നനിലക്ക് പെരുന്നാളിന്റെ അർത്ഥവും ആത്മാവും ഗ്രഹിക്കേണ്ടതുണ്ട്. ജീവിതത്തിൽ പകർത്തേണ്ടത് പകർത്തുകയും വർജ്ജിക്കേണ്ടത് വർജ്ജിക്കുകയും ചെയ്യേണ്ടതുണ്ട്. ഈ അനുഗ്രഹിത ദിനത്തിന് പെരുന്നാൾ എന്ന് നാമകരണം ചെയ്യുന്നതിന്റെ നീതീകരണവും അപ്പോൾ മാത്രമേ സംഭവിക്കുന്നുള്ളൂ. പെരുന്നാളുകൾ ഉത്സവങ്ങളോ പിറന്നാളുകളോ ആവരുത്. സൂക്യതങ്ങളുടെ കലവറയാകണം. തിരിച്ചറിവിന്റെ വഴിത്തിരിവുകളാകണം. ചിന്തകളുടെ അനിവാര്യ ഘട്ടങ്ങളാവണം. അവിടെയാണ് പെരുന്നാൾചടങ്ങുകളിലൂടെയും മനുഷ്യൻ പൂനർജ്ജനിക്കുന്നത്.

ബലിപെരുന്നാൾ ബലിമൃഗങ്ങളുടെ മാംസം മൂക്കറ്റം ഭുജിച്ച് കിടന്നുറങ്ങാനുള്ള ദിവസമല്ല. വർണ്ണ ശഭളിമയിൽ മേനിയെ പൊതിഞ്ഞ് ടുറടിക്കാനുള്ള കാലവുമല്ല. മവുഷ്യൻ തന്റെ ഇച്ഛകളെ ബലി നടത്തുകയാണ് ഇവിടെ അനിവാര്യം. ആടുകളുടെയും മാടുകളുടെയും കഴുത്തിൽ കത്തിവെക്കുന്നതിന് മുമ്പ് അവൻ സ്വന്തം അകതാരിലെ ആഗ്രഹങ്ങളുടെയും അത്യാർത്തിയുടെയും കഴുത്തിൽ കത്തി വെക്കണം. സ്വാർത്ഥതയും അഹങ്കാരവും രക്തം വാർന്നൊഴുകി ചത്തപ്പോകണം. സ്വന്തം ശരീരത്തിലെ അധിനിവേശ ശക്തികളെ ചെറുത്ത് തോൽപിക്കണം. 'ഫിത്റത്ത്' എന്ന ശരീരത്തിലെ പ്രഥമ മവാസിതനെന്നാണ് എന്നും ശരീരത്തെ നയിക്കേണ്ടത്. സ്പർദ്ധയുടെയും വിദ്വേഷത്തിന്റെയും ആത്മാവുകൾ അവയെ കവച്ചുവെ

ക്കാൻ പാടില്ല. അവ മികവ് നേടുമ്പോൾ നമ്മളിലെ മനുഷ്യൻ മരിക്കുകയാണ്. ഹൃദയങ്ങളിലേക്ക് നുഴഞ്ഞ് കയറിയ അന്യരെ പിടിച്ച് പുറത്തിടുമ്പോഴാണ് നമ്മൾ സ്വതന്ത്രരാകുന്നത്.

ഓരോ ബലിപെരുന്നാളും വിശ്വാസിയുടെ സ്വാതന്ത്ര്യദിനങ്ങളാണ്. അവൻ ഹൃദയത്തിലെ പൈശാചിക പ്രലോപനങ്ങളിൽ നിന്നും സ്വാതന്ത്ര്യം നേടുകയാണിവിടെ. വിദേശികളായ അഹങ്കാരവും സ്വാർത്ഥതയും അധിനിവിഷ്ഠ ഭൂമിയിൽ നിന്നും എങ്ങനേക്കുമായി കെട്ട് കെട്ടിക്കപ്പെടുന്നു. ചെറുത്തുനിൽപ്പിന്റെ ആത്മീയ വേരുകൾ ഹൃദയത്തിൽ നിന്നും പുറത്ത് വരുന്നു. പ്രതിരോധത്തിന്റെ അലയാലികൾ ഒടുങ്ങാതെ മുഴങ്ങിത്തുടങ്ങുന്നു. അങ്ങനെ മനുഷ്യൻ പെരുന്നാളുകളിലൂടെ പുനർജനിക്കുന്നു.

പെരുന്നാളിലെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ

പൈശാചിക ദുർവൃത്തികളിൽ നിന്ന് മോചിതനായി സ്വന്തത്തിന്റെ സ്വാർത്ഥ താൽപര്യങ്ങളെ ബലി കൊടുത്ത് സ്രഷ്ടാവിന്റെ താൽപര്യങ്ങളെ ഇരുകയ്യും നീട്ടി സ്വീകരിക്കുന്ന തിരുനാളാണ് പെരുന്നാൾ. സർവ്വമാന ഭൗതികാടിമതത്തിൽ നിന്നും സ്രഷ്ടാവിന്റെ അടിമതത്തിലേക്കുള്ള മടക്കമാണിവിടെ. ലക്ഷ്യം മറന്നുള്ള അപഥ സഞ്ചാരങ്ങൾക്ക് അറുതിയായെന്നും ഇനി നിഷ്കളങ്കമായൊരു ജീവിതത്തിന് തയ്യാറെടുക്കുന്നുവെന്നും വിശ്വാസി ഇവിടെ പ്രതിജ്ഞയെടുക്കുന്നു. നിരർത്ഥകമായ ആഭാസങ്ങളുടെ തിരശ്ശീല താഴുകയും ഭക്തിസാന്ദ്രമായ അനുഷ്ഠാനങ്ങളുടെ വേദിയൊരുങ്ങുകയുമാണിവിടെ സംഭവിക്കുന്നത്.

പെരുന്നാളുകൾ ആത്മ സംസ്കരണത്തിന്റെ ദിനങ്ങളാണ്. ഐഹികേച്ഛകൾ മാറ്റിവെക്കുന്നതോടെ വിശുദ്ധാഭിനിവേശങ്ങൾ മാത്രമെ മനസ്സിൽ ശേഷിക്കുന്നുള്ളൂ. ഇവിടെ വിശ്വാസി ഭാസ്യമായ ഭാവിക്ക് വേണ്ടിയുള്ള തയ്യാറെടുപ്പിലാണ്. ഓരോ പെരുന്നാളും വിശ്വാസിക്കുമുമ്പിൽ പാരത്രിക ലോകത്തേക്കുള്ള വഴിയമ്പലങ്ങളായി വർത്തിക്കുന്നു. ജീവിത വഴിത്താരയിൽ ആത്മ വിചിന്തനം നടത്താനുള്ള ഇടങ്ങളാണ് വഴിയമ്പലങ്ങൾ. പാപപങ്കിലമായ ഹൃദയങ്ങളുമായി മനുഷ്യനവിടെ ഇരുന്നു ചിന്തിക്കുന്നു. കൂട്ടിയും കിഴിച്ചും ഗതകാലത്തിന്റെ മൂല്യ നിർണ്ണയം നടത്തുന്നു. അങ്ങനെ നല്ലൊരു ഭാവി

മുന്നിൽ കണ്ട് പുതിയ ചുവടുകളോടെ ഇറങ്ങി പുറപ്പെടുന്നു. നല്ല നാളേക്കു പാമേയമൊരുക്കാൻ പാടുപെടുന്നു.

പെരുന്നാളുകൾ ആരാധനകളാണ്. അതിലെ ആഘോഷവും അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ആരാധനകൾ തന്നെ. അതുകൊണ്ട് തന്നെ, ആരാധനയുടെ പരിധിയിൽ നിന്ന് കൊണ്ടായിരിക്കണം ആഘോഷങ്ങൾ. ആഘോഷങ്ങൾ മറുകണ്ടം ചാടുമ്പോൾ ഇസ്‌ലാം വികസിക്കുകയാണ്. വികസിക്കുന്ന ഇസ്‌ലാം ശരിയല്ല. അത് നമ്മുടെ ആശയവുമല്ല. അത് മോട്ടോയായി പരിഗണിക്കുന്നവർ വേറെയുണ്ട്. അവരെ നമ്മൾ ഗൗനിക്കേണ്ട ആവശ്യവുമില്ല.

വിശ്വാസിയുടെ പെരുന്നാൾ ദിവസം

ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പെരുന്നാളിന്റെ പ്രഭാതം മുതൽ പ്രദോഷം വരെ ദൈവ സ്മരണയിൽ കഴിഞ്ഞ് കൂടേണ്ടതുണ്ട്. മത നിബദ്ധവും അനുഷ്ഠാന നിർഭരവുമാണ് പെരുന്നാളുകൾ. അതുകൊണ്ടു തന്നെ ഓരോ നിമിഷവും അവന്റെ മനസ്സിൽ ദൈവ സ്മരണ നടന്ന് കൊണ്ടിരിക്കണം.

അത് വിചാരിച്ച് പെരുന്നാളുകൾ പാരതന്ത്ര്യത്തിന്റെ തുടരുകളായി മാറുകയല്ല. മറിച്ച്, സ്വാതന്ത്ര്യത്തിന്റെ വാതായനങ്ങൾ തുറക്കുകയാണ്. സ്വാതന്ത്ര്യവും പാരതന്ത്ര്യവും ഏതാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കാതെ പോയതാണ് ഇവിടത്തെ ഏറ്റവും വലിയ പ്രശ്നം. ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം മതവലയത്തിൽ അടിയുറച്ച് നിൽക്കുക എന്നതാണ് ഏറ്റവും വലിയ സ്വാതന്ത്ര്യം. അതിൽ നിന്നും പുറത്ത് വരുന്തെ കടുത്ത ധിക്കാരവും പാരതന്ത്ര്യവുമാണ്. കള്ളുകുടിക്കാതിരിക്കുന്നതാണ് സ്വാതന്ത്ര്യം. കള്ളു കുടിക്കുന്നത് പാരതന്ത്ര്യവും. വസ്തുതകളുടെ ആത്മാവിലെക്ക് നോക്കിയാണീ വിഭജനം. അഥവാ, ഒരാൾ കള്ളു കുടിക്കുന്നത് തന്റെ ഹൃദയത്തിന്റെ ശക്തമായ ആഗ്രഹത്തിന് അടിമപ്പെട്ടു കൊണ്ടാണ്. സ്വന്തം ബുദ്ധി പ്രവർത്തന രഹിതമായിട്ടാണ് ഇവിടെ കാണപ്പെടുന്നത്. അത് കൊണ്ട് തന്നെ തികഞ്ഞ പാരതന്ത്ര്യമാണിത്. എന്നാൽ, ബുദ്ധിയും ആത്മാവും പറയുന്ന പോലെ മദ്യം ശരീരത്തിന് ഹാനികരമാണെന്ന് മനസ്സിലാക്കി വർജ്ജിക്കുന്നതാണ് ഇവിടത്തെ സ്വാതന്ത്ര്യം. ഒരു വിശ്വാസിയിൽ തന്റെ

ഇസ്ലാം വിജയം കാണുന്നത് ഇവിടെ തന്നെയാണ്.

പെരുന്നാൾ ദിവസങ്ങൾ അടിപൊളിയാക്കേണ്ടത് ആരാധനയിലൂടെയാണ്. ആരാധനയെന്നാൽ പെരുന്നാളിൽ പ്രഭാതം മുതൽ തന്നെ വുള്ള എടുത്ത് നിസ്കാരം തുടങ്ങണമെന്നല്ല. മറിച്ച് ഒരു പെരുന്നാൾ എങ്ങനെ ആയിരിക്കണമെന്ന് ഇസ്ലാം വിശദീകരിച്ചിട്ടുണ്ട്. പെരുന്നാളിൽ ചെയ്യേണ്ട അനുഷ്ഠാനങ്ങളും ഇസ്ലാം അക്കമിട്ട് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്. അത് ഓരോന്നായി ചെയ്യുകയെന്നതാണ് ആ ദിവസത്തിന്റെ മുതലെടുപ്പ്. അപ്പോഴാണ് പെരുന്നാൾ അടിപൊളിയാകുന്നത്. അല്ലാതെ ശരീരത്തിന്റെ വടിയും സൗന്ദര്യവും പുറത്ത് കാട്ടുന്ന ഇടുങ്ങിയ വസ്ത്രങ്ങളും ക്രോപ്പ് ചെയ്ത തലമുടിയും ആവശ്യത്തിൽ കവിഞ്ഞൊരു ബൈക്കും നടയിൽ കുടുക്കി അങ്ങാടിയിലൂടെ ചരപറ പറന്നത് കൊണ്ട് പെരുന്നാൾ അടിപൊളിയാകില്ല. ഒരു പക്ഷേ പെരുന്നാളിന്റെ ആത്മാവ് ചോർന്ന് പോയെന്ന് വരും. ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം അത് പാടില്ലല്ലോ.

തിരുമേനിയുടെ പെരുന്നാൾ ദിനങ്ങൾ ഹദീസുകളിൽ രേഖപ്പെടുത്തപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്. വിശ്വാസികൾ അത് നോക്കിയാണ് ആഘോഷം പഠിക്കേണ്ടത്. സാധാരണ ദിനങ്ങളിൽ നിന്നും തീർത്തും വ്യത്യസ്തമായിട്ടായിരുന്നു തിരുമേനിയുടെ അന്നത്തെ ഇടപാടുകൾ. അല്ലാഹു ആദരിച്ച ദിവസമായത് കൊണ്ട് തന്നെ ആ ദിവസത്തെ എന്തെന്നില്ലാതെ ആദരിച്ചു. അല്ലാഹു സുഭിക്ഷത ഇഷ്ടപ്പെട്ട ദിനമായതിനാൽ പാവങ്ങൾക്ക് സുഭിക്ഷതയും സമൃദ്ധിയും ലഭിക്കാൻ പാടുപെട്ടു. ആരാധനകളും പ്രാർത്ഥനകളും സാധാരണ ദിനങ്ങളേക്കാൾ കൂടുതലായി. അല്ലാഹു തന്റെ അടിമകളെ ശക്തമായി വീക്ഷിച്ചുകൊണ്ടിരിക്കുമ്പോൾ പ്രാർത്ഥനകൾക്ക് ഉത്തരം ലഭിക്കാൻ സാധ്യതയുണ്ട്. തന്റെ ഖലീലായ പ്രവാചകന്റെ സ്നേഹങ്ങൾ അയവിറക്കുമ്പോൾ ചോദിച്ചാൽ പൊറുത്ത് തരാനും സാധ്യതയുണ്ട്. ഒരു പക്ഷേ ഈ ഒരേയൊരു ദിനത്തെ ആദരിച്ചത് കാരണം ജീവിതം മുഴുക്കെ സമൃദ്ധികൾ വാരിക്കോരി തന്നേക്കാം. അങ്ങനെ ആയിരമായിരം അനുഗ്രഹങ്ങൾക്ക് വാതിൽ തുറക്കപ്പെടാൻ സാധ്യതയുള്ള ദിവസം. അശരണരുടെയും അബലരുടെയും കണ്ണീരൊപ്പിയും അനാഥകളെ സന്തോഷിപ്പിച്ചുമാണ് വിശ്വാസികൾ കൊണ്ടാടേണ്ടത്. എല്ലായി

ടത്തും -കൊച്ചുകുരകളിൽ വരെ -സമൃദ്ധിയും സന്തോഷവും പുത്തു ലഞ്ച് നിൽക്കുന്ന ഒരു ദിവസം സംജാതമാകുകയെന്നതാണ് ഇതിലൂടെ ലക്ഷ്യീകരിക്കപ്പെട്ടത്.

കുടുംബബന്ധങ്ങൾ പുലർത്തുകയും സ്നേഹം രൂപമുലമാക്കുമാണ് പെരുനാളിന്റെ ആത്മാവ്. ഇവിടെയാണ് സഞ്ചാരങ്ങളും യാത്രകളും കടന്ന്വരുന്നത്. അടുത്ത ബന്ധുക്കളെയും അകന്ന ബന്ധുക്കളെയും നേരിൽ പോയികാണണം. പിതാവിന്റെയും മാതാവിന്റെയും സൗഹൃദങ്ങൾ മരിക്കാതെ സൂക്ഷിക്കണം. സന്തോഷം പങ്കിടണം. കഴിയാവുന്ന സഹായ സഹകരണങ്ങൾ ചെയ്ത് അവരുടെ നല്ല നാളേക്ക് വേണ്ടി പ്രാർത്ഥിക്കണം. അല്ലാതെ മൊബൈൽഫോണുകൾക്ക് മുമ്പിൽ ബന്ധങ്ങൾ പരിമിതമാലവരുത്. കേവലം ശബ്ദ ബന്ധങ്ങളല്ല, ശാരീരിക ബന്ധങ്ങൾ വേണം. ഈ സൗഹാർദ്ദ സന്നിപാതത്തിന് വേണ്ടിയാണ് വർഷത്തിലൊരിക്കൽ ഇങ്ങനെയൊരു സംരംഭം. സാധാരണ ദിവസങ്ങളെ പോലെ ഇതിലും ജോലിക്ക് പോയി ദിവസത്തിന്റെ പവിത്രത ഗൗനിക്കാതിരിക്കാൻ പാടില്ല. സ്നേഹബന്ധങ്ങളിലൂടെ സുദൃഢകുടുംബങ്ങൾ ജനിക്കണം. അങ്ങനെ നാട്ടിലും സമൂഹത്തിലും ഐക്യം രൂപപ്പെട്ടുവരണം.

ഒരു പെരുനാൾ പ്രഭാതം. തിരുമേനി പള്ളിയിൽ പോകുമ്പോൾ വഴിയിൽ ഒരു കുഞ്ഞിനെ കണ്ടുമുട്ടുന്നു. എല്ലാവരും പുത്തനടുവാടകൾ ധരിച്ചിട്ടുണ്ട്. അവൻ മാത്രം ധരിച്ചിട്ടില്ല. എല്ലാവരും സന്തോഷത്തോടെ കളിക്കുകയാണ്. അവൻ അതിൽ നിന്നും വിട്ട്നിൽക്കുന്നു. തിരുമേനി കുഞ്ഞിനെ സമീപിച്ച് കാര്യം തിരക്കി. അവനെ കുളിപ്പിക്കാനും പുത്തൻ ഉടുവാടകൾ ധരിപ്പിക്കാനും ആരുമില്ലെന്ന് മനസ്സിലാക്കി ഉടനെ കുഞ്ഞിന്റെ കയ്യും പിടിച്ച് വീട്ടിലേക്ക് നടന്നു. ഭാര്യയോട് കാര്യം പറഞ്ഞു. അവർ കുഞ്ഞിനെ കുളിപ്പിച്ച് പുത്തനടുവാടകൾ നൽകി. വയർ നിറയെ ഭക്ഷണവും നൽകി. ശേഷം തിരുമേനി കുഞ്ഞിനെയും കൊണ്ട് പള്ളിയിലേക്ക് നടന്നു.

ഈ മനസ്സ് വേണം പെരുനാൾ ആഘോഷിക്കുന്ന വിശ്വാസിക്കും. അയൽവാസികളും ബന്ധുക്കളും സന്തോഷത്തിലാണെന്ന് ഉറപ്പുവരുത്തണം. ഈ സഹായഹസ്തത്തിനു മുമ്പിൽ പരിചയങ്ങൾ വിഘാതമാവാൻ പാടില്ല. അശരണരായ ആരേയും സഹായിക്കാൻ

മുന്നോട്ട് വരണം. അതാണ് പെരുന്നാളിന്റെ ആത്മീയ മധുരം.

പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം

ഒരു വിശ്വാസിയെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം പെരുന്നാൾ ദിവസത്തിലെ ഏറ്റവും പ്രധാനപ്പെട്ട കർമ്മമാണ് നിസ്കാരം. ലോകത്തിന്റെ നാനാദിക്കിൽനിന്നും അറഫയിലെത്തിയ ജനലക്ഷങ്ങൾ അടുത്ത ദിവസം മക്കയിൽ സംഗമിച്ച് നാഥനു വണങ്ങുമ്പോൾ നമ്മളും അവരോടൊപ്പം സന്തോഷസാഗരത്തിൽ കണ്ണിയിായി ചേരേണ്ടതുണ്ട്. ശരീരം കൊണ്ട് ചെയ്യാവുന്നതിൽ ഏറ്റവും വലിയ വണക്കമായ നിസ്കാരം അങ്ങനെയാണ് സുന്നത്താകുന്നത്.

സ്വതന്ത്രനും മുകൾപ്പുറമായ ഏതൊരു മുസ്ലിമിനും ഈ നിസ്കാരം കൂടിയേതീരു. മുഅക്കദായ സുന്നത്ത് എന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാർ ഇതിനെ നിർവ്വചിച്ചത്. യാത്രക്കാരനായാൽ പോലും അകാരണമായി ഇതിനെ ഒഴിവാക്കുന്നതിൽ യാതൊരു ഒഴിവുകഴിവുമില്ല.

ജമാഅത്ത് സുന്നത്തുള്ള നിസ്കാരങ്ങളിൽ പ്രധാനപ്പെട്ടതാണ് പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം. സൂര്യോദയം മുതൽ ഉച്ചവരെയുള്ള സമയത്തിനിടക്കാണ് ഇത് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. എങ്കിലും സൂര്യനുദിച്ച അൽപം ഉയർന്നതിന് ശേഷമാവലാണ് സുന്നത്ത്. ചെറിയപെരുന്നാൾ നിസ്കാരത്തെ അപേക്ഷിച്ച് കുറച്ചുകൂടി നേരത്തേയാണ് ബലി പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. ചെറിയപെരുന്നാളിന് വിപരീതമായി ഭക്ഷണമൊന്നും കഴിക്കാതെയാണ് ബലിപെരുന്നാൾ നിസ്കാരത്തിന് പുറപ്പെടേണ്ടതും.

വലിയപെരുന്നാളിന്റെ രണ്ട് റക്അത്ത് സുന്നത്ത് നിസ്കാരം ഇമാമോടുകൂടി ഞാൻ അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി നിസ്കരിക്കുന്നുവെന്ന നിയുത്തോടെ നിസ്കാരം ആരംഭിക്കുകയായി. രണ്ട് റക്അത്തുള്ള നിസ്കാരത്തിൽ ആദ്യ റക്അത്തിൽ ഏഴ് തക്ബീറും രണ്ടാം റക്അത്തിൽ അഞ്ച് തക്ബീറുകളുമാണുള്ളത്. ദുആയ്ക്ക് ഇഫ്തിതാഹിന് ശേഷവും ഫാതിഹക്ക് മുമ്പുമാണ് ഇവയുടെ സമയം. തക്ബീറുകൾക്കിടയിൽ -സുബ്ഹാനല്ലാഹി വൽഹംദുലില്ലാഹി വലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു അല്ലാഹുഅക്ബർ-എന്ന് പറയണം. ഇമാമും മഅ്മൂമും ഉച്ചത്തിൽ തക്ബീർ ചൊല്ലലും തൽ സമയം കൈകൾ രണ്ടും ചെവിയുടെ നേരെയുയർത്തി കൈകെട്ടലും സുന്നത്താണ്.

നിസ്കാരത്തിൽ പ്രവേശിച്ച് ഫാതിഹ തുടങ്ങിക്കഴിഞ്ഞാൽ പിന്നെ തക്ബീറുകൾ മടക്കിച്ചെല്ലേണ്ടതില്ല. ഒന്നാം റക്അത്തിൽ തക്ബീറുകൾ നഷ്ടപ്പെട്ടാൽ രണ്ടാം റക്അത്തിൽ അവ വീണ്ടെടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ശേഷം മറ്റുനിസ്കാരങ്ങളെ പോലെ തുടർന്ന് നിസ്കരിച്ചാൽ മതി.

ഇവിടെ വൈകിയെത്തുന്ന ഒരാൾ ഇമാമിനോടൊപ്പം കിട്ടിയ തക്ബീറുകൾ മാത്രമേ ചെല്ലേണ്ടതുള്ളൂ. ഇമാം ഒന്നാം റക്അത്തിൽ അഞ്ചാം തക്ബീർ ചൊല്ലിയ ശേഷമാണ് ഒരാൾ തുടരുന്നതെങ്കിൽ അയാൾക്ക് ബാക്കിയുള്ള രണ്ട് തക്ബീറുകൾ മാത്രം ചൊല്ലിയാൽ മതി. അതേ റക്അത്തിലോ അടുത്ത റക്അത്തിലോ നഷ്ടപ്പെട്ട തക്ബീറുകൾ വീണ്ടെടുക്കേണ്ടണ്ടതില്ല. ഇനി രണ്ടാം റക്അത്തിന്റെ ആദ്യത്തിൽ തുടർന്ന് ആൾക്ക് അഞ്ച് തക്ബീറാണ് ഇമാമിനോടൊപ്പം ലഭിക്കുക. ആ റക്അത്തിൽ അയാളും അഞ്ച് തന്നെ ചൊല്ലിയാൽ മതി. ഇമാം സലാം വീട്ടിയ ശേഷം ബാക്കി ഒരു റക്അത്ത് നിസ്കരിക്കുമ്പോൾ അതിലും അഞ്ച് തക്ബീർ തന്നെയാണ് ചൊല്ലേണ്ടത്. രണ്ടാം റക്അത്തിൽ അഞ്ച് തക്ബീറാണ് സുന്നത്തുള്ളത് എന്നത് കൊണ്ടാണിത്. ഒന്നാം റക്അത്തിൽ നഷ്ടപ്പെട്ടത് രണ്ടാം റക്അത്തിൽ വീണ്ടെടുത്താൽ ഈ സുന്നത്ത് നഷ്ടപ്പെടുമല്ലോ. (ശറഹ് ബാഹ്ളിൽ :2/87)

പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം ജമാഅത്തായിട്ടാണ് നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതെങ്കിലും ബാങ്കും ഇഖാമത്തും കൊടുക്കേണ്ടതില്ല. പക്ഷേ, നിസ്കാരം ആരംഭിക്കുന്നതിന് അൽപം മുമ്പ് അസ്സലാത്തു ജാമിഅ എന്ന് വിളിച്ച് പറയൽ സുന്നത്താണ്. ഒന്നാം റക്അത്തിൽ ഫാതിഹക്ക് ശേഷം സൂറത്തുൽ അഅ്ലയും രണ്ടാം റക്അത്തിൽ സൂറത്തുൽ ഹാശിയയും ഓതേണ്ടതുണ്ട്. സാധാരണ വെള്ളിയാഴ്ചകളിൽ ചെയ്യുന്നത് പോലെ ഉച്ചത്തിൽ (ജഹ്ർ) തന്നെയാണ് ഇവയും നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്.

പെരുന്നാൾ നിസ്കാരാനന്തരം രണ്ട് ഖുത്ബകൾ സുന്നത്താണ്. ഉദ്ദഹിയ്യത്തിനെ കുറിച്ചും ഈ ദിവസത്തിന്റെ മാഹാത്മ്യങ്ങളെയും പവിത്രതകളെയും കുറിച്ചുമാണ് ഖതീബ് അതിൽ ജനങ്ങളെ അഭിസംബോധന ചെയ്യേണ്ടത്. ഒന്നാം ഖുത്ബയിൽ ഒമ്പത് തക്ബീറുകളും

രണ്ടാം ഖുത്ബയിൽ ഏഴ് തക്ബീറുകളും ചൊല്ലേണ്ടതുണ്ട്. എത്ര തിരക്കുള്ള ആളാണെങ്കിലും അവ ശ്രവിച്ചതിന് ശേഷം മാത്രമേ പള്ളിയിൽ നിന്നും എഴുന്നേറ്റ് പോകാവൂ.

സ്ത്രീകളും നിസ്കാരവും

പുരുഷന്മാരെ പോലെ തന്നെ പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം സ്ത്രീകൾക്കും സുന്നത്തുള്ള കാര്യമാണ്. പെരുന്നാൾ തിരക്കുകൾക്കിടയിൽ നിസ്കാരത്തിന്റെ സമയം കണ്ടെത്തുക എന്നതാണ് അവരുടെ ഉത്തരവാദിത്വം. ഭക്ഷണമൊരുക്കലും വീട് ശരിപ്പെടുത്തലുമെല്ലാം നിസ്കാരത്തിന് ശേഷത്തേക്ക് നീക്കി വെക്കലാണ് ഏറെ നല്ലത്. അല്ലാതെ പുരുഷന്മാർ പള്ളിയിൽ നിന്നും വരുമ്പോഴേക്കും ഭക്ഷണം തയ്യാറാക്കണമെന്ന് കരുതി നിസ്കാരത്തെ വലിച്ചെറിയുന്നത് ഒരു മുസ്ലിമത്തിന് യോജിച്ചതല്ല. ജീവിതത്തിൽ പല തവണ പെരുന്നാൾ നിസ്കാരങ്ങൾ നിർവഹിക്കാൻ മഹിളകൾ അവസരം കണ്ടെത്തേണ്ടതുണ്ട്.

എന്നാൽ അന്യപുരുഷന്മാർ തടിച്ചുകൂടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ അവരോടൊപ്പം ജമാഅത്തായി നിസ്കരിക്കൽ സ്ത്രീക്ക് അനുവദനീയമല്ല. പകരം സ്ത്രീ സ്വന്തം വീട്ടിൽ നിന്ന് തന്നെയാണ് പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കേണ്ടത്. സ്ത്രീകൾ മാത്രം ഒരുമിച്ചുകൂടുന്ന സ്ഥലങ്ങളിൽ പോയി നിസ്കരിക്കൽ കൊണ്ടും വിരോധമില്ല. പക്ഷെ, സ്ത്രീകൾ മാത്രം ജമാഅത്തായി നിസ്കരിക്കുമ്പോൾ അവർ ഖുതുബ നിർവ്വഹിക്കേണ്ടതില്ല. എങ്കിലും, ഒരാൾ എഴുന്നേറ്റ് പതുങ്ങിയ സ്ഥലത്തിൽ ചില ഉപദേശങ്ങൾ നൽകൽ കൊണ്ട് വിരോധമില്ല. ഈ പ്രസംഗത്തിന് സാങ്കേതികാർത്ഥത്തിൽ ഖുതുബ എന്ന് പറയാവുന്നതുമല്ല. (തുഹ്ഫ, ശർവാനി 3/40)

പുരുഷന്മാർക്ക് പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം പള്ളിയിൽ സംഘടിപ്പിക്കലാണ് ഏറെ നല്ലത്. മൈതാനങ്ങളിൽ വെച്ചും മരുഭൂമിയിൽ വെച്ചും സൗകര്യമുള്ള മറ്റുപ്രദേശങ്ങളിൽ വെച്ചും അത് സാധ്യമാകുന്നതാണ്.

പെരുന്നാൾ സുന്നത്തുകൾ

പെരുന്നാൾ മഹത്തരമായൊരു ആരാധനയാണെന്ന് നാം പറഞ്ഞു. അത് കൊണ്ട് തന്നെ ഈ ആരാധന പൂർണ്ണമാകാനും

അതിന്റെ പൂർണ്ണ പ്രതിഫലം ലഭിക്കാനും ധാരാളം അനിവാര്യ ഘടകങ്ങളുണ്ട്. ഈ ഘടകങ്ങളും സുന്നത്തുകളും ചേരുവകളും ഒന്നിച്ചു വരുമ്പോഴാണ് പെരുന്നാൾ സുദിനം ധന്യമാകുന്നത്.

പെരുന്നാൾ പ്രഭാതമാകുന്നതോടെ അതിന്റെ സുന്നത്തുകൾ ആരംഭിക്കുന്നു. പെരുന്നാൾ കുളി കുളിക്കുക എന്നതാണ് ആദ്യത്തേത് . ഇത് കേവലം ഒരു കുളിയായി നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കരുത്. പെരുന്നാളിന്റെ സുന്നത്ത് കുളിയെ ഞാൻ കുളിക്കുന്നു വെന്ന നിയുത്തോടെ തന്നെവേണം കുളി നടക്കാൻ. എങ്കിലേ കുളിയുടെ പ്രതിഫലം ലഭിക്കുകയുള്ളൂ. അല്ലാതെ, കുറെ എണ്ണ തേച്ച് പുതിയ സോപ്പ് ഉപയോഗിച്ച് കുളിച്ചത് കൊണ്ട് കാര്യമില്ല. നിയുത്തുകൾ കൊണ്ടാണ് ആരാധനകൾ സ്വീകരിക്കപ്പെടുന്നത്. അർദ്ധരാത്രിയോടെയാണ് പെരുന്നാൾ കുളിക്കുള്ള സമയം പ്രവേശിക്കുക. അതിന് ശേഷം നിസ്കാരത്തിന് മുമ്പ് എപ്പോഴും അത് നിർവ്വഹിക്കാവുന്നതാണ്.

സുഗന്ധം പൂശൽ, പുതിയ വസ്ത്രം ധരിക്കൽ, ഭംഗിയുള്ള വസ്ത്രം ധരിക്കൽ തുടങ്ങിയവയാണ് മറ്റുസുന്നത്തുകൾ. പള്ളിയിലേക്കു പോകാൻ ഒരു വഴിയും തിരിച്ചുവരാൻ മറ്റൊരു വഴിയും തെരഞ്ഞെടുക്കൽ നല്ലതാണ്. പോവുന്നത് ദൂരം കൂടിയ വഴിയിലൂടെയും തിരിച്ചുവരുന്നത് ദൂരം കുറഞ്ഞ വഴിയിലൂടെയും ആകേണ്ടതാണ്. ചവിട്ടികൾക്കനുസരിച്ച് പ്രതിഫലം കൂടുതൽ ലഭിക്കാൻ വേണ്ടിയാണിത്.

തക്ബീർ ചൊല്ലൽ

പെരുന്നാളിന്റെ മധുരവും സൗന്ദര്യവും മുറ്റിനിൽക്കുന്നതാണ് തക്ബീർ ധ്വനികൾ. സമയാവുന്നതോടെ വിശ്വാസിയുടെ അധരങ്ങളിൽ നിന്നും തക്ബീറിന്റെ മന്ത്ര ധ്വനികൾ ഉയരുന്നു. അത് കേട്ടുകൊണ്ടാണ് ഇതരമതസ്ഥർ പെരുന്നാളിന്റെ സമാഗമം മനസ്സിലാക്കുന്നത്. വിശ്വാസികൾ തന്നെ അതിന്റെ മായാവലയത്തിലേക്ക് ആഴ്ന്നിറങ്ങുമ്പോൾ അന്തരീക്ഷം മുഴുകെ ദിവ്യസ്മരണകൾ കൊണ്ട് വീർപ്പ് മുട്ടുകയാണ്. പെരുന്നാളിൽ മനുഷ്യൻ പുനർജനിക്കുന്നതിന്റെ മറ്റൊരു ഘട്ടമാണിത്. ഏകനായ റബ്ബിന്റെ പരീക്ഷണത്തിൽ വിജയിച്ചതിന്

നന്ദി സൂചകമായി മഹാനായ ഇബ്റാഹീം നബിയും ഇസ്‌മാഇൽ നബിയും ജിബ്രീലും മുഴക്കിയ തക്ബീർ ധ്വനികളുടെ അനുരണനങ്ങളാണിവ. അവ ഇന്നും മാലോകർക്കുമുമ്പിൽ ആവർത്തിക്കപ്പെട്ടുകൊണ്ടിരിക്കുന്നു. തൗഹീദിന്റെ ഈ വിജയാഘോഷങ്ങൾ വിശ്വാസിയുടെ ഹൃദയത്തിൽ ആവേശം സൃഷ്ടിക്കുന്നതാണ്. ഒരു നിമിഷം നമുക്കിത് ഏറ്റുചെല്ലാം.....അല്ലാഹു അക്ബർ അല്ലാഹു അക്ബർ അല്ലാഹു അക്ബർ അല്ലാഹു അക്ബർ ലാഇലാഹ ഇല്ലല്ലാഹു അല്ലാഹു അക്ബർ അല്ലാഹു അക്ബർ വലില്ലാഹിൽ ഹംദ്.

പ്രധാനമായും പെരുന്നാളിനോട് അനുബന്ധിച്ച് ചൊല്ലുന്ന തക്ബീറുകൾ മൂന്ന് വിധത്തിലാണ്. ചെല്ലേണ്ട സമയത്തിന്റെയും രൂപത്തിന്റെയും അടിസ്ഥാനത്തിലാണ് ഈ നിർണ്ണയം.

ആദ്യമായി ദുൽഹിജ്ജ ഒന്നുമുതൽ പത്ത് വരെയുള്ളകാലം . അതിനിടക്ക് ആട്, മാട്, ഒട്ടകം തുടങ്ങിയവയെ കാണുകയോ അവയുടെ ശബ്ദം കേൾക്കുകയോ ചെയ്താൽ അല്ലാഹു അക്ബർ എന്ന തക്ബീർ ചൊല്ലൽ സുന്നത്താണ്. നാൽക്കാലി മൃഗങ്ങളെ അവർക്ക് നൽകിയതിന് അറിയപ്പെട്ട ചില നിശ്ചിത ദിവസങ്ങളിൽ അല്ലാഹുവിന്റെ നാമം പ്രകീർത്തനം ചെയ്യാൻ വേണ്ടി(സൂറത്തുൽ ഹജ്ജ് 28)എന്ന സൂക്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണിത്. അറിയപ്പെട്ട ദിവസങ്ങൾ എന്നത് കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ ദുൽ ഹിജ്ജ് മാസം ഒന്നുമുതൽ പത്ത് വരെ ദിവസങ്ങളാണെന്ന് ഇബ്നു അബ്ബാസ്(റ)വും ഇമാം ശാഫിഇ(റ) അടക്കമുള്ള ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്.

പെരുന്നാളിന്റെ രാത്രി മഗ്‌രിബ് മുതൽ നേരം വെളുത്ത് പെരുന്നാൾ നിസ്കാരത്തിന് ഇമാം തക്ബീർ കെട്ടുന്നതുവരെ ചെല്ലുന്ന തക്ബീറാണ് രണ്ടാമത്തേത്. രണ്ട് പെരുന്നാളിലും ഈ തക്ബീർ സുന്നത്തുണ്ട്. നിസ്കാരത്തിന് ശേഷം എന്നോ മറ്റോഉള്ള ഉപാധികൾ ഇല്ലാത്തതിനാൽ മുഥ്‌ലഖായ അഥവാ മുർസലായ തക്ബീർ എന്നാണ് ഇവ അറിയപ്പെടുന്നത്. നിസ്കാരാനന്തരം ഇത് ചൊല്ലുന്നപക്ഷം നിസ്കാര ശേഷമുള്ള ദിക്റുകളും ദുആയും കഴിഞ്ഞ ശേഷംമാത്രമേ ചൊല്ലാൻ പാടുള്ളൂ. നിങ്ങൾ എണ്ണം പൂർത്തിയാക്കുവാനും നിങ്ങളെ നേർമാർഗ്ഗത്തിലാക്കിയതിന് അല്ലാഹുവിന്

തക്ബീർചൊല്ലുവാനും(2:185) എന്ന സൂക്തത്തിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിലാണിത്. ഇത് ചെറിയ പെരുന്നാളിനുള്ള തെളിവാണെങ്കിലും വലിയ പെരുന്നാളും ഇതിലേക്ക് വിയാസാക്കി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നു.

പുരുഷന്മാർ ശബ്ദമുയർത്തിയാണ് തക്ബീർ ചൊല്ലേണ്ടത്. എന്നാൽ അന്യപുരുഷന്മാരുള്ളിടത്ത് സ്ത്രീകൾ ശബ്ദമുയർത്താൻ പാടില്ല. ആരുമില്ലെങ്കിൽ അവർക്കും ഉച്ചത്തിൽ ചൊല്ലാൻ സുന്നത്തുണ്ട്. പക്ഷേ പുരുഷന്മാരെ പോലെ ശബ്ദമുഖരിതമാക്കേണ്ടതില്ല എന്നുമാത്രം. ഈ തക്ബീറിന് എവിടെ വെച്ച് എങ്ങനെയെന്നയാതൊരു നിബന്ധനയുമില്ല. എവിടെ വെച്ചും എപ്പോഴും അത് ചൊല്ലിക്കൊണ്ടേയിരിക്കണം. വീടുകളും പള്ളികളും റോഡുകളും അങ്ങാടികളും തക്ബീർകൊണ്ട് മുഖരിതമാകണം. നിന്നും ഇരുന്നും കിടന്നും നടന്നും തക്ബീർ ചൊല്ലാവുന്നതാണ്. ചുർആൻ പാരായണം, ദിക്ർ ചൊല്ലൽ, സ്വാലാത്ത് തുടങ്ങിയവയേക്കാൾ പെരുന്നാളിന്റെ രാത്രി തക്ബീർ ചൊല്ലുന്നതിനാണ് കൂടുതൽ പ്രാധാന്യം നൽകേണ്ടത്.

ഉപാധി (മുഖയുദ്)യുള്ള തക്ബീറുകളാണ് മൂന്നാമത്തേത്. നിസ്കാരത്തിന്റെശേഷം എന്ന ഉപാധിയുള്ളത് കൊണ്ടാണ് ഇങ്ങനെ പറയുന്നത്. അറഫ് ദിവസത്തിലെ സുബ്ഹ് മുതൽ ദുൽഹിജ്ജ പതിമൂന്നിലെ അസ്റ്റ് വരെയുള്ള ഓരോ നിസ്കാര ശേഷവും തക്ബീർ ചൊല്ലാൻ സുന്നത്താണ്. തക്ബീറുകൾ ചൊല്ലിയ ശേഷമാണ് നിസ്കാരത്തിന് ശേഷമുള്ള ദിക്റുകൾ ചൊല്ലേണ്ടത്. ഫർജ്ജ് നിസ്കാരങ്ങൾക്ക് പുറമെ ഈ സമയങ്ങളിൽ നിർവ്വഹിക്കപ്പെടുന്ന സുന്നത്ത് നിസ്കാരങ്ങൾ, ഖളാഅ് വീട്ടുന്ന നിസ്കാരങ്ങൾ, ജനാസ നിസ്കാരം തുടങ്ങിയവക്ക് ശേഷവും തക്ബീർ സുന്നത്താണ്. എന്നാൽ തക്ബീർ സുന്നത്തുള്ള കാലയളവിൽ നഷ്ടപ്പെട്ട നിസ്കാരം പിന്നീട് ഖളാഅ് വീട്ടുമ്പോൾ തക്ബീർ ചൊല്ലേണ്ടതില്ല. നിശ്ചിത സമയം കഴിഞ്ഞ് പോയി എന്നതുകൊണ്ടാണിത്. എന്നാൽ നിസ്കാര ശേഷം അത് ചൊല്ലാൻ മറന്നുപോയാൽ ഓർമ്മ വരുമ്പോൾ അത്വീണ്ടെടുക്കാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ അയ്യായ്മത്തൾരീഖ് കഴിയുന്നതോടെ അതിനുള്ള അവസരവും നഷ്ടമാകുന്നു.

പെരുന്നാൾ രാവുകൾ ആരാധനകൾ കൊണ്ട് ധന്യമാക്കൽ

പ്രതിഫലമുള്ള കാര്യമാണ്. പെരുന്നാളിന്റെ രണ്ട് രാത്രിയും ഒരാൾ ഇബാദത്തുകൾ കൊണ്ട് സജ്ജീവമാക്കിയാൽ മരിക്കുന്ന ദിവസം അയാളുടെ ഹൃദയം മരിക്കില്ല എന്ന് ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. പെരുന്നാൾ രാവും വെള്ളിയാഴ്ചയ്ക്കുമായും ഒത്തുവരുമ്പോൾ അന്നത്തെ സൂക്തങ്ങളുടെ പ്രതിഫലം ഇരട്ടിയായിട്ടാണുണ്ടാവുക. വെള്ളിയാഴ്ച ദിവസത്തെപ്പോലെ പെരുന്നാൾ ദിവസവും പ്രാർത്ഥനക്ക് ഉത്തരം കിട്ടാൻ കൂടുതൽ സാധ്യതയുള്ള ദിവസങ്ങളാണ്.

ബലിദാനം (ഉജ്ഹിയത്ത്)

ബലിപെരുന്നാളിലെ ഏറ്റവും സവിശേഷമായൊരു ആരാധനയാണ് ഉജ്ഹിയത്ത് അഥവാ ബലിദാനം. പൊതുജനസമക്ഷം രണ്ട് പെരുന്നാളുകൾക്കിടയിലെ വകതിരിവായി വർത്തിക്കുന്നതും ഈപേരിന് നിയമനമായി വർത്തിക്കുന്നതും എല്ലാം ഇത് തന്നെയാണ്. ചരിത്രത്തിൽ കഴിഞ്ഞ്പോയ ഒരു മഹാ-ബലിയുടെ ആപവർത്തനവും പ്രതീകവുമായിട്ടാണ് ഇന്നത്തെ ബലികൾ നടത്തപ്പെടുന്നത്. എന്നാൽ കേവലം പ്രതീകാത്മകം എന്നതിലപ്പുറം അല്ലാഹുവിന്റെ ആഗ്രഹവും കൽപനയും ഒത്ത് വന്നതാണിത്.

ഹസ്റത്ത് ഇബ്റാഹീം നബി (അ) യുടെ പുത്രബലിയിലേക്ക് സൂജന നൽകിക്കൊണ്ട് വിശുദ്ധവുർആൻ പറയുന്നു: ക്ഷമാശീലനായ ഒരു കുട്ടിയെ കുറിച്ച് നാം അദ്ദേഹത്തെ സന്തോഷവാർത്ത അറിയുക. അദ്ദേഹത്തോടൊപ്പം ഓടാനുള്ള പ്രായം അവനെത്തിയപ്പോൾ അദ്ദേഹം പറഞ്ഞു: മകനേ നിന്നെ ബലികഴിക്കുന്നതായി ഞാൻ സ്വപ്നത്തിൽ കാണുന്നു. നോക്കൂ നിന്റെ അഭിപ്രായമെന്താണ്? അദ്ദേഹം (പുത്രൻ) പറഞ്ഞു. താങ്കളോട് കൽപിക്കപ്പെടുന്നതന്തോ അത് ചെയ്യുക. അല്ലാഹു ഉദ്ദേശിച്ചെങ്കിൽ നിങ്ങളെക്കൊണ്ട് ക്ഷമാ ശീലരിൽ എത്തിക്കുന്നതാണ്. അവർ രണ്ട്പേരും അനുസരണ കാണിക്കുകയും കവിയോട് കവിൾ ചേർത്ത് അവനെ(മകനെ)അദ്ദേഹം കുന്നിൻ പുറത്തേക്ക് കിടത്തുകയും ചെയ്തപ്പോൾ നാം അദ്ദേഹത്തെ വിളിച്ചു: ‘ഓ ഇബ്റാഹീം! നീ സ്വപനത്തെ സാക്ഷാൽ കരിച്ചു. അപ്രകാരമാണ് നാം ഗുണവാൻമാർക്ക് പ്രതിഫലം നൽകുന്നത്. നിശ്ചയം ഇത് പ്രത്യക്ഷമായൊരു പരീക്ഷണമാണ്. അദ്ദേഹത്തിന് നാം മഹത്തായ മറ്റൊരു ബലി പകരം നൽകി. പിന്നീട് വരുന്നവർക്ക് അദ്ദേഹം

ത്തിന്റെ (മഹത്തായ മാതൃക) അവശേഷിപ്പിച്ചു. ഇബ്റാഹീമിന് രക്ഷയുണ്ടാകട്ടെ”

ഇനി സാക്ഷാൽ ബലിയിലേക്ക് വിരൽ ചൂണ്ടിയും ഖുർആൻ സൂക്തങ്ങൾ വന്നിട്ടുണ്ട്. അല്ലാഹു പറയുന്നു: നിന്റെ രക്ഷിതാവിന് വേണ്ടി നിസ്കരിക്കുകയും ബലിയർപ്പിക്കുകയും ചെയ്യുക.(108.2)

“ഒട്ടകങ്ങളെയും -അവയെ നാം നിങ്ങൾക്ക് അല്ലാഹുവിന്റെ അടയാളങ്ങളാക്കിയിരിക്കുന്നു”

മനുഷ്യന്റെ അർപ്പണബോധവും തയ്യാറെടുപ്പും സൂചിപ്പിക്കുന്നതാണ് ബലികർമ്മങ്ങൾ. അല്ലാഹുവിന് മുമ്പിലെ വിധേയത്വമാണ് ഇത് കൂടുതൽ വ്യക്തമാക്കുന്നത്. പെരുന്നാൾ ദിവസം അറവുനടത്തുന്ന തോടെ വിശ്വാസി പണത്തിന്റെയും ശരീരത്തിന്റെയും സമ്പൂർണ്ണ വണക്കം രേഖപ്പെടുത്തുകയാണ്. പ്രതിഫലമാകട്ടെ അതിരുകളില്ലാത്തതുമാണ്.

വർഷത്തിലൊരിക്കൽ അല്ലാഹു തന്റെ ദാസന്മാർക്ക് ഒരുക്കിയ വലിയൊരു സദ്യയാണ് ഉളുഹിയുത്ത്. തൗഹീദിന്റെ മൊഴിമന്ത്രങ്ങൾ ഉരുവിട്ട് ക്ഷീണിച്ചവർക്കുള്ള സൽക്കാരമാണ് ഇവിടെ നടക്കുന്നത്. ഈ ദിവ്യ സൽക്കാരത്തിന് സാക്ഷികളാകുമ്പോൾ മനുഷ്യൻ മനസ്സാവാചാ കർമ്മണാ അതിന് വേണ്ടി തയ്യാറാകേണ്ടതുണ്ട് . ഖുർആൻ, സുന്നത്ത്, ഇജ്മാഅ് എന്നിവകൊണ്ട് സ്ഥിരപ്പെട്ടതായത് കൊണ്ട് തന്നെ ഓരോരുത്തരും ഈ രംഗത്തേക്ക് അഹ മഹ മികയാ മുന്നോട്ട് വരേണ്ടതുണ്ട്.

ബലിദാനത്തിന്റെ പ്രസക്തിയും പ്രതിഫലവും വിവരിക്കുന്ന ധാരാളം ഹദീസുകൾ കണ്ടെത്താനാകുന്നു. അവയിൽ ചിലത് ഇവയാണ്:

ആയിശ ബീവിയിൽ നിന്നും നിവേദനം തിരുമേനി പറഞ്ഞു: പെരുന്നാൾ ദിനത്തിൽ രക്തം ഒലിപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ അല്ലാഹുവിന് ഇഷ്ടമുള്ളതായി മറ്റൊരു കർമ്മവും മനുഷ്യ പുത്രന് ചെയ്യാനില്ല. കൊമ്പുകളോടും കുളമ്പുകളോടും കൂടി അവ ഖിയാമത്ത് നാളിൽ വരുന്നതാണ്. അതിന്റെ രക്തം ഭൂമിയിൽ വീഴുന്നതിന് മുമ്പ് തന്നെ അല്ലാഹുവിന്റെ അടുത്ത് അവ സ്ഥാനം പിടിക്കും. (തിർമുദി)

തിരുമേനി പറയുന്നു: നിങ്ങൾക്ക് അതിന്റെ തോലിലുള്ള

ഓരോരോമത്തിനും രക്തത്തിന്റെ ഓരോതുള്ളിക്കും പ്രതിഫലമുണ്ട്.

ഹിജ്റ രണ്ടാം വർഷത്തിലാണ് ബലിദാനം ഇസ്‌ലാമിൽ നിയമാകുന്നത്. പെരുന്നാൾ രാത്രിയിലും പകലിലും തന്റെയും താൻ ചെലവ് കൊടുക്കൽ നിർബന്ധമായവരുടെയും ഭക്ഷണാദിചെലവുകൾ കഴിച്ച് ബാക്കിയുള്ളവയും സ്വതന്ത്രനും പ്രായപൂർത്തിയെത്തിയവനും ബുദ്ധിക്ക് സ്ഥിരതയുള്ളവനുമായ എല്ലാ മുസ്‌ലിമിനും ഇത് മുഅക്കതായ സുന്നത്താണ്. അറബ് നടത്താൻ കഴിവും ത്രാണിയുമുണ്ടായിട്ടും അതിനെ ഗൗനിക്കാതെ പിന്തിരിഞ്ഞ് കളയൽ കറാഹത്തായ കാര്യമാണ്. ഗൃഹനാഥൻ ബലിദാനം നടത്തിയാൽ അതിന്റെ പ്രതിഫലം വീട്ടുകാരിലേക്കും മടങ്ങുന്നു. വീട്ടിൽ ഒരാൾ മാത്രമേ ഉള്ളുവെങ്കിൽ കർമ്മം സുന്നത്ത് ഐനും ഒന്നിലധികം പേരുണ്ടെങ്കിൽ സുന്നത്ത് കിഫായയുമാണ്. വീട്ടിലെ ഒരാൾ അറുത്താൾ മറ്റു ഉള്ളവരോടുള്ള ആജ്ഞമുറിയുമെന്നർത്ഥം.

പെരുന്നാൾ ദിവസം സൂര്യൻ ഉദിച്ചുയർന്ന് രണ്ട് റക്അത്തിനും രണ്ട് ചുൽബക്കുമുള്ള സമയം കഴിഞ്ഞത് മുതൽ ദുൽഹിജ്ജ 13 ന്റെ സൂര്യാസ്തമയം വരെയാണ് ബലിയുടെ സമയം. നിസ്കാരം കഴിഞ്ഞതിന് ശേഷം പെരുന്നാൾ ദിനത്തിൽ തന്നെ നടത്തലാണ് കൂടുതൽ ഉചിതം.

നിങ്ങളുടെ ബലിമൃഗങ്ങളെ നിങ്ങൾ ആദരിക്കുക, അത് സിറാത്ത് പാലം കടക്കാനുള്ള നിങ്ങളുടെ വാഹനമാകുന്നു എന്ന ഹദീസ് മൃഗബലിയുടെ പ്രാധാന്യം വ്യക്തമാക്കുന്നു. അത് കൊണ്ട് തന്നെ സ്വാതന്ത്ര്യവും കഴിവുമുള്ളവർ അനിവാര്യമായും ഉളുഹിയുത്ത് അറുക്കേണ്ടതാണ്. തിരുമേനി (സ) തങ്ങൾക്കിത് നിർബന്ധമായിരുന്നു. നേർച്ചയാക്കിയാൽ നമുക്കും നിർബന്ധമാകുന്നതാണ്.

അറബുദ്ദേശിച്ചയാൾ ദുൽഹിജ്ജ 1 മുതൽ അറുക്കുന്നത് വരെ ശരീരത്തിലെ നഖം, മുടി മുതലായവ നീക്കം ചെയ്ത് കറാഹത്താണ്. മുസ്‌ലിം(റ) നിവേദനം ചെയ്ത ഒരു ഹദീസിൽ ഇക്കാര്യം വ്യക്തമായി വന്നിട്ടുണ്ട്. ഹറാമാണെന്നാണ് ഇമാം അഹ്മദ് (റ) പറയുന്നത്.

ആട്, മാട്, ഒട്ടകം എന്നിവയെ ഉളുഹിയുത്ത് അറുക്കാനാണ് ഇസ്‌ലാം നിഷ്കർഷിച്ചിട്ടുള്ളത്. മാട് എന്നാൽ പശു, മുരി, പോത്ത്, എരുമ എന്നിവ ഉൾപ്പെടുന്നതാണ്. ഒട്ടകത്തിന് അഞ്ചും പശു, കോലാട്

എന്നിവക്ക് രണ്ടും നെയ്യാടിന് ഒന്നും വയസ്സ് പൂർത്തിയാകേണ്ടതുണ്ട്.

പുരുഷൻ സ്വന്തം കൈകൊണ്ട് തന്നെ അറുക്കലാണ് ഉത്തമം .ആവശ്യത്തിന് വേണ്ടി മറ്റുള്ളവരെ ഏൽപ്പിക്കുകയാണ് വിരോധമില്ല. എന്നാൽ സ്ത്രീ മറ്റുള്ളവരെ ഏൽപ്പിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അറവ് നടക്കുന്നത് കുടുംബത്തിന്റെ മദ്ധ്യത്തിൽ വെച്ചാവലും സ്ത്രീ അറവ് നടക്കുമ്പോൾ അവിടെ സന്നിഹിതയാവലും സുന്നത്താണ്. മാടി നെയ്യാ ഒട്ടകത്തെയോ അറുക്കുമ്പോൾ ഏഴ് പേർക്ക് വരെ ഓഹരി കൂടാവുന്നതാണ്. എന്നാൽ ഒരാടിനെ ഒരാൾ തന്നെ അറുക്കലാണ് ഉത്തമം. ഒരു ഒട്ടകത്തിനെയോ പശുവിനെയോ സ്വന്തമായി അറുക്കുന്നതിലും ഉത്തമം ഏഴ് ആടിനെ അറുക്കുന്നതാണ്. ഒരു ഒട്ടകത്തിലോ മാടിലോ പങ്കുചേരുമ്പോൾ പുണ്യം ഒരാടിനെ സ്വന്തമായി അറുക്കലാണ്.

ഇറച്ചി ചുരുങ്ങുന്ന ന്യൂനത ഇല്ലാതിരിക്കുക എന്നതാണ് ഉളുഹിയുടെ മുഗത്തിനുള്ള നിബന്ധന. മെലിഞ്ഞ മജ്ജ നശിച്ചത്, കാഴ്ച നഷ്ടപ്പെട്ടത്, മുടന്തുള്ളത്, ചൊരിവിടിച്ചത്, വാലിൽ നിന്നോ ചെവിയിൽ നിന്നോ അൽപമെങ്കിലും മുറിഞ്ഞ് പോയത്, ട്രാൻ പി ടിപെട്ടത്, പ്രകടമായ രോഗങ്ങളുള്ളത് തുടങ്ങിയവ ഉളുഹിയുടെ നിബന്ധനയല്ല. ഉടച്ചതിന് വിരോധമില്ല. കഷ്ണം മുറിഞ്ഞുപോകാത്ത വിധം ചെവികീറുകയോ, തുളക്കുകയോ ചെയ്തതിനും പ്രശ്നമില്ല. കൊമ്പില്ലാത്തത് വിരോധമില്ലെങ്കിലും കൊമ്പുള്ളതാണ് ഉത്തമം. ഇറച്ചിക്ക് കുഴപ്പമൊന്നും വരുത്തുകയില്ലെങ്കിൽ കൊമ്പ്പൊട്ടിയതിനും വിരോധമില്ല. വെളുത്ത മുഗത്തെ അറുക്കലാണ് ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠത. വെളുത്ത രണ്ട് കൊറ്റനാടിനെ നബി (സ) തങ്ങൾ ബലിയറുത്തതായി ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്.

നിശ്ചിതസമയത്തിൽ അറുത്താൽ മാത്രമെ അറവ് ഉളുഹിയായി പരിഗണിക്കുകയുള്ളൂ. സമയത്തിന് മുമ്പോ ശേഷമോ അറുത്താൽ അത് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. ഉളുഹിയുത്താകുന്നതുമല്ല. രാത്രി അറുക്കൽ കരാഹത്താണ്. നിർബന്ധമായ ഉളുഹിയുത്ത് യഥാസമയം തന്നെ അറുക്കേണ്ടതാണ്. അറുക്കാത്ത പക്ഷം സമയം കഴിഞ്ഞാലും അറുക്കാവുന്നതാണ്. അത് ഖജാആയിട്ടാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുക.

നിയുത്തുകൾ കൊണ്ടാണ് ഏതൊരു കാര്യവും പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്. അത് കൊണ്ട് തന്നെ ഉളുഹിയുത്തിനെ കരുതലും അനിവാര്യമാണ്. അറുക്കുമ്പോഴോ നിശ്ചിത മൃഗത്തെ ഉളുഹിയുത്തിന് നിർണ്ണയിക്കുമ്പോഴോ നിയുത്ത് ചെയ്യാവുന്നതാണ്. അറവ് ഏൽപ്പിച്ച യാളെ നിയുത്ത് ഏൽപ്പിക്കൽ കൊണ്ടും വിരോധമില്ല.

സുന്നത്തായ ഉളുഹിയുത്തിന്റെ മാംസം എത്രവേണമെങ്കിലും ഭക്ഷിക്കൽ കൊണ്ട് യാതൊരു വിരോധവുമില്ല. പക്ഷേ അൽപമെങ്കിലും പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ദാനം ചെയ്തത് അനിവാര്യമാണ്. എന്നാൽ കരള് പോലെയുള്ള അൽപം ഭാഗം മാത്രം എടുത്ത് വെച്ച് ബാക്കിയുള്ളതെല്ലാം പാവങ്ങൾക്കിടയിൽ വിതരണം ചെയ്യലാണ് ഏറെ പുണ്യകരം. മൂന്നിൽ ഒന്നിനേക്കാൾ ഭക്ഷിക്കാതിരിക്കലും തോൽ ദാനം ചെയ്യലും പ്രത്യേകം സുന്നത്താണ്. സുന്നത്തായ ബലി മാംസം ധനികർക്ക് നൽകൽകൊണ്ടും വിരോധമില്ല. പക്ഷേ അവരിൽ വിൽപന നടത്താൻ പാടില്ലെന്ന് മാത്രം. എന്നാൽ ഫഖീർ, മിസ്കീൻ പോലെയുള്ളവർക്ക് ഇതിൽ വിനിമയം നടത്താവുന്നതാണ്.

എന്നാൽ നിർബന്ധമായ ഉളുഹിയുത്തിൽനിന്ന് അറുത്ത യാളോ അയാൾ ചെലവ് കൊടുക്കേണ്ടവരോ അൽപം പോലും ഭക്ഷിക്കാൻ പാടില്ല. സമ്പന്നർക്കിടയിൽ വിതരണം ചെയ്യലും അനുവദനീയമല്ല. പാവപ്പെട്ടവർക്ക് ദാനം ചെയ്തേമതിയാകൂ. നേർച്ചയാക്കൽ കൊണ്ടും സുന്നത്തിനെ കരുതാതിരിക്കൽ കൊണ്ടുമാണ് ഉളുഹിയുത്ത് നിർബന്ധമായി മാറുന്നത്. ഒരാൾ തന്റെ മൃഗത്തെ ചൂണ്ടിക്കൊണ്ട് ഇത് എന്റെ ഉളുഹിയുത്താണെന്ന് പറഞ്ഞാൽ നിർബന്ധ ഉളുഹിയുത്തായി പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നതാണ്. അതിൽ നിന്നും ഒരംശം പോലും അയാൾക്ക് ഭക്ഷിക്കൽ അനുവദനീയമല്ല. സാധാരണ ഉളുഹിയുത്തുകൾക്ക് സുന്നത്തായ ഉളുഹിയുത്ത് എന്ന് തന്നെ കരുതേണ്ടതുണ്ട്.

ബലിമാംസം അന്യമതസ്ഥർക്ക് നൽകൽ അനുവദനീയമല്ല. അത് അയൽവാസിയാണെങ്കിലും അല്ലെങ്കിലും ശരി. മുസ്ലിമല്ലാത്ത ഒരാൾ ഒരു കാരണവശാലും ഉളുഹിയുത്തിന്റെ ഇറച്ചി ഭക്ഷിച്ചു പോവരുത്. അതിന് നമ്മൾ അവസരമൊരുക്കാനും പാടില്ല. അത് വേവിച്ചതിന് ശേഷമാണെങ്കിലും ശരി. (തുഹ്ഫ 9/363)

ഉളുഹിയുത്തറുക്കാൻ തീരുമാനിച്ച മൃഗത്തിന് അപകടം പിണഞ്ഞാൽ അവനതിന് കാരണക്കാരനെങ്കിൽ മറ്റൊരു മൃഗത്തെ വാങ്ങി അറുക്കേണ്ടതാണ്. ഇനി അയാൾക്കതിൽ യാതൊരു ബന്ധവുമില്ലാത്തപക്ഷം പകരമായി ഒന്നും ചെയ്യേണ്ടതില്ല.

ഉളുഹിയുത്ത് മൃഗത്തിന്റെ തോല്, കൊമ്പ്, എല്ല് തുടങ്ങിയവ വിൽക്കപ്പെടാനോ കൂലിയായി നൽകാനോ പാടില്ല. അറവിനും ഇറച്ചി ശരിയാക്കാനുമുള്ള കൂലി അറുക്കുന്ന ആൾ തന്നെയാണ് ചെലവഴിക്കേണ്ടത്. പകരം അവ ഫഖീർ, മിസ്കീൻ തുടങ്ങിയവർക്ക് ദാനമായി നൽകേണ്ടതാണ്. എന്നാൽ സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിക്കൽ കൊണ്ട് വിരോധമില്ല. മറ്റാർക്കെങ്കിലും ഉപയോഗിക്കാനായി വായ്പ നൽകുകയാവാം. അറുത്തയാളോ അയാളുടെ അവകാളികളോ അത് വിൽക്കൽ ഹറാമാണ്. ഉളുഹിയുത്തിന്റെ തോൽ ഒരാൾ വിറ്റാൽ അയാൾക്ക് ഉളുഹിയുത്തില്ലെന്നും സ്വഹീഹായ ഹദീസിൽ വന്നിട്ടുണ്ട്. നിർബന്ധമായ ഉളുഹിയുത്താണെങ്കിൽ അതിന്റെ തോലും മറ്റുഭാഗങ്ങളും സ്വദൈവച്ചെൽ നിർബന്ധമാണ്. സ്വന്തം ആവശ്യത്തിന് ഉപയോഗിക്കാവതല്ല. (തുഹ്ഫ 9/365)

പ്രായമാകാത്ത ഒരു നാൽക്കാലിയെ നോക്കി ഇതെന്റെ ഉളുഹിയുത്താണ് എന്നൊരാൾ പറഞ്ഞാൽ അടുത്ത് വരുന്ന പെരുന്നാളിൽ അതിനെ ഉളുഹിയുത്തറുക്കൽ നിർബന്ധമാണ്. അതിന് എന്ത് തന്നെ ന്യൂനതയുണ്ടെങ്കിലും ശരി. പിന്തിപ്പിക്കാൻ പാടില്ല. സാധാരണ ചെയ്യാറുള്ള പോലെ അറുക്കുകയും വിതരണം ചെയ്യുകയും വേണം. എങ്കിലും അത് ഉളുഹിയുത്തായി ഗണിക്കപ്പെടുന്നതല്ല. (തുഹ്ഫ 9/351)

3

ചെറിയ പെരുന്നാൾ

പശ്ചിമ ചക്രവാളത്തിൽ ശവ്വാലിന്റെ പൊന്നമ്പിളി ദൃശ്യമാകുന്നതോടെ ഒരു മാസക്കാലം വ്രതവിശുദ്ധി നേടിയ വിശ്വാസികൾ ആത്മഹർഷത്തിന്റെ അനുഭൂതിയുയരുന്നു. വിശുദ്ധിയുടെയും മോചനത്തിന്റെയും പാരത്രികമോക്ഷത്തിന്റെയും ഉൽക്കർഷ നിമിഷത്തിലൂടെ വ്രതം പരിപകുപ്പെടുത്തിയ വെളിച്ചമാണ് ഇനി അവന്റെ മുമ്പിൽ. പുണ്യങ്ങളുടെ പൂക്കാലത്തിന് സാക്ഷിയായതിനും അതിൽ അസംഖ്യം അനുഗ്രഹങ്ങളെ ചോദിച്ചുവാങ്ങിയതിനും ജഗന്നിന്താവായ അല്ലാഹുവിന് കൃതജ്ഞത രേഖപ്പെടുത്താനുള്ള സുവർണ്ണാവസരം.

ഓരോവ്യക്തിക്കും ആത്മപരിശോധനക്കുള്ള വേളയാണ് ഈദുൽ ഫിത്വർ. വ്രതാനുഷ്ഠാനത്തിലൂടെ ദിവ്യപ്രീതി സ്വായത്തമാക്കാൻ സാധിച്ചുവോ എന്നും എത്രമാത്രം അല്ലാഹുവിലേക്ക് ഒഴിഞ്ഞിരിക്കാൻ കളിഞ്ഞുവെന്നും വിചിന്തനം നടത്തുകയാണ് വിശ്വാസി ഇവിടെ ചെയ്യുന്നത്. തനിക്ക് കൈവന്ന ഹൃദയവികാസത്തിന്റെയും ആത്മീയ ചൈതന്യത്തിന്റെയും പ്രായോഗിക രൂപങ്ങളാണ് ഇവിടെ പ്രകടമാവുക. വ്രതവിശുദ്ധിയിൽ നിന്നും കടഞ്ഞെടുത്ത ശരീരവും മനസ്സും ദൈവ-സമൂഹ സംപ്രീതിക്കായി ഒഴിഞ്ഞുവെക്കേണ്ടതുണ്ട്. മനുഷ്യ വർഗത്തിനായി ഉയർത്തപ്പെന്നേൽപ്പിക്കപ്പെട്ട ഉത്തമ സമുദായമാണ് നിങ്ങൾ എന്ന വിശുദ്ധ വാക്യം ഓരോ പെരുന്നാളുകളിലൂടെയും ക്രിയാത്മകതയുടെ അർത്ഥതലങ്ങൾ തേടേണ്ടിയിരിക്കുന്നു.

ഈദുൽ ഫിത്വറിന്റെ സന്ദേശം

ആത്മവിമലീകരണത്തിന്റെയും ഹൃദയ വിശുദ്ധിയുടെയും പവിത്രമായ പാഠങ്ങളാണ് ചെറിയ പെരുന്നാൾ ഓർമ്മിപ്പിക്കുന്നത്.

ആത്മീയവും ശാരീരികവുമായ മാലിന്യങ്ങളെ ഉപവാസത്താലും പ്രാർത്ഥനയാലും സൽക്കർമ്മങ്ങളാലും അരിച്ചുമാറ്റി, മനുഷ്യസ്വത്വത്തെ സ്പർശം ചെയ്തെടുത്ത പ്രതീതിയാണപ്പോൾ. ഭക്തിയും സഹനവും സൂക്ഷ്മതയും നിറഞ്ഞുനിന്ന റമളാനിന്റെ രാപ്പകലുകൾ യാത്രയാവുമ്പോൾ വിശുദ്ധിയുടെയും വ്യക്തിശുചിത്വത്തിന്റെയും അടിത്തറ ഭദ്രമാവുകയാണ് ചെയ്യുന്നത്.

അന്നപാനീയാദികൾ വർജ്ജിച്ച് ലൈംഗികാവശ്യങ്ങൾ നിയന്ത്രിച്ച് റബ്ബിന്റെ നീതി കാംക്ഷിച്ച് കഴിയുന്ന വിശ്വാസികളെ സസന്തോഷം സ്വീകരിക്കാൻ അല്ലാഹു നിശ്ചയിച്ച സുദിനമത്രെ ഈദുൻ ഫിത്വർ. അന്ന് നോമ്പനുഷ്ഠിക്കൽ നിശിദ്ധമാണ്. റമളാൻ 29 ന് മാസം കണ്ടതായി വിശ്വാസയോഗ്യമായ തെളിവുകൾ ലഭിക്കുകയോ റമളാൻ 30 പൂർത്തിയാവുകയോ ചെയ്താൽ ചെറിയ പെരുന്നാൾ സമാഗതമായി. ചെറിയ പെരുന്നാളിന്റെ പൊൻപൂലരി വിരിയുമ്പോൾ ഒരു മാലാഖ വിളിച്ചു പറയുന്നു:

മുസ്ലിം സമൂഹമേ നിങ്ങൾ സമുന്നതനായ സ്രഷ്ടാവിനോട് മടങ്ങുക. അവൻ നിങ്ങൾക്കായി അസംഖ്യം അനുഗ്രഹങ്ങൾ ഒരുക്കി വെച്ചിരിക്കുന്നു. അവൻ രാത്രി നിസ്ക്കരിക്കാൻ പറഞ്ഞു, നിങ്ങൾ അത് നിറവേറ്റി. പകൽ വ്രതമെടുക്കാൻ കൽപ്പിച്ചു, അതും നിങ്ങൾ നിറവേറ്റി. നാഥനെ അക്ഷരം പ്രതി അനുസരിക്കുന്ന നിങ്ങൾ സമ്മാനം ഏറ്റുവാങ്ങുവിൻ...

നമസ്കാരം നിർവ്വഹിച്ചു കഴിഞ്ഞാൽ മാലാഖ വിളിച്ചു പറയും:

മുസ്ലിം സമൂഹമേ, അറിയുക, അല്ലാഹു നിങ്ങളുടെ പാപം പൊറുത്തിരിക്കുന്നു. നിങ്ങളുടെ ഭവനങ്ങളിലേക്ക് നിങ്ങൾ സന്മാർഗ്ഗ പ്രാപ്തരായി മടങ്ങുക. ഇന്നാണ് നിങ്ങളുടെ സമ്മാന ദാനം. (ബുഖാരി മുസ്ലിം)

വിശുദ്ധ റമളാന്റെ പരിലാളനയും തലോടലുമേറ്റ് ആത്മ വിശുദ്ധിനേടിയ വിശ്വാസികൾ ഇതോടെ തക്ബീറിന്റെ മൊഴികൾ മുഴക്കി രംഗത്തിറങ്ങുന്നു. പുത്തനൂടയാടകളിണിഞ്ഞ് പള്ളിയിലേക്കൊഴുകുന്നു. ത്യാഗത്തിന്റെ നിറം പൂരട്ടിയ ഈ സ്തുതി വചനങ്ങളൊരുക്കുന്ന മധുരോധാരമായ അന്തരീക്ഷമാണ് ഇസ്ലാമിക ആഘോഷത്തിന്റെ

യഥാർത്ഥ പ്രൗഢി വിളിച്ചോതുന്നത്.

റമളാൻ കൂട്ടിയിണക്കിയ മനുഷ്യ ബന്ധങ്ങളുടെ സഫലമായ സങ്കമമാണ് ഈദുൽ ഫിതർ ഒരുക്കുന്നത്. മാനവിക ബന്ധങ്ങൾ തകർക്കപ്പെടുന്ന ആധുനിക ലോകത്ത് ഈ ദിനം സ്നേഹത്തിന്റെയും സാഹോദര്യത്തിന്റെയും മുഴുവൻ വാതിലുകളും തുറന്ന് വെക്കുന്നു. ഇങ്ങനെ തമ്മിൽ സ്നേഹിച്ചും പരസ്പരം തിരിച്ചറിഞ്ഞും കഴിഞ്ഞു കൂടാനാണ് മുഹമ്മദ് നബി(സ) നമ്മെ പഠിപ്പിച്ചത്. ഹൃദയം തുറന്നുള്ള ഒരു പുഞ്ചിരി, സ്നേഹമയമായ ഒരാലിംഗനം അത് പെരുന്നാൾ സുദിനത്തിലാകുമ്പോൾ ഏറെ ഹൃദ്യവും അഗാധവുമാകുന്നു.

നോമ്പും പെരുന്നാളും

അന്നപാനാധികൾക്കും വികാര വിചാരങ്ങൾക്കും കടിഞ്ഞാണിട്ട് സർവ്വാത്മനാ അല്ലാഹുവിൽ സമർപ്പിക്കപ്പെടുന്ന ആരാധനയാണ് നോമ്പ്. സുഖിച്ചും രസിച്ചും അപഥ സഞ്ചാരം നടത്തുന്ന മാനവന് അല്ലാഹുവിനെ കണ്ടെത്താനുള്ള എളുപ്പ വഴിയാണിത്. പൂർവ്വ സൂരികളായ ആദ്ധ്യാത്മിക ജ്ഞാനികൾ ഇതിലൂടെയാണ് അല്ലാഹുവിലേക്ക് പ്രയാണം നടത്തിയിരുന്നത്.

സ്വർഗമാണ് നോമ്പിന്റെ പ്രതിഫലം. അല്ലാഹു തന്നെ ഒരു ഖുദുസിയായ ഹദീസിലൂടെ ഇത് വ്യക്തമാക്കിയുട്ടുണ്ട്, നിശ്ചയം നോമ്പ് എനിക്കുള്ളതാണ് ഞാൻ തന്നെ അതിന് പ്രതിഫലം നൽകും.

ഒരു ശഅ്ബാൻ മുപ്പതിന് നബി(സ) സാര ഗർഭമായൊരു പ്രഭാഷണം നടത്തി. വിശുദ്ധ റമളാനായിരുന്നു മുഖ്യ വിഷയം. അവിടുന്ന് ഏതതു് ജനങ്ങളേ, നിങ്ങൾക്കിതാ ഒരനുഗ്രഹീത മാസം സമാഗമായിരിക്കുന്നു. അതിമഹത്തായ മാസമാണിത്. ആയിരം മാസങ്ങളേക്കാൾ സമൂന്നതമായ ഒരേയൊരു രാത്രിയുണ്ട് ഇതിൽ. പൂണ്ണമുള്ള ഒരു കാര്യം ഇതിൽ ചെയ്താൽ മറ്റുകാലങ്ങളിൽ ഒരുനിർബന്ധകർമ്മം ചെയ്ത പോലെയാണ്. ഇതിൽ ഒരു നിർബന്ധകർമ്മം ചെയ്താൽ മറ്റുകാലങ്ങളിൽ 70 നിർബന്ധകാര്യം ചെയ്തപോലെയാണ്. ഇത് ക്ഷമയുടെ മാസമാകുന്നു. ക്ഷമയുടെ പ്രതിഫലമാകട്ടെ സ്വർഗവും. ആദ്യ ഭാഗം അനുഗ്രഹം, മധ്യഭാഗം പാപമോചനം, അന്ത്യ ഭാഗം നരഗ വിമോചനം എന്നിങ്ങനെയാണ് ഇതിന്റെ കിടപ്പ്.

ഖുർആൻ പാരായണവും, സ്വദഖയും, ഇഅ്തികാഫും

വിശുദ്ധ റമളാനിൽ ഏറെ പ്രതിഫലാർഹമായ കാര്യങ്ങളാണ്. റമളാ നിന്റെ മാത്രം പ്രത്യേകതയാണ് തറാവീഹ് നിസ്കാരം. ആയിരം മാസങ്ങളേക്കാൾ പുണ്യമുള്ളതെന്ന് വിശുദ്ധ ഖുർആൻ പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന ലൈലത്തുൽ ഖദർ (നിർണ്ണയനിശീഥിനി)വിശ്വാസിക്ക് റമളാനിലൂടെ സ്വായത്തമാക്കാൻ സാധിക്കുന്നു.

ചുരുക്കത്തിൽ ഓരോ റമളാനിലൂടെയും വിശ്വാസി പുനർജന്മനിക്കുകയാണ്. ചെയ്തുപോയ സർവ്വ പാപങ്ങളും കഴുകി കളഞ്ഞ് അവനതിൽ ഹൃദയ വിശുദ്ധിനേടുന്നു. റമളാൻ മുപ്പത് പൂർണ്ണമാകുന്നതോടെ അവന്റെ മനസ്സ് എല്ലാ നിലക്കും അല്ലാഹുവിനോട് അടുത്തിട്ടാണ് സ്ഥിതി ചെയ്യുന്നത്.

ഈ സ്മൃതീകൃത ഹൃദയവുമായാണ് ഓരോ വിശ്വാസിയും പെരുന്നളിനെ സ്വീകരിക്കുന്നത്. അത് കൊണ്ട് തന്നെ ആ പെരുന്നാൾ എത്രമാത്രം സംശുദ്ധവും കലർപ്പില്ലാത്തതുമായിരിക്കണമെന്ന് പറഞ്ഞറിയിക്കേണ്ടതില്ല. ഈ നിഷ്കളങ്ക മനസ്സിന് അംഗീകരിക്കാനാവുന്നത് മാത്രമേ പെരുന്നാൾ ആഘോഷത്തിൽ കടന്നുവരാൻ പാടുള്ളൂ. യഥാർത്ഥ മനുഷ്യനെ വാർത്തെടുക്കുന്ന വിശുദ്ധ റമളാൻ തൊട്ടു പിറകെ ഒരു പെരുന്നാളിനെ ഘടിപ്പിച്ചു നിർത്തിയതിൽ ആധുനിക മുസ്ലിമിന് ഒരുപാട് ചിന്തിക്കാനുണ്ട്. ആഘോഷത്തിന്റെ വിതാനങ്ങൾ എത്രമാത്രം വികസിച്ചതാണെന്നും ആഘോഷത്തിൽ എന്തെല്ലാം കടന്നുവരാൻ പറ്റുമെന്നും ഈ ബന്ധം തന്നെ വ്യക്തമാക്കിത്തരുന്നു.

പെരുന്നാൾ പ്രതിജ്ഞാദിനം

ഒരു മാസം കൊണ്ട് നേടിയെടുത്ത ഹൃദയശുദ്ധിയെ എന്നെന്നും നിലനിർത്തുമെന്ന് തീരുമാനിക്കാനും ഉറപ്പിക്കാനുമുള്ള ഒരു പ്രതിജ്ഞാദിനമാണ് ചെറിയപെരുന്നാൾ. ആഘോഷത്തിമർപ്പിലും അതിരുകടന്ന ആസ്വാദനത്തിലും ഈ ആത്മീയ ബലം ഒരുദിവസം കൊണ്ട് കളഞ്ഞുകളിക്കാൻ പാടില്ല.

ആരാധനാ നിബദ്ധമായാണ് പെരുന്നാൾ ആഘോഷിക്കപ്പെടേണ്ടത്. ഭക്ഷണാമയാലും വസ്ത്രമായാലും ഒരു വിശ്വാസിക്ക് അനുയോജ്യമായത് മാത്രമേ സ്വീകരിക്കാൻ പാടുള്ളൂ. പെരുന്നാളെന്ന് കരുതി ഇടവും വലവും നോക്കാതെ വിലപിടിപ്പുള്ള വസ്

ത്രങ്ങൾ വാങ്ങി ധൂർത്താകും വിധം ധരിക്കണമെന്നില്ല. കോമാളി വേഷങ്ങൾ ധരിച്ച് പിശാചിന്റെ ആകാരം പുണ്ടാണ് നമ്മുടെ യുവാക്കളിന് പെരുന്നാളിന് പള്ളിയിലെത്തുന്നത്. ആരാധനയോ ദൈവിക വണക്കമോ അല്ല അവരുടെ മനസ്സിൽ. മറിച്ച്, പുതിയ വസ്ത്രത്തിന്റെ പ്രദർശനവും പ്രകടനവുമാണ്.

പെരുന്നാൾ ദിനത്തെ പുരോഗതിയിലേക്കുള്ള ഒരു ചവിട്ടു പടിയായി പരിഗണിക്കുമ്പോൾ ഇത്തരം മാർഗ്ഗ ഭ്രംശങ്ങൾ സംഭവിക്കില്ല. അത് ആഘോഷിക്കപ്പെടാനുള്ളതാണെന്ന മുറിഞ്ഞ ചിന്ത ജനിക്കാതിരിക്കുകയാണ് വേണ്ടത്. അപ്പോഴേ ഹൃദയമറിഞ്ഞ പ്രതിജ്ഞാ ബോധം ഉരുവം കൊള്ളുകയുള്ളൂ.

നിസ്കാരം

പെരുന്നാൾ ദിനത്തിലെ സവിശേഷമായ ആരാധനയാണ് പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം. പ്രവാചകൻ (സ) പതിവായി നിർവ്വഹിച്ചിരുന്നത് കൊണ്ട്തന്നെ ഇത് പ്രബലമായ സുന്നത്താണ്. മാത്രമല്ല അകാരണമായി ഒഴിവാക്കൽ കരാഹത്തു കൂടിയാണ്. സുന്നത്ത് നിസ്കാരങ്ങളിൽ ഏറ്റവും ശ്രേഷ്ഠതയുള്ളത്രേ പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം.

സൂര്യോദയം മുതലാണ് നിസ്കാരത്തിന്റെ സമയം ആരംഭിക്കുന്നത്. സൂര്യൻ ഉദിച്ച ഏഴ് മുഴം ഉയർന്നതിന് ശേഷം നിസ്കരിക്കലാണ് സുന്നത്ത്. ഉപഹാരവലാണ് അവസാന സമയം. അതോടെ നിർണ്ണിത സമയവും അവസാനിച്ചു. സ്ത്രീകൾക്കും പുരുഷന്മാർക്കും നിസ്കരിക്കൽ സുന്നത്താണ്. സ്വന്തമായും ജമാഅത്തായും നമസ്കരിക്കാം. ജമാഅത്തായി നിസ്കരിക്കലാണ് ഉത്തമം. അനാവശ്യമായി ഒരു മഹല്ലിൽമാത്രം ഒന്നിലധികം ജമാഅത്ത് സംഘടിപ്പിക്കൽ കരാഹത്താണ്. 'ചെറിയ പെരുന്നാളിന്റെ രണ്ട് റക്അത്ത് സുന്നത്ത് നിസ്കാരം ഇമ്മാമോടുകൂടി അല്ലാഹുവിന് വേണ്ടി ഞാൻ നിസ്കരിക്കുന്നു' എന്നാണ് നിയുത്ത് ചെയ്യേണ്ടത്. നിസ്കാര ശേഷം രണ്ട് ഖുതുബ നിർവ്വഹിക്കൽ പുരുഷന്മാർക്ക് സുന്നത്തുണ്ട്. യഥാസമയം നിർവ്വഹിക്കാൻ കഴിയാത്തവർക്ക് മറ്റു സമയത്ത് ഖളാഅ് വീട്ടാവുന്നതാണ്. നിസ്കാരത്തിന്റെ രൂപവും അനന്തരകാര്യങ്ങളും ബലിപെരുന്നാളിന്റെതുപോലെത്തന്നെയാണ്.

പുരുഷൻമാർക്ക് പള്ളിയിൽ വെച്ച് നിസ്കാരം നിർവ്വഹിക്കലാണ് ഉത്തമം. പള്ളിയിൽ സൗകര്യം ഉള്ളതോടു കൂടി മൈദാനത്തിലോ മറ്റോപോവൽ നല്ലതല്ല. ഐക്യത്തിന്റെയും സഹവർത്തിത്വത്തിന്റെയും ദിനമായത് കൊണ്ട് തന്നെ നിസ്കാരം പള്ളിയിൽവെച്ച് കൂട്ടമായി നടത്തപ്പെടാനാണ് ശ്രമിക്കേണ്ടത്. ഒരു ജുമുഅ മാത്രം നടക്കുന്ന മഹല്ലുകളിലിന്ന് അനവധി പെരുന്നാൾ നിസ്കാരങ്ങൾ നടത്തപ്പെടുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ അതത്ര പ്രോൽസാഹനജനകമല്ല. ആവശ്യമില്ലാതെ ഒരു മഹല്ലിൽ ഒന്നിലധികം പെരുന്നാൾ നിസ്കാരങ്ങൾ സംഘടിപ്പിക്കൽ കറാഹത്താണ്. ഇമാം അത് തടയേണ്ടതുമാണ്. (തുഹ്ഫ-3/40)

ഒരു മഹല്ലിൽ ഒന്നിലധികം പള്ളികൾ ഉണ്ടാവുകയും അവയിലൊന്നും തന്നെ നാട്ടിലെ എല്ലാവരെയും ഉൾക്കൊള്ളിക്കാൻ മാത്രം വിശാലതയില്ലാതിരിക്കുകയും ചെയ്താൽ ഒന്നിലധികം പള്ളികളിൽ പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം നടത്തുന്നതിന് വിരോധമില്ല (ഇബ്നുഖാസിം 3/48). ജമാ മസ്ജിദ് വിശാലമാണെങ്കിൽ നിസ്കാരപ്പള്ളിയിൽ പെരുന്നാൾ നിസ്കാരം നടത്തൽ അനുചിതമാണ്.

സുന്നത്തുകൾ

ചെറിയ പെരുന്നാൾ സുദിനത്തിലെ സുന്നത്തുകളും ബലി പെരുന്നാൾ ദിനത്തിലെ സുന്നത്തുകളും ഒരവളോളം ഒന്ന് തന്നെയാണ്. അത് അവിടെ സവിശദം പരാമർശിച്ചിട്ടുണ്ട്.

ചെറിയ പെരുന്നാൾ പ്രഭാതത്തിൽ പള്ളിയിൽ പോകുന്നതിന്മുമ്പ് ഭക്ഷണം കഴിക്കലാണ് സുന്നത്ത്. ഭക്ഷണം ലഘുവാകലും അത് തന്നെ കാരക്കയാകലും അത് അഞ്ച്, ഏഴ് പോലെ ഒറ്റയായിരിക്കലും പ്രതിഫലദായകമാണ്. ബലി പെരുന്നാളിനെ അപേക്ഷിച്ച് ചെറിയപെരുന്നാൾ നിസ്കാരം അൽപം പിന്തിപ്പിക്കലാണ് സുന്നത്ത്.

തക്ബീർ

ബലി പെരുന്നാളിനെ അപേക്ഷിച്ച് ചെറിയപെരുന്നാളിൽ തക്ബീർ ചൊല്ലുന്നള്ള സമയം വളരെ പരിമിതമാണ്. പെരുന്നാളിന്റെ രാത്രി സൂര്യൻ അസ്തമിച്ചത് മുതൽ പ്രഭാതത്തിൽ ഇമാം പെരുന്നാൾ

നാൾ നിസ്കാരത്തിൻ തക്ബീർ കെട്ടുന്നത് വരെയാണിത്. അതിനിടയിൽ തക്ബീറിനെ വർധിപ്പിക്കലും അത് ഹൃദയമായിട്ടായിരിക്കലും നല്ലതാണ്. വീട്, വഴി, റോഡ് എന്നൊന്നും നിർണ്ണയമില്ലാത്തതുകൊണ്ട് തന്നെ ഇത് അനുവദനീയമായ എവിടെ വെച്ചും ചെല്ലാവുന്നതാണ്. തക്ബീർ ചെല്ലേണ്ട രീതിയും നിബന്ധനകളും നേരത്തെ പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.

4

ഫിത്വർ സകാത്ത്

റമളാൻ വ്രതത്തിൽ സംഭവിച്ചേക്കാവുന്ന അപാകതകൾ പരിഹരിച്ച് കുറ്റമുക്തവും പ്രതിഫലസമൃദ്ധവുമാക്കി മാറ്റാനുള്ള ഒരു സംവിധാനമാണ് ഫിത്വർ സകാത്ത്. മുതലുമായോ ആസ്ഥിയുമായോ ഇതിന് ബന്ധമില്ല. ഓരോരുത്തരുടെയും സ്വന്തം ശരീരത്തിന്റെ സക്കാത്താണിത്. ധനത്തിന്റെയോ ധനികന്റെയോ പരിഗണന ഇതിലില്ല. ചില നിബന്ധനകൾക്ക് വിധേയമായി എല്ലാ ശരീരത്തിനും ഇത് ബാധകമാണ്. കുട്ടികളും അടിമകളും വരെ ഇതിൽനിന്നും ഒഴിവല്ല. രക്ഷിതാക്കളാണ് ഇവരുടേത് നൽകേണ്ടത്.

ആഘോഷത്തിന്റെയും സന്തോഷത്തിന്റെയും ദിവസമായ ചെറിയപെരുന്നാളിൽ ഒരുനേരത്തെ ഭക്ഷണത്തിന് വകയില്ലാത്തവർ ഉണ്ടാകാൻ പാടില്ലെന്ന നിർബന്ധമാണ് ഫിത്വർ സകാത്ത് നിയമമാകുന്നതിന് പിന്നിലെ കാരണം. ശവ്വാൽ ചന്ദ്രിക പ്രത്യക്ഷപ്പെട്ടത് മുതലാണ് ഇതിന്റെ സമയം ആരംഭിക്കുന്നത്. റമളാന്റെ നോമ്പ് പോലെത്തന്നെ ഹിജ്റ രണ്ടാം വർഷത്തിലാണ് ഫിത്വർസകാത്തും നിർബന്ധമാക്കപ്പെടുന്നത്.(തുഹ്ഫ 3/305)

തനിക്ക് താൻ ചെലവ് കൊടുക്കൽ നിർബന്ധമായവർക്കും പെരുന്നാൾരാവിലെയും പകലിലെയും ആവശ്യമായ ഭക്ഷണം, വസ്ത്രം, വീട് എന്നിവ കഴിച്ച് വല്ലതും മിച്ചം വരുന്നപക്ഷം അവന്റെ മേൽ ഫിത്വർ സകാത്ത് നിർബന്ധമാണ്. സ്വന്തം ശരീരത്തിന് വേണ്ടിയും താൻ ചെലവ് കൊടുക്കൽ നിർബന്ധമായവരുടെ ശരീരത്തിന് വേണ്ടിയും അവർതന്നെയാണ് കൊടുക്കേണ്ടത്. ഇതിന് കഴിവില്ലാത്തവർ സമൂഹത്തിൽ വളരെ കുറവായിരിക്കും. ഫിത്വർസകാത്ത് വാങ്ങാൻ അർഹരായവർ തന്നെ നൽകാനും അർഹരായെന്നുവരും.

പെരുന്നാൾ ദിന രാത്രങ്ങളിലെ ചെലവ്കഴിച്ച് ബാക്കിവരുന്നത് നൽകാൻ തികയാതെ വരുന്നപക്ഷം ഉള്ളത് കൊടുത്ത് വീട്ടിൽ നിർബന്ധമാണ്. ഇങ്ങനെ വരുമ്പോൾ ആദ്യം സ്വന്തത്തിന്റെ പിന്നീട് യഥാക്രമം ഭാര്യ, ചെറിയ സന്താനം, പിതാവ്, മാതാവ് എന്നിവരുടെതുമായിട്ടാണ് പരിഗണിക്കപ്പെടുന്നത്.

ഭർത്താവുമായി പിണങ്ങി നിൽക്കുന്ന ഭാര്യയുടെ ഭർത്താവ് നൽകേണ്ടതില്ല. അവൾക്ക് കഴിവുണ്ടെങ്കിൽ അവൾ തന്നെയാണ് നൽകേണ്ടത്. പ്രായപൂർത്തിയെത്തിവരും സാമ്പത്തികശേഷിയുള്ള വരുമാനമുള്ള സകാത്തും രക്ഷിതാവിന്റെ മേൽ നിർബന്ധമില്ല. അവർതന്നെ അത് കൊടുത്തുവീട്ടേണ്ടതുണ്ട്. ഇനി, രക്ഷിതാവാണ് അത് കൊടുക്കുന്നതെങ്കിൽ അവരുടെ സമ്മതം വാങ്ങിയേമതിയാവൂ. ചെറിയകുട്ടികൾക്ക് സ്വന്തമായി സമ്പത്തുണ്ടെങ്കിൽ അതിൽ നിന്നാണ് നൽകേണ്ടത്. ഇവിടെ, രക്ഷിതാവ് സ്വന്തം വിനിയോഗിക്കുന്നതിലും വിരോധമില്ല. ജാതസന്തതിയുടെ ഫിത്വർസകാത്ത് മാതാവാണ് നൽകേണ്ടത്.

ചെറിയ പെരുന്നാളിന്റെ രാത്രി സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്ന തോടെയാണ് ഫിത്വർ സകാത്ത് നിർബന്ധമാകുന്നത്. പ്രസ്തുത സമയം ആരെല്ലാം ജീവിച്ചിരിപ്പുണ്ടോ അവർക്കെല്ലാം സകാത്ത് നൽകേണ്ടതുണ്ട്. സൂര്യാസ്തമയത്തിന് ഒരുനിമിഷം മുമ്പ് ജനിച്ചകുട്ടി, വിവാഹമോചിതയായ ഭാര്യ എന്നിവർക്കും ഫിത്വർ സകാത്ത് നൽകേണ്ടതുണ്ട്. എന്നാൽ അസ്തമയത്തിന് ശേഷം ജനിച്ച കുട്ടിക്കോ, വിവാഹം കഴിച്ച ഭാര്യക്കോ നൽകേണ്ടതില്ല.(തുഹ്ഫ 3/305-307)

പെരുന്നാൾ ദിവസം നിസ്കാരത്തിന് പോകുന്നതിന് മുമ്പാണ് ഇത് നൽകേണ്ട സമയം. അകാരണമായി പെരുന്നാൾ ദിവസത്തെതൊട്ട് പിന്തിപ്പിക്കൽ ഹറാമും പെരുന്നാൾ നിസ്കാരത്തെ വിട്ട് പിന്തിപ്പിക്കൽ കറാഹത്തുമാണ്. എന്നാൽ, വിതരണ സമയത്ത് സ്ഥലത്തില്ലാത്ത ബന്ധു, അയൽവാസി തുടങ്ങിയവർക്ക് നൽകണമെന്ന ലക്ഷ്യത്തോടെ നിസ്കാരശേഷത്തേക്ക് വിതരണം നീക്കൽ കൊണ്ട് വിരോധമില്ല. പക്ഷെ, പെരുന്നാൾ ദിവസത്തിലെ സൂര്യൻ അസ്തമിക്കുന്നതിന്റെ മുമ്പായി തന്നെ കൊടുത്തുവീട്ടണമെന്ന നിബന്ധനയോടെ മാത്രം.(തുഹ്ഫ 3/309)

സ്വത്തോ അവകാശിയോ സ്ഥലത്തില്ലാതിരിക്കുക പോലെ യുള്ള മതിയായ കാരണങ്ങളില്ലാതെ പെരുന്നാൾ ദിവസത്തെയും വിട്ട് ഫിത്വർസകാത്തിന്റെ വിതരണം പിന്തിപ്പിക്കൽ ഹറാമാണ്. ഇങ്ങനെ ചെയ്യുന്ന പക്ഷം അവൻ കുറ്റക്കാരനാകുന്നതും ശേഷം കൊടുത്തുവീട്ടേണ്ടതുമാണ്. റമളാൻ ഒന്ന് മുതൽ തന്നെ ഫിത്വർസകാത്ത് വിതരണം ചെയ്ത് തുടങ്ങുകൊണ്ട് വിരോധമില്ല.(തുഹ്ഫ 3/306) ഇത് അർഹതപ്പെട്ടവരുടെ വീട്ടിൽ എത്തിച്ചുകൊടുക്കുകയാണ് വേണ്ടത്.

നാട്ടിൽ പ്രധാന ഭക്ഷണമായി ഉപയോഗിക്കുന്നതെന്തോ അതാണ് ഫിത്വർ സകാത്തായി നൽകേണ്ടത്. നമ്മുടെ നാട്ടിലെ പ്രധാന ഭക്ഷണം അരിയാണല്ലോ അതിനാൽ, അരിയിൽ ഏറ്റവും മുന്തിയയിനം തെരഞ്ഞെടുത്ത് നൽകേണ്ടതുണ്ട്. വിലകുറഞ്ഞ മൂല്യമില്ലാത്ത സാധനങ്ങൾ നൽകുന്നത് നല്ലതല്ല.

ഭക്ഷണത്തിന് പകരം ഫിത്വർ സകാത്തിനുള്ള വില നൽകൽകൊണ്ട് ഒരിക്കലും സാധുവാകുകയില്ല. ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട നിയമമനുസരിച്ച് ഭക്ഷണസാധനം തന്നെ നൽകൽ നിർബന്ധമാണ്. ഇമാം നവവി (റ) പറയുന്നു: ഇമാം ശാഫിഇ(റ)വും തന്റെ അനുചരന്മാരും ഫിത്വർ സകാത്തിന്റെ ധാന്യത്തിന് പകരം വിലനൽകിയാൽ മതിയാകില്ലെന്നാണ് പറയുന്നത് ഭൂരിപക്ഷം പണ്ഡിതന്മാരുടെയും അഭിപ്രായം ഇത് തന്നെയാണ്. എന്നാൽ, അബൂ ഹനീഫ(റ) വിലകൊടുത്താലും മതി എന്ന പക്ഷക്കാരനാണ്.(ശറഹുൽ മുഹദ്ദബ് 6/132)

വില നൽകിയാൽ മതിയാവുകയില്ലെന്ന് ശാഫിഇ മദ്ഹബിലെ ഏകോപിത അഭിപ്രായമാണെന്ന് മുഗ്നിയും നിഹായയും പ്രസ്താവിച്ചിട്ടുണ്ട്.(ശർവാനി 3/324)“ഭക്ഷണ സാധനമായ ധാന്യത്തിന് പകരം വിലകൊടുത്താൽ മതിയാകാത്തത് പോലെ തന്നെ മാവ്, റൊട്ടി തുടങ്ങിയവ നൽകിയാലും മതിയാവുകയില്ല.”(റുള 2/164)

ഓരോ വ്യക്തിക്കും ഒരു സ്വാഅ് വീതമാണ് നൽകേണ്ടത്. ഒരു സ്വാഅ് നാല് മുദുകളാണ്. മൂന്ന് ലിറ്ററും ഇരുനൂറ് മില്ലി ലിറ്ററുമാണ് ഇതിന്റെ കണക്ക്. ഇതിൽ ചെറിയവർ എന്നോ വലിയവർ എന്നോ ആൺപെൺ എന്നോവിത്യാസമില്ല.

നമ്മുടെ നാട്ടിൽ സാധാരണ ഭക്ഷണമായി ഉപയോഗിക്കുന്ന അരി 3,200 ലിറ്റർ അതവാ 2,400 കി.ഗ്രാം ഫിത്ത്ർ സകാത്തായി നൽകേണ്ടതുണ്ട്. രണ്ടര കി.ഗ്രാം നൽകിയാൽ വളരെ വിശേഷമായി. 2,600 ആണെന്നും 3 കിലോ നൽകിയാൽ വളരെ ഉത്തമമാണെന്നും പറയപ്പെട്ടിട്ടുണ്ട്.

പെരുന്നാൾ രാവിൽ സൂര്യാസ്തമയ സമയം ആൾ എവിടെയാണോ ഉള്ളത് ആ നാട്ടിലെ പാവങ്ങൾക്കാണ് ഫിത്ത്ർ സകാത്ത് നൽകേണ്ടത്. തത്സമയം യാത്രയിലാണെങ്കിൽ അന്നേരം എവിടെയെത്തിയോ അവിടെ നൽകേണ്ടിവരും. ഇത്തരം അവസരങ്ങളിൽ ഒരു സ്ഥത്ത് അവകാശപ്പെട്ട സകാത്ത് മറ്റൊരു സ്ഥലത്തേക്ക് നീക്കം ചെയ്യാമെന്ന അഭിപ്രായം പ്രബലമല്ലെങ്കിലും സ്വീകരിക്കാവുന്നതാണ്. അതത് സ്ഥലങ്ങളിൽ ദരിദ്രർ ഇല്ലാത്ത പക്ഷം വിതരണം അടുത്തനാട്ടിലേക്ക് മാറ്റൽ കൊണ്ട് വിരോധമില്ല.

സകാത്ത് അവകാശികൾ തന്നെയാണ് ഫിത്ത്ർ സകാത്തിന്റെയും അവകാശികൾ. മക്കൾ തുടങ്ങിയ അടുത്ത ബന്ധുക്കൾ കഴിവുള്ളവരാണെങ്കിൽ അവരുടെ മാതാപിതാക്കൾ കഴിവില്ലാത്തവരാണെങ്കിലും സകാത്തിന് അർഹരല്ല. അർഹരായവർക്കല്ലാതെ കൊടുത്താൽ പരിഗണിക്കപ്പെടുകയുമില്ല. അർഹരായ എല്ലാവിഭാഗവുമില്ലെങ്കിൽ ഉള്ളവർക്ക് വീതിച്ചു നൽകേണ്ടതാണ്.

ഏതെങ്കിലും ഒരു വിഭാഗത്തിന് കൊടുത്തില്ലെങ്കിൽ അത് കടമായിത്തീരും. എല്ലാ വിഭാഗത്തിൽ നിന്നും ഏതാനും വ്യക്തികളുണ്ടെങ്കിൽ, അവർക്കെല്ലാം കൊടുത്താൽ ഓരോരുത്തർക്കും ഉപകാരപ്രദവുമാണെങ്കിൽ എല്ലാവർക്കും കൊടുക്കണം. അല്ലെങ്കിൽ ഓരോ വിഭാഗത്തിൽ നിന്നും മൂന്ന് പേർക്ക് വീതം കൊടുക്കണം. ഓരോ വിഭാഗത്തിലുള്ളവർക്കും നൽകുന്നത് തുല്യമായിക്കൊള്ളണമെന്നില്ല. ഇവരിൽ എല്ലാവരുടെയും ആവശ്യങ്ങൾ തുല്യമാണെങ്കിൽ കൊടുക്കുന്നതും തുല്യമാകൽ സുന്നത്താണ്. വിത്യാസമുണ്ടെങ്കിൽ വ്യത്യാസത്തിൽ കൊടുക്കലും സുന്നത്ത് തന്നെ. അർഹരായ കുടുംബങ്ങൾ, അയൽവാസി എന്നിവരെ കൂടുതൽ പരിഗണിക്കേണ്ടതുണ്ട്.

എട്ട് പേരാണ് സകാത്തിന്റെ അവകാശികൾ. ഇവർ തന്നെയാണ് ഫിത്ത്ർ സകാത്തിന്റെയും അവകാശികൾ. വിശുദ്ധ ഖുർ

ആനിൽ ഈ എട്ട് പേരെയും ഒരേ സൂക്തത്തിൽ തന്നെ നിരത്തിവെച്ചിട്ടുണ്ട്. “ഫഖീർ, മിസ്കീൻ, സകാത്തിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ, നവവിശ്വാസികൾ, മോചന പത്രം എഴുതപ്പെട്ട അടിമ, കടം കൊണ്ട് വിഷമിക്കുന്നവർ, അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്നവർ ,വഴിയൊഴുക്കാർ എന്നിവർക്കുമാത്രമാണ് സകാത്ത് മുതൽ നൽകേണ്ടത്.”(വിശുദ്ധ ഖുർആൻ 9/60)

സമ്പാദ്യമോ അനുയോജ്യമായ ജോലിയോ ഇല്ലാത്തയാളാണ് ‘ഫഖീർ’ എന്നത് കൊണ്ട് വിവക്ഷിക്കുന്നത്. തന്റെ ആവശ്യത്തിന്റെ പാതിപണം പോലും അവന് ലഭിക്കുന്നില്ല. പത്ത് രൂപ ലഭിക്കേണ്ടിടത്ത് രണ്ടോ മൂന്നോ രൂപ മാത്രമേ അവന് ലഭിക്കുന്നുള്ളൂ. എങ്കിൽ അവൻ സകാത്തിന് അർഹനാണ്.

ജോലിയും പണവുമൊക്കെയുണ്ടെങ്കിലും വരുമാനം തന്റെ ആവശ്യത്തിന് തികയാതെ വരുന്നവനാണ് മിസ്കീൻ. ഒരാളുടെ ആസ്ഥിയോ സമ്പാദ്യങ്ങളോ അയാൾ മിസ്കീനാവുന്നതിന് തടസ്സമല്ല. പത്ത് രൂപ കിട്ടേണ്ടിടത്ത് ഏഴ് രൂപയാണ് ഒരാൾക്ക് കിട്ടുന്നതെങ്കിൽ അയാളെ മിസ്കീനായി പരിഗണിക്കാവുന്നതാണ്. അയാൾ സകാത്തിന് അർഹനാണ്.

ബൈതുൽമാൽ സംവിധാനമുള്ള ഇസ്ലാമിക രാഷ്ട്രത്തിൽ സകാത്ത് മുതൽ സ്വരൂപിക്കാനും അതിന്റെ കണക്കുകൾ എഴുതിവെക്കാനും നിയോഗിക്കപ്പെട്ടവനാണ് സകാത്തിന്റെ ഉദ്യോഗസ്ഥൻ. ഇന്ന് ലോകത്ത്, അത്തരം ഒരു സംവിധാനം ഇല്ലാത്തതിനാൽ അത്തരമൊരു വിഭാഗവും നിലവിലില്ല. അല്ലാഹുവിന്റെ മാർഗത്തിൽ യുദ്ധം ചെയ്യുന്ന യോദ്ധാക്കളാണ് ഇന്ന് സാധാരണ ഗതിയിൽ ലഭ്യമല്ലാത്ത മറ്റൊരു വിഭാഗം. അടിമ സമ്പ്രദായമില്ലാത്തതിനാൽ സ്വതന്ത്ര പത്രം എഴുതപ്പെട്ട അടിമയുടെ കാര്യവും നമുക്കിന്ന് സ്വപ്നം കാണേണ്ടതില്ല. ബാക്കി വരുന്ന അഞ്ച് വിഭാഗങ്ങൾ എന്നും എവിടെയും ലഭ്യമാണ്. കുറവാണെങ്കിലും അവർക്കിടയിലാണ് സകാത്ത് മുതൽ വിഹിതിക്കപ്പെടേണ്ടത്.

ഇസ്ലാമിലേക്ക് കടന്നുവന്ന പുതു വിശ്വാസികളാണ് സകാത്തിന്റെ അർഹരും നമുക്കിടയിൽ ലഭ്യമായതുമായ മറ്റൊരു വിഭാഗം. വിരളമെങ്കിലും അത്തരക്കാരെ കണ്ടെത്തി കൊടുക്കൽ

പുണ്യമുള്ള കാര്യമാണ്. ഇത് അവരുടെ ബലഹീനതയും നിസ്സഹാതയും മുഖവിലക്കെടുത്ത് കൊണ്ടും അവർക്ക് നൽകുക വഴി അവരിൽ നിന്നും മറ്റൊരു വിഭാഗം കൂടി ഇസ്‌ലാമിലേക്ക് കടന്നുവരുമെന്ന് പ്രതീക്ഷയുള്ളത് കൊണ്ടുമാണ്.

ഹലാലായ കാര്യങ്ങളിൽ ചെലവഴിച്ച് വൻ കടബാധ്യതകൾ വന്നുപെട്ട കടക്കാരനാണ് സകാത്തിന്റെ മറ്റൊരു അവകാശി. കടത്തിന്റെ അവധി വന്നിറങ്ങിയവനാണെങ്കിൽ അവനിതുമായി കൂടുതൽ ബന്ധപ്പെട്ടവനാണ്. ആൾ ധനികനായിരുന്നുവെങ്കിലും ഇപ്പോൾ വന്നുപെട്ട കടം അവനെ തളർത്തുന്നതാണെങ്കിൽ അവൻ ഫിത്ർ സകാത്തിന് അർഹൻതന്നെ.

വഴിയാത്രക്കാരനാണ് ഖുർആൻ എട്ടാമതായി പരിചയപ്പെടുത്തുന്ന അവകാശി. ഇത് ഇന്നും കണ്ടുകിട്ടുന്ന ആളുകൾ തന്നെയാണ്. വഴിയാത്രക്കാരൻ എന്നാൽ ഹലാലായ യാത്രക്കാരൻ എന്നർത്ഥം. സകാത്ത് നൽകുന്ന നാട്ടിൽ നിന്നും ഹലാലായ യാത്ര ഉദ്ദേശിക്കുന്നവന് തന്റെ ലക്ഷ്യത്തിൽ എത്തിച്ചേരുന്നതിന് ആവശ്യമായ സഹായം നൽകൽ അത്യാവശ്യമാണ്. അവനിതിൽ ആവശ്യമുണ്ടെങ്കിൽ മാത്രം നൽകിയാൽ മതി. അല്ലെങ്കിൽ നൽകേണ്ടതില്ല. ഫിത്ർ സകാത്താണെങ്കിൽ അതിന്റെ മുതലാണ് നൽകേണ്ടത്. ഇനി, സകാത്ത് വിതരണം ചെയ്യുന്ന നാട്ടിലൂടെ കടന്നുപോകുന്ന യാത്രക്കാരനാണെങ്കിലും ഇത് നൽകാവുന്നതാണ്.(തൻവീറുൽ ഖുലൂബ് 1/226)

സകാത്ത് വിതരണം ചെയ്യാൻ മൂന്ന് മാർഗങ്ങളാണ് വിശുദ്ധ ഇസ്‌ലാം നിർദ്ദേശിക്കുന്നത്. ഒന്ന്, ഉടമസ്ഥൻ അവകാശികൾക്ക് നൽകുക. രണ്ട്, യോഗ്യനായ ഒരാളെ ഏൽപ്പിക്കുക. മൂന്ന്, മുസ്‌ലിം ഭരണാധിപനെ ഏൽപ്പിക്കുക. ഇമാം നവവി (റ) പറയുന്നു:

“രഹസ്യ സമ്പത്തിന്റെ സകാത്ത് ഉടമസ്ഥനുതന്നെ നൽകാവുന്നതാണ്. മറ്റൊരാളെ വക്കാലത്താക്കുകയും ഇമാമിനെ ഏൽപ്പിക്കുകയും ചെയ്യാം.”(മിൻഹാജ്)

ഇവിടെ ഇമാം എന്നത്കൊണ്ടുള്ള വിവക്ഷ മുസ്‌ലിം ഭരണാധികാരിയാണ്. ഇസ്‌ലാമിക ഭരണകൂടം ഇല്ലാത്തത് കൊണ്ട് തന്നെ നമുക്ക് മുഖിൽ രണ്ട് മാർഗ്ഗങ്ങൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. സ്വന്തമായി നൽകു

ക, മറ്റൊരാളെ വക്കാലത്താക്കുക എന്നിവയാണ്.

സകാത്ത് നിർബന്ധമാക്കുന്ന വസ്തുക്കളെ പണ്ഡിതൻമാർ പരസ്യസമ്പത്ത്, ഹരഹസ്യ സമ്പത്ത് എന്നിങ്ങനെ രണ്ടായി തരം തിരിച്ചിരിക്കുന്നു. അല്ലാമാ ശർവ്വാനി (റ) എഴുതുന്നു:

“ഫത്വർ സകാത്ത്, നിധി, കച്ചവടച്ചരക്കുകൾ, സ്വർണ്ണം, വെള്ളി എന്നിവയാണ് ഹരഹസ്യ സമ്പത്ത്. മൃഗങ്ങൾ, കാർഷികോൽപ്പന്നങ്ങൾ, പഴങ്ങൾ, ഖനിയിൽ നിന്നും കുഴിച്ചെടുത്ത സ്വർണ്ണം, വെള്ളി എന്നിവ പരസ്യ സമ്പത്താണ്.”(ശർവ്വാനി 3/344)

സകാത്ത് അതിന്റെ ഉടമസ്ഥരിൽ നിന്നും പിരിച്ചെടുത്ത് അവ കാശികൾക്കിടയിൽ വിതരണം ചെയ്യൽ ഇസ്ലാമിക ഭരണത്തിന് കീഴിൽ ഖലീഫയുടെ ഉത്തരവാദിത്തമാണ്. ഉടമസ്ഥൻ നിയമപരമായി സകാത്ത് നൽകാത്ത പക്ഷം ബലപ്രയോഗത്തിലൂടെ അത് പിടിച്ചെടുക്കുകയും ചെയ്യാം. എന്നാൽ, ഖലീഫയുടെ ഇത്തരം അധികാരപ്രവർത്തനങ്ങൾ പരസ്യ സമ്പത്തുമായി മാത്രം ബന്ധപ്പെട്ടതാണ്. ഫിത്വർ സകാത്ത് അടക്കമുള്ള ഹരഹസ്യ സമ്പത്ത് ചോദിച്ചു വാങ്ങിയോ പിടിച്ചെടുത്തോ വിതരണം ചെയ്യാൻ ഭരണാധികാരിക്ക് പോലും അവകാശമില്ല (ശറഹുൽ മുഹദ്ദബ് 6/164)

ഏതൊരാളുടെയും സകാത്ത് സാധുവാകാനുള്ള അനിവാര്യ സംഗതിയാണ് നിയുത്ത്. നിയുത്തില്ലാതെ എത്രപണം തന്നെ ചെലവഴിച്ചത് കൊണ്ടും തന്റെ കടം വീടുകയില്ല. ഉടമസ്ഥൻ വിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ വിതരണഘട്ടത്തിലും വക്കീലിനെയോ ഇമാമിനെ (ഭരണാധികാരിയെ)യോ ചുമതലപ്പെടുത്തുമ്പോൾ അവരെ ഏൽപ്പിക്കുന്ന ഘട്ടത്തിലുമാണ് നിയുത്ത് ചെയ്യേണ്ടത്. കുട്ടികളുടെയോ ഭ്രാന്തൻമാരുടെയോ സകാത്ത് വിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ അവരുടെ സംരക്ഷകരായ കാര്യകർത്താക്കൾ നിയുത്ത് ചെയ്യണം. ഞാനീ നൽകുന്നത് എന്റെ ഫിത്വർ സകാത്താണെന്ന കരുതലാണ് നിയുത്ത്.

സംഘടിത വിതരണം

സകാത്ത് വിതരണത്തിന് മുമ്പ് വഴികൾ മാത്രമേയുള്ളൂ. അത് നാം നേരത്തെ പറഞ്ഞു. ഇതല്ലാതെ മറ്റൊരു മാർഗത്തെ അവലംബിക്കൽ തികഞ്ഞ ബിദ്അത്താണ്. സകാത്ത് പോലെയുള്ള സുപ്രധാന

മായൊരു ആരാധനയിൽ മുൻ മാതൃകകളെ തട്ടി മാറ്റി പുതിയൊരു ശൈലി സ്വീകരിക്കുന്നത് ബുദ്ധിയുമല്ല.

എന്നാൽ സ്വതന്ത്രമായ നിയമനിർമ്മാണത്തിലൂടെ വിശുദ്ധ ഇസ്‌ലാമിന്റെ തനതായ മുഖം കെടുത്താൻ ശ്രമിക്കുന്നവർ ഇന്ന് സംഘടിത വിതരണമെന്ന പുതിയൊരു ആശയവുമായി കടന്നു വന്നിരിക്കുന്നു. ഇസ്‌ലാമിക രാജ്യങ്ങളിൽ ഖലീഫമാരും അവർ നിയോഗിച്ച ഗവർണ്ണർമാരും സകാത്ത് ശേഖരിച്ചിരുന്നുവല്ലോ എന്നാണ് അവരിതിന് കാരണം പറയുന്നത്.

എന്നാൽ, മുസ്‌ലിം ഭരണാധികാരികൾ പരസ്യ സമ്പത്തുകളുടെ സകാത്ത് ശേഖരിച്ച് വിതരണം ചെയ്തിരിന്നുവെന്നത് സത്യം തന്നെയാണ്. വിശുദ്ധ ഖുർആൻ ഇക്കാര്യം തുറന്നു പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട് “ജനങ്ങളുടെ സമ്പത്തിൽ നിന്നും തങ്ങൾ സകാത്ത് വാങ്ങുക”(തൗബ 103) ഇത് നിർബന്ധത്തിന്റെ കൽപനയാണെന്ന് ഇമാം റാസിയും വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്. ഇമാം ശാഫിഇ(റ) പന്ത്രണ്ട് പോലെ വസ്തുക്കളുടെ വില സകാത്തായി നൽകിയാൽ മതിയാകില്ലെന്നും ഇതിൽ നിന്നും മനസ്സിലാവുന്നു. പക്ഷെ, ഇത് പണ്ഡിതരോട് മാത്രമുള്ള കൽപനയായിട്ടാണ് പണ്ഡിതന്മാർ വിലയിരുത്തുന്നത്. ഇതിന്റെ അടിസ്ഥാനത്തിൽ പരസ്യ സമ്പത്ത് മാത്രമായിരുന്നു ഖലീഫമാർ പിടിച്ചെടുത്ത് വിതരണം നടത്തിയിരുന്നത്. ഇബ്നു ഹജറുൽ ഹൈതമി(റ) ഇക്കാര്യം വ്യക്തമാക്കിയിട്ടുണ്ട്: “രഹസ്യ സമ്പത്തിന്റെ സകാത്ത് ചോദിച്ചുവാങ്ങുവാൻ മുസ്‌ലിം ഭരണാധിപന് അധികാരമില്ലെന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാരുടെ ഇജ്മാഅ്. ഇമാം നവവി (റ) മജ്മഇലും ഇത് പറഞ്ഞിട്ടുണ്ട്.”(തുഹ്ഫ 3/344)

“രഹസ്യ സമ്പത്തിൽ നിന്ന് സകാത്ത് ചോദിച്ചുവാങ്ങാൻ ഭരണാധിപർക്ക് ഹറാമാണ്”(ഖൽയൂബി 2/43)

ഇത്തരൂത്തണത്തിൽ,നമ്മുടെ നാട്ടിൽ വർദ്ധിച്ചു വരുന്ന സകാത്ത് പിരിവ് അനിസ്‌ലാമികവും ന്യായീകരിക്കാൻ കൊള്ളാത്തതുമാണ്. രഹസ്യ സമ്പത്തിന്റെ സകാത്ത് പിരിച്ചെടുക്കാൻ ഇസ്‌ലാമിക ഭരണാധികാരിക്ക് പോലും അർഹതയില്ലെങ്കിൽ പിന്നെ കൊച്ചു കൊച്ചു കമ്മിറ്റികൾക്കോ സംഘടനകൾക്കോ അതിൽ കൈവെക്കാൻ പോലും അർഹതയില്ലെന്നത് പച്ചപരമാർത്ഥമാണല്ലോ.

വക്കീലിന്റെ നിബന്ധനകൾ

സകാത്ത് നൽകാനും ഒരു വക്കീലിനെ ഏൽപ്പിക്കുക എന്നത് ഇസ്‌ലാമിൽ അംഗീകരിക്കപ്പെട്ട രീതിയാണ്. പക്ഷെ, ഏൽപ്പിക്കപ്പെട്ട വ്യക്തി നിർണ്ണയിതമായിരിക്കണമെന്ന് മാത്രം. ഇതാണ് വക്കാലത്തിലെ നിബന്ധന. ഒരു സംഘടനക്ക് നൽകുമ്പോൾ ഈ നിബന്ധന പൂർത്തീകരിക്കപ്പെടുന്നതല്ല.

വക്കീൽ തന്നെ ഏൽപ്പിച്ച സകാത്തിന്റെ വിഹിതം പൂർണ്ണമായും യഥാർത്ഥ അവകാശികൾക്ക് വിതരണം ചെയ്ത് കഴിഞ്ഞാൽ മാത്രമേ അവൻ ഈ ഉത്തരവാദിത്തത്തിൽനിന്ന് മുക്തനാകുന്നുള്ളൂ. അത് കൊണ്ട് തന്നെ, സ്വന്തം വിതരണം ചെയ്യുന്നതാണ് മറ്റൊരാളെ ഏൽപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാൾ ഉചിതം എന്നാണ് പണ്ഡിതന്മാർ പറയുന്നത്.

ഇമാം നവവി (റ) പറയുന്നു: “സ്വന്തം വിതരണം ചെയ്യുന്നതാണ് ഏൽപ്പിക്കുന്നതിനേക്കാളും ഉത്തമം. സ്വന്തം വിതരണം ചെയ്യുമ്പോൾ സകാത്ത് വീട്ടിയെന്ന് അവൻ ഉറപ്പാകുന്നു. വക്കീലിനെ ഏൽപ്പിക്കുമ്പോൾ അങ്ങനെ ഉറപ്പാകുന്നില്ല. വക്കീൽ ശരിയായ വിധത്തിൽ നൽകിയില്ലെങ്കിൽ ഉടമസ്ഥന്റെ ബാധ്യത ഒഴിവാകുന്നതുമല്ല. എന്നാൽ, ഇമാമിനെ (ഭരണാധികാരിയെ) ഏൽപ്പിക്കുന്നത് അങ്ങനെയല്ല. ഏൽപ്പിക്കുന്നതോടുകൂടി സകാത്ത് വീടുന്നതാണ്. (ശറഹുൽ മുഹദുബ്)

ചുരുക്കത്തിൽ ഇന്ന് വളർന്ന് കൊണ്ടിരിക്കുന്ന സകാത്ത് കമ്മിറ്റികൾ ഇസ്‌ലാമിക വിരുദ്ധമാണ്. ഖുർആൻ സൂക്തത്തിലെ ‘ആമിൽ’, ‘ഫീ സബീലില്ലാഹ്’ തുടങ്ങിയ പദങ്ങളാണ് അവരിൽനിന്ന് തെളിവായി പിടിക്കുന്നതെങ്കിൽ നാം ഇതിന് പിന്നിലെ കുത്സിത ശ്രമങ്ങൾ തിരിച്ചറിയേണ്ടതുണ്ട്.

5

ആഘോഷം:

ചില വിചാരപ്പെടലുകൾ

വിശ്വാസിയുടെ സുപ്രധാനമായ രണ്ട് ആഘോഷങ്ങളാണല്ലോ ബലിപെരുന്നാളും ചെറിയപെരുന്നാളും. ഒരു വർഷം മുഴുക്കെ ആരാധനകളിലും ദൈവസ്മരണകളിലും കഴിഞ്ഞുകൂടുന്നവർക്ക് ഈ രണ്ട് ദിവസങ്ങൾ നല്ല പോലെ ആഘോഷിക്കാവുന്നതാണ്. പക്ഷേ, എല്ലാവർക്കും ഈ ദിവസങ്ങൾ ആഘോഷിക്കാനുള്ള യോഗ്യതയില്ല. ഇത് ആഘോഷിക്കാനുള്ള മിനിമം യോഗ്യത മുൻകാലങ്ങളിൽ ഇസ്‌ലാമികമായ ജീവിതം നയിക്കുക എന്നത് മാത്രമാണ്.

ഇങ്ങനെയുള്ള ഒരാളെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ആഘോഷത്തിന്റെ പരിധിയും പരിമിതിയും നിർവചനവും ആരും പറഞ്ഞ് കൊടുക്കേണ്ട ആവശ്യമില്ല. ഏറ്റവും ചുരുങ്ങിയത് അഞ്ച് വെറ്റ് ഖളാഅകാതെ നിസ്കരിക്കുന്ന, ദൈവ ഭക്തിയുള്ള ഒരാൾക്ക്തന്നെ ഇസ്‌ലാമിലെ ആഘോഷങ്ങളുടെ പരിധിയും പരിമിതിയും പരിചയപ്പെടുത്തേണ്ട ആവശ്യം വരുന്നില്ല. കാരണം, അവനത് നല്ലപോലെ അറിയുന്നതാണ്. അവൻ അനുഷ്ടിക്കുന്ന നോമ്പും നിസ്കാരവും തന്നെ അവന്റെയുള്ളിൽ പുതിയൊരു ആത്മീയ വലയം സൃഷ്ടിച്ചുവെച്ചിട്ടുണ്ട്. ആ വലയത്തിനുള്ളിൽ നിർത്തിയാണ് അവൻ കാര്യങ്ങളെ നിയന്ത്രിക്കുക. അത് കൊണ്ട് തന്നെ അവനിൽ പുരോഗതിയുടെ മാനദണ്ഡം ഇസ്‌ലാമികമായിരിക്കും, ഇവിടെ ആഘോഷത്തിന്റെ വലിയ വലിയ വാതായനങ്ങൾ തുറന്നു നൽകിയാലും അവന്റെ ആഘോഷങ്ങൾ ഇസ്‌ലാമികമായ ചട്ടക്കൂടിൽ ഒതുങ്ങുന്നവയായിരിക്കും, ഇതാണ് ഇസ്ലാമികമായ ആഘോഷം എന്നതുകൊണ്ട് നമ്മൾ വിവക്ഷിക്കുന്നത്. ഒരു വിശ്വാസി എങ്ങനെ പെരുന്നാൾ ആഘോഷി

ക്കണമെന്നും അന്ന് അവൻ എന്തെല്ലാം ചെയ്യണമെന്നും നാം നേരത്തെ പറഞ്ഞുകഴിഞ്ഞു. ചുരുക്കി പറഞ്ഞാൽ, പെരുന്നാളിലെ അനുഷ്ഠാനങ്ങൾ തന്നെയാണ് പെരുന്നാളിലെ ആഘോഷവും. അല്ലാതെ, ആഘോഷമെന്ന മറ്റേതോ പുറത്ത് നിന്നും പറന്നുവരാൻ ആണെന്നു മിശി.

ഇങ്ങനെ പറയുമ്പോൾ നമ്മുടെ മനസ്സിൽ വല്ല പോരായ്മയും തോന്നുന്നുണ്ടോ? ഇസ്‌ലാമിലെ ആഘോഷങ്ങൾ പോര എന്നൊരു ചിന്ത ഉയരുന്നുണ്ടോ? ആഘോഷമെന്നാൽ സ്വാതന്ത്ര്യം പോലെ കൂത്താടാൻ അവസരം ലഭിക്കേണ്ടതില്ലേ എന്നൊരു ചോദ്യമുയരുന്നുണ്ടോ? ഉണ്ടെങ്കിൽ എന്ത് കൊണ്ട്?

ചിന്തകനായ വിശ്വാസി കൂടുതൽ പണിപെട്ട് ചിന്തിക്കേണ്ട ആവശ്യമൊന്നുമില്ല. ഒരൽപ്പം മൗനിയായി ഇരുന്നാൽ തന്നെ മറുപടി കണ്ടെത്താനാകുന്നു. അത് മറ്റൊന്നുമല്ല, നമ്മളിൽ തന്നെയുള്ള ചില അപകർഷതാബോധവും തെറ്റിദ്ധാരണയുമാണ്. ഈ തെറ്റിദ്ധാരണകൾ നമ്മുടെ മനസ്സിനു മുമ്പിൽ കുന്നുകൂടിയതിനാൽ നമ്മുടെ മനസ്സിലെ യഥാർത്ഥ ഇസ്‌ലാമികത്തനിമ നമുക്ക് മനസ്സിലാക്കാൻ സാധിക്കുന്നില്ല. ഓരോ വിശ്വാസിയുടെ മനസ്സിലും ഈ സത്യം ഒളിച്ച് ഇരിക്കുന്നുണ്ട്. പക്ഷേ, പുറംമോടികൾ കൂടിവരുമ്പോൾ അവൻ സത്യത്തെക്കുറിച്ച് ചിന്തിക്കാതെയൊക്കുന്നു. ഇത് അവനെ സംബന്ധിച്ചിടത്തോളം ഒരിക്കലും പുരോഗതിയല്ല. മറിച്ച്, അധഃപതനമാണ്. അവന്റെ അകക്കണ്ണ് പോട്ടിത്തകരുകയാണിവിടെ. അങ്ങനെയവൻ അർദ്ധാധനനായി പരിണമിക്കുന്നു. സത്യം അവനു മുമ്പിൽ അസത്യമായി മാറുന്നു.

ഇത്തരമൊരു ഘട്ടത്തിൽ വന്നുപെടുന്ന അനിവാര്യ പിടിച്ചിലുകളും അനന്തരഫലങ്ങളുമാണ് വിദേശപ്പകർച്ചയും വീക്ഷണവ്യത്യാസവും. സ്വന്തം രൂപങ്ങളെ മൂലക്ക് നിർത്തി വിശ്വാസി ഇതോടെ വിദേശകണ്ണടയിലൂടെ സത്യങ്ങളെ നോക്കാൻ തുടങ്ങി. അതുകൊണ്ട് തന്നെ, ആഘോഷമെന്നാൽ പടിഞ്ഞാറൻ ആഘോഷങ്ങളെ അവന്റെ കണ്ണിൽ കുടുങ്ങുന്നുള്ളൂ. ഹൈന്ദവ ആചാരങ്ങളെ അവന്റെ മനസ്സിൽ തെലിഞ്ഞുള്ളൂ. അങ്ങനെ അവ തൽസ്ഥാനങ്ങളിൽ പ്രതിഷ്ഠിക്കപ്പെട്ടു. അങ്ങനെ അവൻ മനസ്സാ യൂറോപ്യനും ഹൈന്ദവനുമായി

മാറുകയും ചെയ്തു.

അന്നുമുതലാണ് നമ്മുടെ ആഘോഷങ്ങളുടെ മാനദണ്ഡവും അളവുകോലും മാറിപ്പോയത്. അതോടെ ആഘോഷമെന്ന് കേട്ടാൽ ഫെസ്റ്റിവലുകളാണ് നമ്മുടെ മനസ്സിൽ ഉയർന്ന് വന്നത്. പാശ്ചാത്യനെപ്പോലെ ഹാഫ് ട്രൗസറും ബനിയനും ധരിച്ച് ബീച്ചിൽപോയി ചാടുക, അല്ലെങ്കിൽ, ലക്ഷ്യ ബോധമില്ലാതെ കള്ളും കഞ്ചാവുമുപയോഗിച്ച് ടൂറിച്ച് നടക്കുക, അതുമല്ലെങ്കിൽ സംഗീതവും ഗാനക്കച്ചേരികളും സംഘടിപ്പിച്ച് വീട്ടിൽ 'ജഗപാക' നൃത്തങ്ങൾക്ക് വേദി യൊരുക്കുക, ഇങ്ങനെ കാക്കത്തൊള്ളായിരം അലവലാതി രൂപങ്ങൾ.

എന്നാൽ, നമ്മൾ മനസ്സിലാക്കുക. ആഘോഷമെന്നാൽ ഇതൊന്നുമല്ല, ഒരു പക്ഷേ, മറ്റാരെങ്കിലും ഇവക്ക് ആഘോഷമെന്ന പേര് പന്തത്തിരിക്കാം. എന്നാൽ ഇസ്‌ലാമിലെ 'ഇദിന്' അങ്ങനെ അർത്ഥം വെക്കാതിരുന്നാൽ മതി. ഇവിടത്തെ പ്രശ്നം ആഘോഷമെന്ന പദത്തിന്റേതാണ്. ഇസ്‌ലാമിലെ 'ഇദി' ആഘോഷമല്ലെങ്കിൽ ബാക്കിയുള്ളവ എന്താവുകൊണ്ടും നമുക്ക് വിരോധമില്ല.

നമ്മുടെ പെരുന്നാളുകൾ

ഇസ്‌ലാമിന്റെ യഥാർത്ഥ പെരുന്നാൾ വീക്ഷണങ്ങളിന് നമുക്ക് മുമ്പിൽ കേവലം സ്വപ്നങ്ങളായി മാറിക്കഴിഞ്ഞു. 'അതൊക്കെ പ്രായമായവർ ചെയ്യുകയെന്നല്ലാതെ നമുക്കെങ്ങനെ ചെയ്യാൻ കഴിയും' എന്നൊരു ഭാവത്തിലാണ് 'ആധുനിക വിശ്വാസി' ജീവിക്കുന്നത്. നമ്മുടെ പെരുന്നാൾ ദിവസങ്ങൾ ഹറാമുകളുടെ ഉത്സവങ്ങളാണ്. എന്തൊക്കെ തെമ്മാടിത്തരങ്ങൾ ചെയ്യാനാകുമോ അതെല്ലാം നമ്മളന് ചെയ്ത് തീർക്കുന്നു. പോരാത്തതിന്, എല്ലാം കഴിഞ്ഞു മടങ്ങുമ്പോൾ ഒരു കുപ്പി മദ്യമടിച്ചാണ് പെരുന്നാൾ രാത്രി നമ്മൾ മയങ്ങുന്നത്.

ഇങ്ങനെ പേയാൽ നമ്മുടെ വിശ്വാസം എവിടെയെത്തും? നമുക്ക് മുകളിലെ 'മുസ്‌ലിംകൾ' എന്ന ടെറ്റിലിന് വല്ല പ്രസക്തിയുമുണ്ടോ? അല്ലെങ്കിൽ, ആരാണ് നമ്മുടെ ഇസ്‌ലാമിനെ ഇത്രമാത്രം വലിച്ചുനീട്ടിയത്? ഓരോ വിശ്വാസിയും കാര്യഗൗരവത്തോടെ ഇരുന്നു ചിന്തിക്കേണ്ട കാര്യമാണിത്.

അല്ലാഹു ആദരിച്ച ദിനത്തെ നമ്മൾ തമസ്കരിക്കുന്നതെന്തിനാണ്? അല്ലാഹു തരാമെന്ന് പറയുമ്പോൾ നമ്മെളിന്തിന് വേണ്ടെന്ന്

പറയുന്നു? ഇവിടെ വിഡ്ഢികൾ നമ്മളാണോ അതോ നമ്മൾ അന്തമായി പിന്തുടർന്ന സാംസ്കാരിക പ്രഭുക്കളോ? നമ്മൾ സ്വന്തം ഉള്ള കത്തോടു തന്നെ ചോദിച്ചു നോക്കുക.

നമ്മുടെ പെരുനാളുകൾ എന്തുകൊണ്ടാണ് വേഷങ്ങളുടെ കളിയാരങ്ങളായി മാറുന്നത്? നമ്മുടെ തീൻ മേശകളെന്തുകൊണ്ടാണ് സാമ്രാജ്യത്വത്തിന്റെ കുത്തകകളായി പരിണമിക്കുന്നത്? ആരെ കണ്ടുകൊണ്ടാണ് പെരുനാൾ ദിവസങ്ങളിൽ പുതിയ സിനിമകൾ റിലീസാകുന്നത്?

നല്ല ഒരു പെരുനാളിനു വേണ്ടി...

നല്ലതെന്ന് വിശേഷണം പറയാൻ പറ്റുന്ന പെരുനാൾ സുദിനങ്ങൾ നമ്മുടെ കണ്ണിൽനിന്നും മറഞ്ഞു കഴിഞ്ഞു. പക്ഷേ, വിശുദ്ധ ഖുർആനും തിരു സുന്നത്തും നമുക്കു മുമ്പിൽ ബാക്കി നിൽക്കെ നമ്മളൊരിക്കലും നിരാശപ്പെടേണ്ടതില്ല. ഇന്നല്ലെങ്കിൽ നാളെ നമുക്ക് ആ മുഹൂർത്തങ്ങൾ തിരിച്ചു പിടിക്കാൻ കഴിയും. പക്ഷേ, ഒരു നിമിഷത്തേക്കെങ്കിലും നമ്മൾ നമ്മളായി മാറണമെന്നു മാത്രം.

ഖുർആനിൽ നിന്നും ഹദീസിൽ നിന്നും നമ്മൾ നമ്മുടെ ജീവിതം ക്രമപ്പെടുത്തുക. അങ്ങനെ, ചപലതയുടെയും അധമത്വത്തിന്റെയും പ്രതീകമായ നമ്മളിലെ ആധുനികനെ എന്നെന്നേക്കുമായി നമ്മളിൽ നിന്നും ഇറക്കിവിടുക. അണയാത്ത പാശചാത്യൻ ഭ്രമത്തിന് ഒരു നിലക്കും നമ്മളിൽ പുനഃപ്രവേശം സാധ്യമാക്കാതിരിക്കുക. അങ്ങനെ നമ്മളെന്നും നമ്മളായിത്തന്നെ നിലകൊള്ളാൻ ശ്രമിക്കുക. എങ്കിൽ, നമുക്ക് സ്വന്തമായി പെരുനാൾ ആഘോഷിക്കാം. അതിന് ഹരം പകരാൻ നമ്മുടെ മനസ്സിലെ മതകീയ രൂപങ്ങളെ നമുക്ക് കൂട്ടിട്ട് വിളിക്കാം. അങ്ങനെ വിശ്വാസിക്ക് ഇസ്ലാമികമായി പെരുനാളാഘോഷിക്കാം. പക്ഷേ, ഒരു നിമിഷം, നമ്മളൊരു തിരിച്ച് പോക്കിന് തയ്യാറാകണമെന്ന് മാത്രം.